

BESTSELLER

ANNABEL
MONAGHAN

A NÓRA KILÉP
A FORGATÓKÖNYVBŐL
szerzőjétől

JÖVŐ NYÁRON UGYAN- EKKOR

„Duzzad az első szerelem varázslatától”

CARLEY FORTUNE, a Minden elmúlt nyár
című #1 New York Times bestseller szerzője

ANNABEL
MONAGHAN

JÖVŐ NYÁRON UGYAN- EKKOR

NEXT21
KFT.

Budapest, 2024

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Annabel Monaghan *Same Time Next Summer*
Copyright © 2023 by Annabel Monaghan

This edition published by arrangement with G.P Putnam's Sons,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House L.,I .C
Borító @Sandra Chiu

Hungarian translation © Farkas Veronika, 2024
©Next21 Kiadó, 2024

ISBN 978 615 660 668 6

Stefanie-nak

I. RÉSZ

AKKOR ÉS MOST

MOST

1.

Ha egyszer beért az ember az alagútba, már nem lehet visszafordulni. Nincs kanyarodósáv, nincs leállósáv. Szerint be vagyunk zárva az East River alá. Gyerekkoromban ezt elképesztően izgalmasnak találtam. *A következő megálló Long Island.* Amikor megpillantottam a napfényt az alagút végén, úgy éreztem, mintha semmivé olvadna körülöttem a város. Kicsit lehúztam az ablakot, felbontottam egy dobozos gyümölcslevet, lerúgtam a cipőmet, és kinyújtóztattam a lábam a hátsó ülésen. Felnőttként viszont már csapdában érzem magam, amikor beérek a Midtown-alagútba.

Miközben a Long Island autópályára próbáltunk besorolni, teljesen megállt a forgalom.

– Szóval, ezért nem szoktunk Long Islandre jönni – jegyeztem meg, miközben a kormányra csaptam, mintha az

tehetne az egészről. Bár nem tudom, mire is számítottam egy augusztusi péntek délutánon.

– Mindketten tudjuk, hogy nem ezért – felelte Jack, miközben a telefonját nyomkodta.

Nyaranta egyszer kibírok Long Islanden egy hétvégét, de egy hét már nem menne. Három nap a strandon éppen elég ahhoz, hogy az ember átmelegedjen, de még ne olvadjon zselévé. A húgom, Gracie, ilyenkor három napon át minden reggel berángat az óceánba, és én három napon át minden reggel úszom. Számolom a tempókat, miközben végigsiklom a vízen, és közben a YMCA medencéjének szűkös biztonsága után vágyakozom, amelyben pontosan nyomon tudom követni, mekkora távolságot tettem meg az alapján, hogy hányszor fordultam meg. A tengeri partszakasz nagyjából másfél kilométer hosszú a móló és a házunk előtti ligetes kis öböl között. Ez egyszerűen túl nagy játékteret jelent.

Tizennégy éve nem töltöttem el egyetlen teljes nyarat sem a tengerparton – azóta, hogy Wyatt és én szakítottunk, és én darabokra hullottam. Nem könnyű újra összerakni egy embert, de aki okosan áll neki, az képes összeállítani a darabkákat egy teljesen új, másfajta egésszé. A vakmerőség ilyenkor óvatossággá változik; a szívre szoros kötés kerül, duplán ellenőrzött ragtapasszal. Én apránként magam mögött hagytam a gyermekkoromat, és tudatos döntésekre és tervekre cseréltem a spontaneitásomat. Jack ezt begombolkozásnak

hívja, én pedig nem értem, miért akarna bárki is nem nyakig begombolkozva élni. Már azelőtt pontosan tudom, hogy fognak kinézni a napjaim, hogy kinyitnám a szemem, és nagyon sok erőt tudok meríteni ebből a biztonságból. Ha túl sok időt töltenék a tengernél, veszélyes vizekre sodródnék. A régi énem még mindig ott van, és ki akar tángálni a páncélomból. Szerintem a sós levegő tehet róla.

Most először hoztam magammal ide Jacket, noha már négy éve együtt vagyunk. Travis szeret úgy fogalmazni, hogy meg akarom védeni őt a szüleimtől, ami nevetséges, mert Manhattanben rengeteget találkozunk velük. Az egyik énem meg akarta mutatni Jacknek a hortenziarobbanást az előkertben és a dűnék lágy, óceánnal párhuzamos hullámain. Meg akartam mutatni neki, hol fogott össze a homok, a só és a nap annak érdekében, hogy mesteri úszót és boldog kamaszt faragjanak belőlem. Csak abban nem voltam biztos, képes lesz-e elviselni a szüleim nyári verzióját.

Amikor felértünk a Sunrise autópályára, felgyorsult a forgalom, és Jack is lerakta a telefonját.

– Ez nagyon szép – jegyezte meg olyan hangon, mintha most nézett volna ki az ablakon először. – Találtam egy edzőtermet tíz percre a szüleid házatól, és vettem egy hetibérletet.

– Kizárt, hogy egy egész hetet itt töltsünk.

Pontosan három bugyit csomagoltam be, nehogy ez szóba kerülhessen.

– Nos, anyukádnak egy hetet mondtál. Én mindenesetre kivettem az egész hetet, pusztán a biztonság kedvéért. Csütörtökre harminc fok lesz a városban.

Jack megfogta a kezem, és éreztem, ahogy előnt ettől a nyugalom. Ő pont az ellentéte az óceánnak. Inkább egy tóra emlékeztet, olyanra, aminek kristálytiszta a vize, és amit mindenfelől hegyek vesznek körül. Jack mellett nem fényéget az a veszély, hogy bármi is elsodorna bárhova.

– Még az is előfordulhat, hogy nagyon jól fogjuk érezni magunkat.

Jack ekkor már újra a telefonját bámulta.

– Ó, találtam egy jót. HR-asszisztenst keresnek egy könyvelőirodába, a belvárosban.

– Nem fognak kirúgni – feleltem.

Valószínűnek tartottam, hogy ki fognak rúgni. Az én munkaköröm kifejezetten a kirúgásokról szól, és el sem tudtam képzelni, hogy végződhetne ez másképpen. Őszintén szólva, én magam is kirúgtam volna magam, de már nagyon elegendő volt abból, hogy erről beszélgetünk, és abból is, ahogy a testem védekezőén görcsbe rándult ettől a témától.

– Lehet, hogy megteszik, Sam – tette Jack a vállamra a kezét. – Eleanor hajlamos erre.

– Kimondtam, amit mondtam, és bocsánatot kértem. Innentől ez nem rajtam múlik.

– Soha ne térj le a vágányról, ha nincs B terved – jegyezte meg Jack.

– Legközelebb majd szem előtt fogom ezt tartani. Szóval, felkészültél arra, ami ránk vár? A megvadult hippikre? – Olyannak tűnt a mosolyom, mint egy kérdőjel. – Ott nem lesz wifi és légkondi, de ha arra vágysz, hogy csökeféből készült Dávid-szobrok vegyenek körül, akkor remekül fogod érezni magad.

Jack felnevetett, talán azért, mert úgy gondolta, hogy túlzók.

– Már évek óta látni akarom ezt a helyet. Totálisan készen állok rá.

Jack a szüleim városi változatát ismeri, a szeptember és május közöttit, amikor ugyanabban a két hálósobás, fix bérlet díjú Lower East Side-i lakásban élnek, amelyben Travis és én felnőttünk, és ahol most Gracie nevelkedik. Mivel a szüleim már harminckét éve ott laknak, gyakorlatilag semmit nem fizetnek érte. Apám művészettörténetet tanít az NYU-n, anyám pedig modern költészetet a New Schoolban. Olyanok, mint a mókusok, csak fordítva; szeptembertől májusig güriznek és spórolnak, hogy a nyarat a tengerparton tölthessék azzal, amivel csak akarják. Jack kedveli a szüleim iskolaévi verzióját. Úgy gondolja, hogy olyanok, mintha egy

Woody Allen-film szereplői lennének, ízig-vérig New York-i polgárok.

Októberben össze fogunk házasodni. Jack szülei leraktak egy kis foglalót egy október 28-i esküvőre a connecticuti golfklubjukban, de még nem köteleztük el magunkat teljesen emellett. A helyszín gyönyörű, és könnyű lenne ott összeházasodni – szó szerint három esküvői csomagot is kínálnak, A, B és C lehetőségeket. Számomra ezek elég egyformáknak tündek, de Jacknek a B tetszik. Én a Central Park csónakháza előtti gyepon akartam házasodni, a bükkfák alatt, de azt a helyszínt a jelek szerint évekre előre le szokták kötni, amit azért döbbenetesnek találok – ez kicsit olyan, mintha a menyasszonyok már azelőtt megszerveznék az esküvőjüket, hogy megismerkednének a párjukkal. Nem tudom, hogy én miért nem gondoltam erre.

Már majdnem beadtuk a derekunkat, és rábólintottunk Jack B esküvőjére, amikor anyám a sarkára állt. Ő imád ja Jacket, és biztosra veszem, hogy nagyon megkönnyebbült attól, hogy végre boldognak lát, de ahogy egyre közelebb kerülünk az esküvőhöz, mintha egyre inkább kirekesztve érezte volna magát a tervezésből. Úgy tűnt neki, mintha a mi családunk szelleme nem lenne képviselve benne. Amikor felhívott, hogy ezt elmondja, még álltam a sarat.

– Kérlek, gyere el, és nézd meg az Old Sloop fogadót. Vedd fel ismét a kapcsolatot ezzel a hellyel és önmagaddal. Mutasd

meg Jacknek, kik vagyunk.

Erre még nemet mondtam.

De amikor Gracie is megkért, hogy menjek oda, beadtam a derekamat. Szerintem még soha nem mondtam nemet semmire Gracie-nek, azokat a dolgokat kivéve, amik kifejezetten veszélybe sodorták volna a biztonságát.

– Kérlek, gyere el, Sammy! – esdekelt nekem. – Csak azért, hogy anya megnyugodjon. Jack imádni fogja. Ez tökéletes lesz.

Ami Jacket illeti, tökéletesnek tűnik a kapcsolatunk. Úgy ismerkedtünk meg, hogy ugyanabba a taxiba szálltunk be két oldalról, majd együtt utaztunk tovább, mivel én a bőrgyógyászati rendelőjétől két sarokra beszéltem meg találkozót egy kliensemmel (tökéletes). Ez közvetlenül azután történt, hogy levágták és beszárították a hajam, úgyhogy a lehető legjobban néztem ki önmagamhoz képest (tökéletes). Egy évvel később beköltöztünk egy lakásba, ami közvetlenül a kedvenc szusziónk felett van (tökéletes). Egy egykarátos gyémántgyűrűvel kérte meg a kezem, ami még a nagymamájáé volt, akinek történetesen szintén hatos volt a gyűrűmérete (tökéletes).

Amikor végre leesoroltunk az autópályáról, Jack leengedte az ablakot, és látványosan beleszimatolt a sós levegőbe. Egy olyan átmeneti elmezavarnak tűnő pillanatában vette meg ezt a kabrió BMW t, amit azóta sem tudtam hova tenni, és még

egyszer sem engedte le a tetejét napsütésben. Ahányszor beszálltam ebbe a kocsiba, felmerült bennem annak lehetősége, hogy talán az alteregója vette meg, Clark Kentjének a Superman-változata, aki örül, ha napfényt érez az arcán, és akit nem zavar, ha összekócolódik a haja. A gondolat, hogy Jack bármelyik pillanatban eldobhatja az agyát, egyszerre töltött el izgalommal és rettegéssel.

Balra fordultam, a West Main Streetre, majd végighajtottam az epizkopális templom, a csemegebolt, Chippy falatozója és a könyvtár előtt. Utoljára előző nyáron jártam Oak Shore-ban, akkor, amikor Jack golftúrára ment a fivéreivel. Kicsit attól tartottam, hogy a városka észre fogja venni az avart az *erőben*. *Hé, Sam, ki ez az új fickó? Jó fogás!*

Végül jobbra kanyarodtam, a tengerpart és a Saltaire sétány felé. Elhajtottunk Wyatték háza előtt, ami egy impozáns téglapépület fekete zsalugáterekkel és ugyanolyan színű, erősen fényes bejárati ajtóval. A nappaliban égett a lámpa. A tizenhatodik nyárom óta nem jártam Pope-ék házában, de ha bekötött szemmel kellett volna besétálnom, akkor is tudtam volna szerezni magamnak egy pohár vizet. Az utóbbi időben már idegenek bérelték az épületet.

Wyatték háza és a miénk között magas sövény húzódik. Lelassítottam, hogy végignézzek rajta. A sövény a telkek választóvonalán húzódik, úgyhogy mindkét családnak be kell szállnia a gondozásába. Wyatt apja, Frank mindig fel akart

bérelni valakit erre a feladatra, majd elfelezni a költségeket, de apám ezt nem hagyta. Ő megtiszteltetésnek tekinti a sövény, vagyis a „gyepű” gondozását, ahogy idézőjeleket mutogatva emlegetni szokta. Kis metszőollóval nyírogatja, méricskélés nélkül. Néha hullámosra vágja a tetejét, máskor csúcsosra a közepét. Soha, de soha nem hagyja egyenesen; úgy láttam, ezen a nyáron az óceán felé lejt.

Apám nagyon büszke a tengerparti nyaralójára és az összes fára és bokorra a birtokon. Egy olyan évtizedben vette meg az ingatlant, és fizette ki a teljes vételárat, amikor elképesztő sikereket aratott absztrakt művészként. Ez a korszaka egy *Áramlat* című festménnyel kezdődött, ami gyakorlatilag fekete-fehér örvényekből állt, égbék háttér előtt. Az ország galériái olyan ütemben adták el ennek a festménynek a különböző változatait, ahogyan csak el tudta készíteni őket. Én akkoriban még gyerek voltam, de nagyon csodáltam, ahogy egyik vászonnal a másik után jön ki a festőműhelyéből. Az hittem, ez örökké így fog menni. De mióta a Zeitgeist megváltozott, és megszűnt az örvények iránti kereslet, apám nem tudott még egy ilyen kelendő témát kitalálni. Már tizenöt éve nincs ihlete, és csak ez a nyaraló maradt az egészből.

Az én szememben a sövény ugyanúgy kétméteres maradt, amilyen mindig is volt, de sűrűbbnek tűnt az új ágaktól. Gyermekkoromban Frank mindig egy jobbfejta skót whiskyvel köszönte meg apámnak a sövény gondozását a

nyár végén. Gondolom, Marion és Frank válása óta megszakadt ez a whiskysorozat. És amúgy is, a házaink közötti választóvonal immár legalább annyira lélektani is, amennyire fizikai.

– Megjöttünk? – kérdezte Jack.

– Nem, a következő az.

A kerekek alatt ropogó kavicsok hangja köszöntött minket a ház előtt. Mindenki azt szokta mondani, hogy nehéz lenne eldönteni, hogy a nyaralónk egy tornácos ház vagy egy házas tornác. A tornác a teljes földszintet körülveszi, és nagyjából ugyanakkora az alapterülete, mint magáé a házé. Az oszlopait beborítja a lilaakác, ami az ereszcsontra mentén is végigfut, mint valami elegáns, lila boa. Az illata már az utcáról csalogatni kezdi az embert, utána pedig körbecsalja a ház elejéhez és a tengerparti panorámához.

Jack máris kiszállt az autóból, én pedig mély levegőt vettem. Átnéztem a kormány felett, és úgy éreztem, mintha egy gyerekkori házi videót látnék. Nem voltam biztos benne, hogy el akarom-e indítani, de azért kiszálltam a kocsiból. Gracie kivetette magát a bejáratí ajtón; csupa kéznek és lábnak tűnt, sötét copfjai lobogtak a levegőben.

– Sammy! – kiáltott fel, majd elrohant Jack mellett, hogy a nyakamba ugorjon.

A feje búbjába fúrtam az orrom, és visszaemlékeztem arra, amikor csecsemőkorában úgy éreztem, mintha a kis teste

lenne az egyetlen dolog, ami még életben tart. Nagyon sokáig a haja édes illata és az ölelése vad hevesége horgonyzott csak a szilárd talajhoz. A tizenkét éves kishúgom olyan, mint egy két lábon járó, daloló, nevető vigasztalás.

– Szia, kölyök – mondtam neki. – Jacknek köszöntél?

De ez csak költői kérdés volt, mert mindketten tudtuk, hogy nem köszönt.

– Szia! – intett oda neki Gracie.

– Megtennéd, hogy elmeséled, mi vár minket odabent?

– Nagyi és nagyapa is itt vannak. Öregebbnek tűnek, mint karácsonykor. Vacsorára átjön Travis és Hugh. Mindenki nagyon sokat beszél arról, hogy ti hol fogtok aludni, mármint amiatt, mert nem vagytok összeházasedva.

Gracie elpirult, én pedig megpróbáltam felidézni, milyen volt tizenkét évesnek lenni.

– Pfuj – válaszoltam. – Vele egy szobában?

– Ugye? Undorító. Szóval, azt hiszem, ő a garázslakásban alszik majd.

Jack szemmel láthatóan nem kifogásolta ezt.

– Tengerre néz?

Gracie elfintorodott.

– Oda néz, ahol a kukákat tartjuk. És apa a garázsban tartja a festékeit, úgyhogy ott minden olyan szagú, mintha méreg lenne.

– Most fest? – kérdeztem.

– Nem hinném. Múlt héten festékszagot éreztem, de csak kinyitogatta őket. Az összes ecsete tiszta.

– Hát, az jó helynek tűnik nekem. Olyannak, mint egy saját legénylakás – jelentette ki Jack,

– Sam, édesem!

Ez anya volt. Ugyanolyan színű kaftánt viselt, mint a lilaakác, sötét haja úgy hátrasimult az arcából, mintha nemrég jött volna ki az óceánból, és hagyta volna ilyenre száradni. Se smink, se cipő. Ezüstszínűre festett lábkörmök.

Megöleltem.

– Szia, anya.

Anya szélesen elmosolyodott.

Jack! Üdvözöllek. Nagyon örülünk, hogy végre itt látunk.

Miközben ezt mondta, tenyerébe vette Jack arcát, és tisztán láttam, ahogy a vőlegényem elfintorodik. Jack nem bírja, ha fura olajok és krémek (úgy sejtettem, anyán naptej és repceolaj lehet) keverednek a Serum Hidrée-jével.

– Szia, Laurel – mondta, majd megpuszilta anyát.

Gracie belém karolt, és felvezetett a lépcsőn a tornácra.

– Anya virágot tett a szobádba, és kétszer is áthúzta az ágyad.

Egy pillanatra lelkifurdalás futott végig rajtam, amiért egész nyáron nem jártam itt.

Amikor benyitottam, azonnal körülvettek az ismerős illatok. Az Old Bay fűszerkeverék, a kovászos kenyér. És az

az illékony, halakat idéző valami, amit nem tudok azonosítani. Számomra ez a nyár illata.

Jack is bejött mellém.

– Ez nagyon sok holmi – szólalt meg.

Körülnéztem. Igaza volt; nagyon sok holmit láttam. A mi tengerparti nyaralónk mindig is így nézett ki; leginkább úgy, mint egy óvodai csoportszoba, mielőtt elkezdik énekelni a rendrakós dalocskát. Az előszobában lévő asztal tele volt kagylókkal, simára csiszolt üvegszilánkokkal és öntapadós szemekkel teli befőttesüvegekkel. Az egyik nagy edényből szinte kiömlött a hínár, ami megmagyarázta a halszagot. Apám hínárt gyűjt, amit utána ecsetként használ, de még nem álltam készen arra, hogy erről Jacket is felvilágosítsam.

Közvetlenül a gyűjteményen túl egy széles helyiség következett, egyik fala mellett az ebédlőasztallal. Az asztalon több kupac gally és néhány nagyobb uszadék fa várakozott. Vízestartályokat és szárítóállványt is láttunk. Ez anya egyik hobbija; papírlapokat készít, amikre az új versei első változatát nyomtatja ki. Azt mondja, ez egyfajta hálaszertartás. Ki sem tudom fejezni, milyen sok rendetlenséggel jár a papírgyártás.

– Ez meg mi? – kérdezte Jack, szinte csak önmagától.

Kicsit megriadtam, amikor az ő szemével néztem végig a házon. Az ő városi lakásuk is tele van papírokkal és könyvekkel, de az egész kicsi és rendezett, amit Jack nagyra

értékel. Ez a hely viszont, azoknak a dolgoknak a végtelen kupacaival, amiket ő minden bizonnyal szemétnak tart, teljesen más tészta.

– Anya papírt készít – nyögtem ki.

– Sam! – lépett be apa is a hátsó tornácról, majd hagyta, hogy a szúnyoghálós ajtó becsapódjon mögötte. Le volt bantuivá, ezüstfehér haja szinte a válláig ért. Úgy nézett ki, mint egy drága sörmárka reklámja.

– Lám, lám, csak nem Sam Holloway éves tengerparti látogatásának vagyunk a tanúi? Mi sem tud boldogabbá tenni annál, mint amikor itt láthatlak téged!

Az egyik karommal megöleltem. Volt idő, amikor oda–rohantam volna az apámhoz, és olyan lendülettel ugrottam volna a nyakába, hogy a lábam is a levegőbe repült volna. ; Meg mindig szerettem őt, de már nem istenítettem. Ahogy idősebb lettem, megtanultam, hogy biztonságos távolságból is lehet szeretni másokat.

– Bili! Nagyon szép a házad – mondta Jack annyi meggyőződéssel, amennyit csak a hangjába tudott sűríteni.

– Köszönöm. Elég sok minden folyik idebent, az biztos. De gyertek ki hátra. Itt van egy csapat öregember, akik nagyon határozott véleménnyel rendelkeznek azt illetően, hogy milyen közel szabad aludnod a lányomhoz.

A NAGYSZÜLEIM A LEGJOBB fejek a világon, ehhez kétség sem fér. Egyenesek, barátságosak, és nem félnek

megmondani, hogy mi merre hány méter. Amikor először eljöttek Pennsylvaniából meglátogatni minket azután, hogy összeköltöztünk Jackkel, nagyfi elég kritikusan állt a visszafogott, minimalista kis lakásunkhoz: „Még börtönben is láttam olyat, amiben több volt az egyéniség.” A szüleim csak kapkodták a levegőt, nagyfi és nagyapa pedig abba sem tudták hagyni a nevetést. Ok már csak ilyenek: úgy megsoroznak a gondolataikkal és a véleményükkel, mint egy gépfegyver, majd egy nagy nevetéssel jelzik, hogy ez mit sem számít.

A tornácon találtunk rájuk, és mindketten azonnal azt kiáltották, hogy „A menyasszony!”. Valaki nagyfi kezébe adott egy zúzólot, amit ő azonnal meg is fűjt.

Anyám mai tait töltött nekünk, ami nem illett annyira az alkalomhoz, de be kellett ismernem, hogy nagyon finom. Az összes koktélospoharat kézzel készített kis napernyő díszítette; gallyak, rajtuk saját készítésű papírral. Jack azonnal kikapta a sajátját az italából, majd összehúzott szemmel fürkészte a poharát, hogy nem került-e bele kosz. Nem tudtam, hogy mondjam el neki, hogy a tengerparton mindenben lesz egy kis homok. És ragasztó is.

Végighallgattunk egy pohárköszöntőt, majd rengeteget csevegtünk, miközben én magamba szívtam az Atlanti – óceán hívogató szépségét. A tornác előtt sűrű dűnehullámok vezettek a homokos partra, majd a víz széléhez. A nap már alacsonyan járt, és az óceán felszínén fénypettyek tán coliak a

nap sugarai nyomán. A sirályok hol felszálltak, hol lebuktak a hullámokat követve, amelyek végeérhetetlen sorozatban követték egymást, rohantak ki a partra és húzódtak vissza. Felzaklatott ez a végtelenség. Úgy éreztem, hogy az óceánnak is meg kellett volna állnia, és meg kellett volna változnia, amikor én ezt tettem.

– Itt van a fiúd is – jegyezte meg nagyí.

– Anya! – szólt rá anyám, majd rám pillantott.

Először a mellkasom fogta fel a szavak jelentését; hirtelen összeszorult, és felforrósodott. Ugye, nem Wyattre gondol?

Gracie kihúzta magát.

Nagyí elmosolyodott a már szinte üres mai taios pohara felett.

– Jaj, te, tudod, kire gondolok. Arra a régi udvarlódra, Wyattre.

Utána Jackre nézett.

– Majdnem beleörült abba a fiúba.

Én az asztal egyik pontjára szegeztem a szemem, közvetlenül a kezemen túl, arra, ahova anya egy kagyló alakú citromfüves gyertyát rakott. Attól tartottam, hogy a mellkasom forrósága és a szememből sütő pánik mindjárt viasz-tócsává olvasztja.

– Hogy érted, hogy itt van? – kérdeztem anélkül, hogy felnéztem volna. – Mármint a keleti parton? Vagy a házban?

Anyám egy pillanatra büntudatosnak tűnt.

– I lát, szólni akartam neked. Itt van, a házban. Azt hiszem, Marion idén nyárra nem adta ki, mert Wyatt egy ideir mât itt lakik.

Ezzel megkeverte a kancsóban lévô mai tait, és újratöltötle Jack poharát.

le ismered Wyatt et? – kérdezte tőlem Gracie.

Az, hogy Gracie Wyattról kérdez, mintha vad hullámok közé lökött volna a hurrikán után. Mindenki azt várta, hogy mit válaszolok erre. A fülem hangosan zúgni kezdett, és a forróság felszállt a mellkasomból az arcomba. Jack az egész sztorit ismerte. És azzal is tisztában volt, milyen kényes téma ez számomra.

– Nos, én is hallottam már Wyattról – szólalt meg Jack. – Csak azért lettem orvos, hogy versenybe szállhassak azzal a gitáros fiúval.

Ideges kuncogás futott végig az elfogyott mai taiok felett.

– Én elég sokszor látom – jegyezte meg Gracie.– Hagyni szokta, hogy nézzem, ahogy szörfözik. És most tanulom tőle, hogy kell eljátszani a „Leaving on a Jet Plane”-t gitáron. Egy csomó gitárja van odafent.

– Hol odafent? – kérdezte Jack.

– A lombházban – válaszolta Gracie.

Jack elnevette magát ezen, amit nem értettem. Semmi vicces nincs abban a lombházban. Vagy Wyattben. Vagy abban, hogy már harmincéves vagyok, de pánikba esem a

gondolattól, hogy meglátom azt a fickót, aki kamaszkoromban összetörte a szívem.

Wyatt apja segített neki és a bátyjának, Michaelnek megépíteni azt a lombházat a medencéjük és a dűnék között, amikor a fiúk tíz- és tizenkét évesek voltak, és a napjaikat Long Island ócskavastelepén és hajóépítő műhelyeiben (öltötték. Bár emlékszem, hogy szerelmes a strandon töltött apró pillanatokban és az óceán vizén lebegve lettem, a szüzességemet konkrétan abban a lombházban veszítettem el. Éjszaka, miután a házunk elcsendesült, mindig lelopakodtam a lépcsőn, és kislisszoltam a hátsó ajtón, majd végigsettenkedtem a dűnéken a kötélletraig, ami Wyatt-hez vezetett. Ő mindig azzal köszöntött, hogy „Szia, Sam, a szemtelen”, utána megcsókolt, és én úgy éreztem, nincs még két ember a földön, aki ennyire összeillene.

Wyatt egyszer azt mondta nekem, hogy a lombház az idők végezetéig ki fog tartani, mert nincsenek falak az elején és a hátulján. A viharok egyszerűen végigsepernek rajta. Maga a fa úgy nőtt, hogy pótolta egy kicsit a hátsó falat arra az esetre, ha Marion és Frank kikukucskálnának a hálószobájuk ablakán egy távcsővel. De az eleje teljesen nyitott volt, akadálytalanul ki lehetett látni belőle az óceánra. Wyatt strandszéke ott állt az enyém mellett. De végül már csak összefonódott testek és takarók maradtak benne.

Még mindig szorított a mellkasom, és nem tudtam semleges arckifejezést ölteni magamra. Az italomat bámultam, és egy apró ananászdarabot próbáltam kihalászni belőle a házi készítésű napernyővel. Tizenhat éves korom óta nem láttam Wyattet, tizennyolc éves korom óta nem beszéltem vele. O csak egy kamaszkori bolondság volt, sőt dr. Judy egészen odáig elment, hogy függőségnek nevezze, de az már rég volt, én pedig azóta újjászületett felnőtt ember lettem, egy igazi, eleven vőlegénnyel és karrierrel. Nemrég beszálltam egy 401 (k) ba,* az ég szerelmére. El sem tudtam képzelni, hogy most találkozom Wyatt-tel, bemutatom Jacknek, és megkérdezem, milyen az élete Los Angelesben. *Szóval, izé, hogy sikerült?* Wyatt egy olyan időszakhoz kötődő mélyen eltemetett emlék számomra, amihez nem akarok visszatérni, és egy olyan énemhez, amire szinte már nem is emlékszem. De valahogy most mégis tíz méterre van tőlem, itt, a szomszédban. Nem voltam biztos abban, hogy eljöttem volna, ha előre szólnak, hogy itt van. És valószínűleg ezért is nem szóltak.

– Te ismered Wyattet – mondtam Gracie-nek.

Csak hogy egyértelműen tisztázzuk ezt. Csak hogy leszögezzünk valamit, ami segíteni fog abban, nehogy minden, amit tudok, belerepüljön a következő szellőtől az óceánba.

– Igen – válaszolta Gracie. – Azonnal tudta, hogy ki vagyok.

TRAVIS ÉS HUGH késtek a vacsoráról, de mindnyájan elég mai tait ittunk, és elég kesudiót ettünk ahhoz, hogy ez ne érdekeljen minket.

– Csini náci – köszöntött Travis.

Húsvét óta nem láttam, amikor azt mondta nekem, hogy úgy nézek ki, mint a Delta utaskísérői.

Mielőtt válaszoltam volna, megöleltem Hugh-t.

– A katalógusban „szövetnadrág” néven szerepelnek. Sőt, ha jól emlékszem, „mindenki kedvenc szövetnadrágja” néven. Ilyet hordanak azok az emberek, akik nem szörfözéssel töltik az egész napjukat.

– O, nem is tudtam, hogy kifejezetten könyvelőknek is csinálnak katalógusokat – válaszolta Travis.

– Vicces. És te meddig kergetted a hawaii papagájokat, hogy megszerezd ezt az inget? – kérdeztem, majd egy újabb kesudiót dobtam a számba.

A mi szeretetnyelvünk már csak ilyen, de Jack úgy gondolja, hogy Travist nyomaszthatja, hogy én micsoda karriert csináltam, miközben ő egész nap csak szörfözik és méterárukat válogat. Ez nagyon elfogult Jack részéről, mert Travis és Hugh igazából remekül elvannak. Egy sikeres építészeti és belsőépítészeti irodát vezetnek a városban, aminek Travis az esztétikai igazgatója, Hugh pedig konkrétan

az építész. A szüleim régebb óta várnak az ő eljegyzésükre, mint az enyémre.

Apám kolbászt grillezett, anyám meg salátát készített, sült krumplival. A hosszú asztalnál ettünk a hátsó tornácon, ahol szoktunk, miközben a nap drámát rendezett a lenyugvásból. Arra gondoltam, hogy három napig csak kibírom ezt. Amennyiben sikerül elkerülnöm Wyattet. Biztosan nem fog váratlanul megjelenni a tornácunkon, és megkérhetem Graciet, hogy tartsa nyitva a szemét, és szóljon, ha bármi van. Végignéztem a szűk családomon, a nagyszüleimen és a jóképű vőlegényemen. Már többtucatnyi alkalommal összegyűltünk azóta, hogy Jack és én megismerkedtünk, általában a szüleim szűkös ebédlőjében, a városban. De ez itt másnak tűnt; mintha visszaléptem volna egy kicsit a múltba és a családom korábbi állapotába.

– Szóval, elkezdtek már reklámozni neked az Old Sloop fogadót? – kérdezte Hugh. – Az udvarán kétszáz ember is elfér, és remekül főznek.

– Azért jöttünk ide, hogy az összes lehetőséget megnézzük válaszolta Jack, és megszorította a kezem. Anyám elmosolyodott, miközben ránézett az összefont ujjainkra.

Szerintem imádni fogjátok. És harminc vendégszobánk is van azok részére, akik itt akarnak aludni – szállt be ő is a beszélgetésbe. Majd hozzátette: – A szüléidét természetesen nálunk is szívesen látjuk.

Ettől egy pillanatra megállt a szívem. Jack anyukája nem szokott papírt készíteni. Sőt az a papír, amit ő használ, elegáns dobozban érkezik, és a bal felső sarkában a neve kezdőbetűit viseli, sötétkéssel szedve. Mint az összes normális emberé.

Travis megcsóválta a fejét.

– Hihetetlennek tartom, hogy ezt még nem döntötték el. Az hittem volna, már aznap felviszitek az Excelbe, amikor megtörténik az eljegyzés.

Vállat vontam. Természetesen eldöntöttük. Jack a B-t választotta. Ez nem az a tengerparti esküvő lesz, amiről gyerekként álmodoztam, és nem is az a Central Park-i esküvő, amit aznap képzeltem magam elé, amikor Jack megkérte a kezem, de így könnyebb, és biztosra veszem, hogy remekül fog sikerülni.

Ekkor meghallottam néhány gitárakkordot a lombház felől. Mindenki elnémult. Felmerült bennem a kérdés, hogy hallják-e vajon, mennyire zakatol a szívem. Észrevettem, hogy visszatartom a lélegzetem. Utána ismét megszólaltak ugyanazok az akkordok, egy kis kiegészítéssel. Rájöttem, hogy Wyatt éppen dalt ír, és szinte láttam magam előtt munka közben, a lombház szélén lelógó lábakkal, összevont szemöldökkel. Olyan, mintha én nekivágtam volna a nagyvilágnak, és közben felnőttem volna, ő pedig még mindig itt lenne. Pont, ahol hagytam.

.....

* Nyugdíj előtakarékosági program Amerikában – *a szerk.*

2.

A gyerekszobámban ébredtem, arra, hogy a kora reggeli napfény besüt az ablakon, és egy pillanatra nem is tudtam, hol vagyok. A hullámok morajlása nem is különbözött annyira a Lexington Avenue-n zajló forgalom hangjától. A franciaágyam a halványsárga fal mellett állt, amire annak idején felfestettem az élet fája egy borzalmas változatát. Azon a nyáron találtam ki ezt a tervet, amikor Wyatt és Michael megépítették a lombházukat. Én is akartam egyet, de a mi udvarunkon nem volt ehhez megfelelő fa, ezért úgy döntöttem, hogy a szobámat fogom lombházzá változtatni, méghozzá úgy, hogy egy hatalmas fát festek a falára. Apám éppen a műtermében dolgozott, úgyhogy bementem hozzá, és kértem tőle egy doboz barna festéket. Ő fel se nézett a munkából, csak rámutatott a sarokban álló festékekre. Akkoriban mind művészkedtünk, úgyhogy senki nem kérdezett semmit.

Egy hétig dolgoztam rajta, és be sem engedtem a fiúkat a szobámba, amíg be nem fejeztem. Wyatt volt az egyetlen, aki

ennek ellenére is látni akarta. Most, hogy végignéztem a nagy barna törzsön és a levéltelen ágakon, teljes mértékben értettem, miért nem szeretek festékekkel dolgozni. A festék csöpög, csorog, és ki van szolgáltatva a gravitációnak. Apa természetesen pont ezért szereti; ő gyakorlatilag semmitől nem fél. Annak idején nagyon lelkesedett a falamért; valószínűleg inkább az erőfeszítem nyűgözte le, mint az eredmény. Átkarolt, és az összes ágon végighordozta a tekintetét.

– Imádom – mondta végül. – Bár nem ártana neki egy kis textúra.

A telefonomra néztem, és láttam, hogy még csak hat óra van. Visszafeküdtem az ágyamba, és a fejemre húztam a takarót, hogy kiderítsem, vissza tudok-e aludni, továbbá azért is, nehogy véletlenül ránézzek az íróasztalomon lévő időkapszulára. Egy simára csiszolt üvegcserepekkel teli befőttesüveg volt rajta. Három úszóérem. Egy piros szalag a Nyári Muffin-a-Tonról. Több kupac önelemzéssel teli napló, amikkel kapcsolatban el is döntöttem, hogy még ma kidobom őket.

Az íróasztalfiókban egy vázlatfüzet lapult, benne néhány korai verziójával annak a rajznak, amit Wyattról készítettem. Ki sem kellett vennem; mindet tökéletesen láttam a lelki szemeim előtt. Egy élettől lüktető időszakban készültek; az összes érzékszervem csodálatosan, túlműködött azon a

nyáron. Akkor kezdett tudatosulni bennem minden: az, ahogy a só rászárad a bőrömre, ahogy a homok beszorul a lábujjaim közé. Ahogy Wyatt rám mosolyog, miközben dalt ír. A rajzom utolsó verzióját egy rozsdás szögre akasztottuk a lombház falán, mivel akkor még nem tudtuk, milyen könnyen tönkremennek az értékes dolgok a sós levegőn.

Miközben felkeltem az ágyból, arra gondoltam, hogy az emlékek pont jól vannak úgy, ahogy a természet kezeli őket. Az emberek jövőbe tekintő lények, úgyhogy miközben végigmegyünk az életünkön, a felesleges emlékeink egyre halványabbá válnak, amíg teljesen meg nem szabadulunk tőlük. Azok, amelyekre szükségünk van – az, amikor megfogtuk a forró platnit, vagy amikor elcsúsztunk egy jégfolton ^bevésik magukat a pszichénkbe, hogy ne essen bajunk. De semmi értelme beszélni a gyermekkorunk múzeumába pusztán a régi szép idők kedvéért. Csak összezavarja az embert, ha felnőttkorában szembesülnie kell azokkal dolgokkal, amiket egykor fontosnak tartott. Arra gondoltam, hogy a szüleim helyében én edzőtermet csináltam volna ebből a szobából.

A hátsó tornácon ott találtam nagypapát, aki arra várt, hogy valaki főzzön neki egy kávét.

– O, hála az égnek – mondta, amikor meglátott. – Annie t ízig aludni fog, én meg nem tudom, hogy működik az a miskulancia odabent.

Lefőztem a kávé, utána sütöttem mazsolás pirítóst, amit megvajaztam és dzsemmel is megkentem, ahogy nagypapa szereti. Majd kimentem, és leraktam a tálcát a székünk közöt t lévő asztalra.

– O, csodálatos – mondta nagypapa. – Micsoda feleség lesz belőled.

– Papa!

– Túl régimódi vagyok?

– Határozottan.

Beleittam a kávémba, és észrevettem, hogy itt más az íze. Van valami a tengerpartokban, ami mindennek megváltoztatja a kémiai összetételét, aminek a közelébe kerül. A fából készült dolgokat nedvessé teszi, a szárítóból frissen kivett lepedőket sóillatúvá. És a kávé egy egyszerűen jobbá.

– Amúgy is hallom, mennyit keresel. Talán inkább neki kellene elkészítenie a te reggelidet – vetett rám sanda oldalpillantást nagypapa, hogy jelezze, csak fel akar húzni.

– Tényleg elég sokat keresek, papa.

– Ennek nagyon örülök – nyugtázta. – Viccesnek tartom, hogy az emberek azért fizetnek téged, hogy parancsolgass nekik.

– Nem parancsolgatok, csak irányelveket állítok fel – javítottam ki. – Pragmatikus megközelítéssel kezelem a humán erőforrást, és mérhető eredményeket generálok.

– Ez üres halandzsának hangzik – jelentette ki, és igazat kellett adnom neki.

Olyan gyakran kimondtam már ezt a mondatot, hogy ekkorra már szinte el sem jutott az agyamig a jelentése. Nyolc éve dolgoztam Eleanor Schultznak, aki úgy kezelte a humán erőforrással kapcsolatos tanácsadást, mintha az a vallása lenne, továbbá az enyém is. Ebben a szakmában az a szép, hogy soha nem jöhet létre semmiféle félreértés az emberek között; soha nincs értetlenkedés. Ha azt mondjuk, hogy egy adott skálán nyolcasra kell teljesíteni, és neked csak hetesre sikerül, akkor ki vagy rúgva. Szó szerint ujjal tudunk mutogatni arra a táblázatra, ami indokolja ezt a döntést, úgyhogy még csak nem is tud a másik haragudni senkire.

Végzős voltam az NYU-n, amikor egy fejvadászrendezvényen megismerkedtem Eleanorral. Azt a jellegzetes, fekete gyapjúkosztümjét viselte, és úgy tűnt, mintha teljes mértékben az irányítása alatt tartaná önmagát és a környezetét, noha egy összecsukható asztalnál ült, egy kemény fémszéken. A mögötte lévő transzparensen az állt: HUMÁN HADTEST – PRODUKTÍV EMBEREK, MEGJÓSZOLHATÓ EREDMÉNYEK. És ezt imádtam. Legszívesebben bebugyoláltam volna magam abba a transzparensbe, és kiélveztem volna a megjósolható eredményekkel teli életet. Semmi meglepetés, semmi megszegett ígéret. Csupa olyan ember, aki azt csinálja, amit

mondott. Lehet, hogy Eleanor összetévesztette az alapelv iránti lelkesedésemet a munka iránti lelkesedéssel, de pár héttel később már nála dolgoztam.

– Én azt szeretem a Humán Hadtestben, hogy mi azzal segítünk sikerre másokat, hogy kitaláljuk azokat a szabályokat, amiket követniük kell. Nekik meg csak azt kell eldönteniük, hogy meg akarják-e tenni mindazt, amit az állásuk megtartásához meg kell tenni.

– „Humán Hatás”? Mert hatással vagytok másokra?

– Nem, Hadtest, mint a Békehadtest.

– Ez kicsit úgy hangzik, mint a holttest, nem? – nevetett nagypapa. Utána lerakta a kávéját, és megismételte: – Humán holttest.

Hamarosan már annyira nevetett, hogy le kellett vennie a szemüvegét, hogy megtörölgesse a szemét. Majd kivett egy hal almas vászon zsebkendőt a zsebéből, és belefújta az orrát.

A nevetése engem is mosolyra késztetett, és nem is emlékeztem, mikor hatott rám így utoljára egy kacagás. Humán holttest. Ezt nem fogom tudni kitörölni a fejből.

Ez a munka halálosan unalmasnak tűnik, drágaságom (ette hozzá nagypapa, még mindig nevetve).

– Néha kicsit élettelen – válaszoltam.

– Biztosan mindenki nagyon merev – törölgette meg ismét a szemét nagypapa.

Nem értettem, hogy tehettem valaha is bármi olyat, ami veszélybe sodorja az állásomat. Kedveltem az embereket, tetszettek a folyamatok, és én szeretem pontosan tudni, mi, hogy fog alakulni. Számomra ez tűnt a tökéletes állásnak. Aztán elkövettem azt a hibát, hogy valami újat javasoltam az egyik ügyfélnek. Visszatekintve már láttam, hogy ez nevetséges ötlet volt. Amikor Eleanor behívott az irodájába, az eljegyzésemet hibáztatta érte. Azt mondta, hogy az elmúlt egy évben kiszámíthatatlanabb voltam, ami elég nagy sértésnek számít tőle. Már egy hét eltelt a történetek óta, és most már inkább átmeneti elmezavarnak tűnt az egész, mint bármi másnak.

Nagyi is megjelent a tornácon, hálóingben és kardigánban.

– Hálát adhattok az égnek, amiért nekem is hagytatok kávé. Úgy hallottam, mintha egy hiéna lenne idekint. – Ivott egy nagy kortyot a bögréjéből, majd a víz felé pillantott. – De mi volt olyan vicces, ha már itt tartunk?

– Sam egy humán holttest – felelte nagypapa, miközben ismét kifújta az orrát.

Nagyi a víz felé fordult. Valamire ráhunyorgott.

– Az ott egy delfin, vagy egy ember?

Bár nagyi elég jól lát ahhoz képest, hogy nyolcvannégy éves, azért már nem igazán lehetne rábízni egy repülőgépes landolást. Felkeltem, hogy én is kinézzek. A víz csendes volt. Egy eveződeszkást láttam a látóhatárral párhuzamosan

mozogni, fején hatalmas kalappal. És rögtön tudtam. Láttam abból, ahogy mozgott. Bár az a Wyatt, akit én ismertem, nem tudott deszkán evezni. Szerintem akkor még nem is létezett ilyesmi.

Miközben az óceánt bámultuk, felgyorsult a szívverésem és felszínesebbé vált a lélegzetvételem. Lelki szemeim előtt megjelentek Wyatt vonásai, távol ülő, barna szeme. Az, ahogy a haja felkunkorodott a forgója bal oldalán. Az összehúzott szemöldöke. Felmerült bennem a kérdés, hogy most is összehúzza-e vajon, miközben a vízre koncentrálok.

– Ő az – mondtam szinte csak magamnak, de igazából persze nagyinak, mert szükségem volt a segítségére. – Úgy érzem, mintha csak egy szellem lenne.

Nagyi átkarolt.

– És lefogadom, hogy még mindig a szíve csücske vagy.

– O, az ég szerelmére! – húztam ki magam az öleléséből. – Senki nem a szíve csücske már senkinek. Az több mint tíz éve volt, és mindketten gyerekek voltunk.

– Ajaj – jegyezte meg nagypapa. – Tombolnak az érzelmek.

Te jó ég, ezek ketten! A legcukibb emberek, akiket valaha is meg akartam fojtani.

– Oké, ebből elég. Most úgy fogunk tenni, mintha ő itt se lenne, és minden energiánkat arra a férfira összpontosítjuk, akihez hozzá fogok menni. Az igazira. Az orvosra.

JACK KILENCIG ALUDT, ami meglepett. Ő hétre általában már talpon van, és az edzőteremben hajtja magát, de most sötét maradt a garázs feletti kis lakás. Jack heti négy (soha nem öt) napot az épületünk edzőtermében kezd, a tolónapokat, húzónapokat és lábnapokat váltogatja. A többi napon Fritz látogat el az edzőtermünkbe, és nagy intenzitású mozgástervekkel támad le minket, amelyek arra szolgálnak, hogy formába ijesszék az izmainkat. Az egész nagyon logikátlanak tűnik, és néha úgy érzem, mintha az izmaim már halálosan rettegnének, de a módszer hatékony, és olyasmi, amit együtt csinálhatunk. Ezenfelül hetente kétszer Jack a kardiológus barátjával, Elliottal teniszezik, és ilyenkor Gracie átjön hozzám fagylaltot vacsorázni.

Örültem, hogy kihagyjuk az edzést, mert gyönyörű volt a tornácon. Huszonhat fok lehetett, és a napfény lágyan simogatta a vizet. Szellő fűjt a dűnék felől, ami minden egyes alkalommal végigcirógatott, amikor a bőröm kezdett felforrósodni. A simogatása valami olyasmire emlékeztetett, amit nem akartam felidézni. Kezdett a hatalmába keríteni az óceán vonzása, és el nem tudtam képzelni, hogy egy ilyen napon kilencven percet töltsék egy pincében, az izmaimat riogatva.

Bevittem a városba Jacket villásreggelizni, elfeleztünk egy homáros tekercset és egy cézársalátát a Chippy'sben. Utána végigsétáltunk a West Main Streeten, és megmutattam neki a

fagyaltot, ahova délutánonként jártunk, illetve a könyvtárat, ahol azon a nyáron dolgoztam. Oak Shore életem minden egyes szakaszában ismert – hétéves koromban, amikor leszidtak, amiért beszaladtam Ginnie pékségébe mezítláb, tizenkét évesen, amikor Wyatt apukája furgonjának a hátuljában utaztunk a fiúkkal a július negyedikei felvonulásra, tizenhat évesen, amikor Mrs. Barton az összes műszakom végén azzal búcsúzott tőlem, hogy „Ideje indulnod, az a te Wyatted már odakint vár”.

Elsétáltunk az Old Sloop fogadó mellett, de nem mentünk be, mert anya akart odavinni minket másnap egy kimerítő túrára.

– Rusztikus – jegyezte meg Jack.

Mindenki tudja, hogy a „rusztikus” azt jelenti, hogy „ideje lenne kifesteni”.

– Nos, igen. Pont annyi idős, mint a város.

– Nem igazán tudom elképzelni, ahogy ott állsz előtte a menyasszonyi ruhádban.

Pár másodpercig némán bámultam a fogadót.

– Én sem. Nézzük meg anya kedvéért, utána elvihetjük Connecticutba, és szerintem imádni fogja.

– Nem tudom, miért olyannak képzeltem ezt a helyet, mint a Hamptons.

– Nem te vagy az első – válaszoltam.

Valami nem stimmelt, miközben végigandalogtunk a városon; konkrétan az, hogy senki nem andalgott. Áránytalanul sok olyan embert láttunk, akik nem fürdőruhát vagy köntöst viseltek. Futártáska volt náluk, és gyorsan mozogtak.

Jack is észrevette a dolgot.

– Miért van itt ennyi sajtos?

– Ezek azok?

– Nagyon úgy tűnik. Már három embert láttam fotóstáskával. Lehet, hogy valaki megsúgta nekik, hogy Samantha visszatért esküvői helyszíneket nézegetni?

– Haha.

Ekkor megláttam, hogy egy mosolygó, idősebb nő közeledik felém, és beletelt pár pillanatba, mire felismertem Mrs. Bartont, a könyvtárosunkat. Ledobta a bevásárlószatyrokat a kezéből, és magához ölelt.

– Sam! El sem tudom hinni! Hallottam, hogy eljegyeztek! Ő a szerencsés vőlegény?

– Úgy örülök, hogy látom – öleltem magamhoz én is, és mélyen magamba szívtam az illatát. Ha létezik olyan, hogy valakinek könyvillata van, akkor neki az van. – Igen, ő Jack.

– Milyen jóképű! Es anyád azt mondta, hogy orvos! – lelkesedett Mrs. Barton, és kezdtem úgy érezni, hogy a taktikai érzékével együtt a központoszási képességét is elveszítette.

– Jó érzés ismét itt lenni – válaszoltam. – Pont most tűnt fel nekünk, hogy milyen sok a sajtos. Miért vannak itt?

– O, nagy az izgalom. Hétvégén egy amatőr zenei fesztivál lesz a Bagoly pajtában. Rengeteg ígéretes zenész utazott ide ezért. Általában Newportban szokták megtartani ezt a rendezvényt, de a te Wyatted mesélt valakinek Oak Shore-ról, és most itt vannak! Ez fel fogja lendíteni a helyi forgalmat, bár a könyvtárba senki nem jár.

Nem az én Wyattem.

3.

Elfáradtam, mire hazaértünk a városka nyüzsgéséből, és Jack olvasni akart. Nagyon sokat szoktunk olvasni Jackkel. Mindig ő választ könyvet, általában valami irodalmi művet, bár nekem is vétőjogom van. Rengeteg történelmi alakról olvastunk már, akiknek az életét megregényesítették, és olyan gyermekekkel, illetve párhuzamokkal bővítették ki, amelyek eredetileg nem is léteztek. Néha szellemek is előfordulnak bennük, és időnként nehezemre esik eldönteni, mikor ki beszél, de mire végzek ezekkel, úgy érzem, mintha elértem volna valamit. Olykor két példányt is veszünk egy egy könyvből, hogy párhuzamosan tudjuk őket olvasni. Ez az intimitás egy kiemelt szintje, valaki mással együtt olvasni egy könyvet. Ezen a napon a *Westerleigh mocsarai* került sorra, amelyben negyvenhárom oldallal Jack mögött bírtam. A hátsó tornácon ültünk le, a lábunkat felpolcolva, kezünkben a könyvünkkel és jeges teával. Én csak úgy tettem, mintha olvasnék.

A tengerpartnak megvan a maga szimfóniája – a hullámok morajlása, a játszadozó gyermekek kiabálása, a sirályok rikoltozása. Ahogy körbevettek ezek a hangok, rögtön eszembe jutott, miért csak évente egyszer szoktam idelátogatni. Mindig olyan érzés volt hazajönni, mintha aknamezőn kellene tipegnem, mintha bármelyik pillanatban rábukkanhatnék egy különösen vonzó kagylóhéjra, amitől hirtelen az egész, kemény munkával felépített védelmi rendszerem összedől. Fel sem tudtam idézni, mikor gondoltam utoljára Wyattre azelőtt, hogy idejöttünk. Néha meghallom azt a dalt, egy pillanatra eszembe jut, de ez ellen nem tudok mit tenni. Ahogy telik az idő, egyre ritkábban játssza a rádió, én pedig igyekszem kerülni azokat az adókat, amelyek nem a legfrissebb számokból dolgoznak.

Az óceán nyújtogatni kezdte felém az ujjait, és én attól tartottam, hogy mindjárt megrepeszti a védőburkomat, és ott állok majd, mint egy matrjoska baba, amiről sorra hullanak le a külső rétegek, amíg olyan kicsi nem leszek, hogy akár egy sirály is felkaphat a homokról, és lenyelhet. Még emlékeztem, milyennek tűnt a testem az óceán vizében: könnyűnek és erősnek. Arra is emlékeztem, milyen érzés volt, amikor Wyatt bőre először ért az enyémhez, pontosan azon a szakaszon, ahol a hullámok megtörnek. Emlékeztem, ahogy ott álltunk a hársfák alatt, és rá kellett parancsolnom a kezemre, nehogy hozzáérjen a hasához. Ez már nagyon régen nem jutott

eszembe, és a puszta emlék is mosolygásra készítetett. Lehunytam a szemem, és felidéztem a csókot, ami ezután következett. Ereztem a tengeri szellő simogatását, hallottam Wyatt gitárjátékát.

– Az a fickó szó szerint ugyanazt játssza le újra és újra. Nem szokott kívánságműsort rendezni? – szólalt meg Jack.

Kinyitottam a szemem, és rájöttem, hogy tényleg Wyatt gitározását hallom.

– Ez a lombházból jön? – kérdeztem.

– Nagyon úgy hangzik.

Jack felé fordultam.

– Téged zavar, hogy itt van? Mármint a volt fiúm? Valószínűleg azért jött, hogy betörjön végre a zeneiparba, de sajnálom, hogy pont ezen a hétvégén került erre sor.

– Hát, ez egy kicsit drámaibbá teszi a helyzetet, nem? – nevetett fel visszafogottan Jack.

– Tudom. De nem bánod, ugye?

Ebben a pillanatban ráébredtem, hogy azt szeretném, ha bánná. Azt szeretném, ha Jack teljes mélységében megértené, milyen eget-földet rengető hatással volt az a szakítás az életemre. Úgy éreztem magam, mintha egy csúnya heget takargatnék, ugyanakkor kicsit meg is akarnám mutatni másoknak, hogy lássák, min mentem keresztül.

– Ne butáskodj. Miért bánnám? Akkor még csak gyerekek voltatok – fordult vissza Jack a könyvéhez.

AKKOR

4.

Wyatt

Amikor Wyatt először meglátta őt, Sam még csak ötéves volt. Wyatt már betöltötte a hatot, és éppen befejezte az óvodát. Amikor a családjával együtt ideautóztak Floridából az utolsó iskolanapon – a két kisfiú a hűtőládákon nyugtatta a lábát a hátsó ülésen -, kiderült, hogy egy új család költözött a szomszéd nyaralóba, amit csak Tornácos Házként emlegettek.

Sam az előkertben álló juharfa alatt guggolt, ágakat gyűjtögetve, és Travisnek kiabált valamit. Amikor Travis meglátta a közeledő autót, azonnal abbahagyta a játékot, és a sövény mellett állva figyelte, ahogy a szomszédaik kipakolnak. Az mindig felér egy kisebb csodával, ha az ember megérkezik valahova, és hasonló korú gyerekeket talál ott; Travis legalábbis ugyanúgy nyolcéves volt, mint Michael. A

három lió egy óra múlva már a medence és a dűnék között álló nagy tölgyfa ágain ücsörgött, azon gondolkozva, hogyan ti górhathának be róla a medencébe, de még nem hajtották végre ezt a merész tettet. Utána berohantak az óceánba, és addig úsztak benne, amíg ki nem űzte őket a partra az éhség.

Sam szülei akkor találkoztak először Wyatt-tel, amikor elindultak megkeresni Travist. Bili és Laurel újonnan érkeztek a városba. Marion és Frank, akik már a nyolcadik nyarukat töltötték Oak Shore-ban, felajánlották, hogy bevezetik őket a helyi tudnivalókba. A fiúk ki-be ugráltak a medencéből; harmadik társuk jelenléte új élettel töltötte meg azokat a játékokat, amelyeket Wyatt és Michael évek óta űztek már. Sam az anyukája mellett ült, a fiúk nem figyeltek rá.

WYATT EGÉSZEN ADDIG a nyárig ügyet sem vetett Samre, amíg a kislány kilencéves nem lett. Addigra nagyon jól megtanult úszni, és egyre kevésbé tűnt olyasvalakinek, akivel csak a baj van. Meg tudott kapaszkodni a saját kis szörfdeszkájában, és volt annyi esze, hogy ne sírjon, ha lebucskázott róla. Kitaláltak egy evezős játékot, amihez vonalakat húzogattak a homokba, és ebben már mind a négyen részt vettek. Wyatt kezdte el Samnek szólítani a kislányt Samantha helyett, valószínűleg azért, mert ettől kicsit kevésbé tűnt cikinek, hogy egy lánnyal játszanak.

Gödröket ástak, és betemették magukat a mélyebb homok hűvösébe. Homokvárakat építettek, és alagutakat vájtak

beléjük teniszlabdaversenyekhez. Amikor ezek a játékok elfajultak, és a fiúk teljes erőből dobálni kezdték egymást a teniszlabdákkal, Sam mindig hazament, hogy az ágyában olvasson, vagy elsétált a tengerparton kagylókat gyűjteni. Wyatt azt mindig biztosra vehette Sammel kapcsolatban, hogy a kislány tudja, mikor van elege valamiből.

Mire Sam tizenkét éves lett, Wyatt pedig tizenhárom, ők négyen már egy nagyobb gyerekcsapattal is összejártak.

A napjaikat a strandon töltötték, törölközők szigetén heverészve. A nyári programjuk úszásból és napozásból állt. Délután pedig felpattantak a biciklijükre, és bekarikáztak a városba fagyíért; utána fél kézzel kormányozva kerékpároztak vissza a partra, a másikon a tölcseket tartották.

Egy késő augusztusi délutánon (már majdnem szeptember volt, vagyis Sam majdnem betöltötte a tizenhármat, mint arra Wyatt szerette emlékeztetni magát, amikor felidézte ezt a pillanatot) a gyerekek vacsora után visszamentek a strandra. A nap már alacsonyan járt, de még nem ment le; a nyári este még egy utolsót odasuttogott nekik, amit mindenképpen ki akartak használni. Travis, Michael és a nagyobb gyerekek egy része szereztek sört; fejenként csak egy jutott nekik, úgyhogy lassan iszogatták, és gondosan beásták a dobozokat a homokba, amikor bementek a vízbe egy utolsót úszni.

Wyattnek be kellett ismernie magának, hogy kicsit ki-rekesztve érezte magát. Michael és Travis kezdtek átkelni egy

olyan világba, ahova ő még nem kapott meghívót. Kicsit úgy tűnt számára, mintha valamiféle fal emelkedett volna közéjük, és ő egy szép napon arra ébredt volna, hogy a kisgyerekek oldalán maradt, és már nem tartozik a bátyja csapatába.

– Olyan menőnek hiszik magukat – mondta Sam, miközben a nagyobb gyerekek pancsolását figyelte a vízben. A haját fonogatta, csak az elejét; fekete madzagok lógtak az arcába. Elképzelhető, hogy Wyatt abban a pillanatban gyönyörűnek látta, ahogy az is, hogy nagyon igyekezett elnyomni magában ezt az érzésemért ne hülyéskedjünk már.

– Nem azok – jelentette ki.

– Nem baj, ha te is be akarsz menni. Ugye, nem azért maradtál itt, hogy rám vigyázz?

– Nem vagy már kisbaba, Sam.

– Öntsük ki a sörüket! – ugrott fel a kislány. – Gyorsan! Csak Travét és Michaelét, utána meg futás. Nem tudnak majd árulkodni, mert amúgy sem lenne szabad sörözniük.

A kezét mindeközben a csípőjén tartotta, bal lábával a homokban topogott.

Wyatt korábban mindig elengedte a füle mellett Sam váratlan, átgondolatlan ötleteit, de ebben a pillanatban eléggé sértettnek érezte magát ahhoz, hogy ne így tegyen. Előrehajolt, megfogta a két sört, és a feje tetejére állította a dobozokat a homokban.

Amikor felnézett, látta, hogy a nagyobb gyerekek csapata már kifelé jön a tengerből. Sam megragadta a karját, és rákiabált, hogy „Futás!”. Felszaladtak a parton, és amikor már a dűnéknél jártak, meghallották, hogy a többiek a nevüket a kiabálják, méghozzá nem túl barátságos hangnemben. Wyatt hátrapillantott a válla felett, és észrevette, hogy Travis és Michael már csak tíz méterrel vannak lemaradva mögöttük. A medencéjük túloldalán egy kis kamra állt, amiben a párnákat tartották, amikor esett. A kamra ajtaja félig nyitva volt. Sam ugyanabban a pillanatban látta ezt meg, amikor ő, és együtt vetették be magukat oda, majd magukra csapták az ajtót.

Odabent homok-, só- és nedvességszag volt. Nem fértek volna el egymás mellett, úgyhogy Wyattnek szembe kellett lot dúlnia Sammel, a térdét a mellkasára húzva. Lehet, hogy ez okozta az egészet; az, hogy olyan közel voltak egymáshoz, és Samre kellett néznie. Sam rámosolygott, és szinte ragyogott az arca. Wyatt korábban is látta már ezt a mosolyt, olyankor, amikor a kislány néhány különösen szép kagylót talált, vagy amikor Wyatt végre belement, hogy szabadon engedje a szentjánosbogarat, amit egy befőttesüvegben tartott.

– Nem érdekel, mennyire haragszanak – mondta Sam, és Wyatt ebben a pillanatban meghallotta Travis hangját, legfeljebb fél méterre a kamrától. Úgyhogy megtette: Sam ajkára nyomta az ujját, hogy elhallgattassa. Utána nagyon sokszor gondolt arra, hogy egy normális ember a saját szájára

nyomta volna az ujját, hogy átadja az üzenetet. Ő viszont Sam száját választotta. Ez nem tűnt nagy dolognak, de akkor kezdődött el minden.

4.

Sam

Homokra csak mezítláb. Amennyiben Sam bármilyen életvezetési elvvel rendelkezett, az ez volt. Abban a kilenc hónapban, amit Manhattanben töltött, zokni és edzőcipő borította a lábát. Még az úszószezonban is, amikor a YMCA-ban versenyzett, papucsot kellett viselnie a medence mellett, hogy ne legyen szemölcse. De abban a pillanatban, hogy június közepén beértek a Midtown-alagútba, lerúgta a lábáról a cipőt.

A tengerpart arra való, hogy az ember a fürdőruháját vegye fel először, miután felkel. Arra való, hogy felkapjon egy Pop-Tartsot, és útközben habzsolja be mialatt leszalad a dűnéken át az óceánhoz, amikor a nap még alacsonyan jár, és a sirályok éppenhogy csak elkezdik bemelegíteni a szárnyukat. Sam értetlenül figyelte, hogy a tizenöt éves Travis az egész délelőttöt alvásra pazarolja, miközben ő ki-be rohangál az

óceánban, vagy leúszik délre a part mentén, és kagylóhéjakat gyűjt. Amikor egy különösen szép darabot talált, azt bedugta a fürdőruhája gumipántja alá, és úgy úszott végig a strand déli végén található fás öbölig. Mindig oda-vitte a legszebb kagylóit, a legkiemelkedőbb példányokat, és a kedvenc hársfája tövében rakta le őket. Tapasztalatból tudta, hogy ha valami túl érdekeset vinne haza, azt óhatatlanul magába szippantaná az anyja valamelyik művészi alkotása. Márpedig a tengerpart arra való, hogy valamit magának is megtartsion.

A tengerparton saját szobája is volt. Ezt érezte a legnagyobb luxusnak, amit csak el lehet képzelni, azután, hogy tizenkét évet töltött az emeletes ágyuk aljában, a felső szinten a horkoló Travisszel. Itt addig fennmaradhatott olvasni, amíg csak akart, anélkül hogy bárki panaszkodni kezdett volna a fény miatt. Néha meztelenül aludt, pusztán azért, mert megtehetette, és kiélvezte, hogy a takaró a bőre minden egyes négyzetcentiméteréhez hozzáér.

Sam boldogan töltötte az idejét bárkivel, aki éppen felbukkant egy adott napon a parton. Amikor Wyatt korán lelkeit, mindig vele tartott, és együtt úsztak le az öbölig. Sam szeretett Wyatt-tel úszni, mert a fiú egy évvel idősebb és gyorsabb volt nála. Mindig megállt vele, amikor Sam kagylókat akart keresni, és némán várakozott, miközben a kislány megvizsgálta, mit vetettek ki a partra a hullámok.

Samnek nagyon tetszett, hogy Wyatt csak akkor beszél, ha van valami mondanivalója.

– Segíts nekem elrendezni ezeket, hogy úgy nézzenek ki, mintha csak idepotyogtak volna – mondta Sam egyik délelőtt, amikor a hársfa aljához értek.

Négy kagylót vett ki a fürdőruhájából, és a fa előtt járkálva próbálta eldönteni, hova tegye őket az előző napi zsákmányához képest.

– Kezdenek túl rendezettnek tűnni.

– Ez olyan fura, Sam – válaszolta Wyatt, miközben egy napfényes foltot keresgált a fák között, ahol megszáritkozhatna.

Sam már négykézláb rendezgette a kagylókat olyan mintázatba, hogy más– Más irányból kapják a fényt. Utána felállt, és megcsodálta a művét, ami a legjobb esetben is absztraktnak tűnt – ugyanakkor olyan benyomást keltett az egész, mintha a kagylókat egyetlen hullám mosta volna ki a partra.

– Lehetséges. De gyönyörű – mosolygott Sam Wyattre csípőre tett kézzel, szinte mintha azt mondaná, hogy merjen csak ellenkezni vele a fiú. A tengerpart arra szolgált, hogy teret adjon az őrült ötleteinek, vezessenek azok bárhova.

Wyatt a szemét forgatta.

– Fussunk versenyt a vízig.

Ezzel nekiiramodtak, és visszarohtak az óceánba.

Sam teste tizenkét évesen csodákra volt képes. A medencében is jól teljesített, de az óceánban egyszerűen szabadjára engedhette az izmait anélkül, hogy ötvenméterenként meg kellett volna fordulnia. Úgy tűnt, mintha az óceánban pontosan tudná a teste, hogy mit kell csinálnia. Ahogy a homok hétről hétre egyre forróbbá vált, Sam talpa is megkeményedett. A testhőmérséklete tudta, hogyan alkalmazkodjon, amikor a jeges óceánba dugta a lábfejei, majd a vádliját is. Mire teljesen belemerült, már elválaszt hatatlannak érezte magát az óceántól. A teste annyira a helyén érezte magát nyáron, hogy folyamatosan nőtt és nyúlt, amíg a fürdőruhája pántja mély csíkokat nem hagyott a vállán.

Amikor annak a nyárnak a végén Wyatt kinyújtotta a kezét, és rátette az ujját az ajkára, Sam valami szokatlant érzett. Kíváncsi lett volna, miért találja olyan kellemesnek, hogy a fiú keze a szájához ér. Már majdnem megkérte, hogy tartsa ott az ujját, de pont az volt az üzenet lényege, hogy maradjon csendben.

6.

Wyatt

Wyatt azon az őszön kezdte el a középiskolát, és minden összeomlott körülötte. Addig is tisztában volt azzal, hogy nem tud olvasni, legalábbis nem olyan jól, mint a többi gyerek, de ezt megoldotta hangoskönyvekkel vagy azzal, hogy odafigyelt az órán, és így nem kellett a tankönyveket böngésznie. A felsős tanárai jelezték, hogy az írás nem az erős oldala, és ezt a diplomatikus megfogalmazást azzal sikerült kiérdemelnie, hogy egyéb tekintetben mindenkit elbűvölt. De a kilencedik évfolyamban nem tudta tovább fenntartani a színjátékot. A történelemtanára azt javasolta, hogy vizsgálják ki, és ezzel minden elkezdett szétesni.

Januárban már egy bentlakásos iskolában kezdte a második félévet, ahova tanulási nehézségekkel küzdő gyerekek jártak. Azt a helyet úgy nevezték, hogy A Be Nem Teljesített Potenciál Központja, amit Wyatt leereszkedőnek és kicsit

hamisnak érzett. Meglehetősen kételkedett abban, hogy a benne rejlő potenciál Illinois vidéki környezetében bukkanna majd napvilágra, vastag téglafalak mögött.

Pontosan tudta, hogy amennyiben bármilyen potenciál ott bujkál benne, az szabad levegőre áhítozik, egy olyan helyen, ahol lehet szörfözni.

Berendezkedett az egyszemélyes kollégiumi szobájában, és összebarátkozott a folyosóján lakó fiúkkal. Február közepére, amikor az ég nyomasztóan mélyen terült el felettük, és délután négyre már mindig besötétedett, felhagyott a próbálkozással. Már nem érdekelte a kártyázás. Nem járt be az órákra. Nem sétált át az udvaron az ebédlőbe, hogy megegye az adagját a túl pépes ebédekből. Mire az iskolavezetés rájött, hogy fel sem kel az ágyából, már három nap is eltelt így. Felhívták a szüleit, és mindenki egyetértett abban, hogy pszichoterápiára lenne szüksége.

– Kicsim, biztosan csak az időjárás tehet róla – mondta neki Marion a telefonban. – Szezonális hangulatzavar, bárkivel előfordulhat. Postázok egy különleges lámpát a szobádba, ami segíthet ebben, és addig is, járj el dr. Nickhez. Különben hazaküldenek.

– Megígéred? – kérdezte Wyatt. Tényleg a februári Floridával akarják fenyegetni?

– Tudom. Tudom, hogy haza akarsz jönni. De ebben az iskolában tudnak az egész országban a legügyesebben

segíteni olyan gyerekeknek, mint te. Tanulj tőlük minél többet, hogy utána hazajöhess, és itthon fejezhesd be a középiskolát. Végezd el a félévet, csapunk egy vidám nyarat, és utána megbeszéljük a következő évet.

Wyatt átaludta az első találkozása időpontját dr. Nickkel. Folyamatosan aludt. De a második ülése reggelén bedörömbölt az ajtaján az igazgató, majd pizsamában kirángatta a folyosóra, utána pedig átvonszolta a campus túloldalára, a diákegészségügy épületébe.

– Szóval, mi a helyzet?

Dr. Nick erőltetetten lazának és közvetlennek tűnt a farmernadrágjában és a Van Halen-pólójában. Egy akusztikus gitár állt az irodája padlóján, az íróasztalának támasztva. Az egész olyannak tűnt Wyatt számára, mint egy színpadi jelenet, és szinte maga előtt látta, ahogy a nap végén dr. Nick hazamegy, és felvesz egy tweedzakót.

– Felhagytam a megküzdéssel.

– Mire gondolsz?

Wyatt kibámult az ablakon; már ahhoz sem volt kedve, hogy ezekkel az ostoba kérdésekkel megküzdjön, amik arra vonatkoztak, hogy mivel kell megküzdenie.

– A tanulásra, csinálásra, létezésre, evésre. A beszédre.

– Van bármi, amit szeretsz csinálni?

Wyatt kibámult a végtelen, mocskos hómezőre.

– A szörfözés. Remek helyet választottam ehhez, nem igaz?

Másnap vissza kellett mennie, és ezúttal önként megtette, hogy elkerüljön egy újabb nagyjelenetet az igazgatóval.

– Szereted a zenét?

– Mindenki szereti a zenét.

– Látom, hogy a gitáromat nézegeted. Tudsz rajta játszani?

– Nem. Én csak hallgatni szeretem a zenét. Mint mindenki.

– És az milyen?

Wyatt a szemét forgatta.

– Hogy milyen nekem zenét hallgatni? Ugyanolyan, mint mindenki másnak. Lehunyom a szemem, és csak hallgatom. Látom, ahogy a különböző hangszerek belépnek a dalba, majd kilépnek belőle. Az hiszem szeretem darabokra szedni.

– Ezt nem csinálja mindenki.

Wyatt kifújta a levegőt a tüdejéből.

– Remek, akkor felfedeztünk még valamit, amiben furcsa vagyok.

A következő két hét során arról is beszélgettek, hogy szerinte Michael túl sokat bulizik. Hogy szerinte a szülei vagy félnek Michaeltől, vagy feladták a harcot vele. Beszéltek Samről és Travisről is, és arról, hogy az ő családjuk milyen tökéletes, hogy nekik milyen könnyű minden. Wyatt elmesélte, hogyan fonta be a haja elejét Sam, milyen könnyedén.

– Fogalmam sincs, hogy ezt miért mondtam most el – pillantott a gitárra.

– Figyelj – válaszolta Dr. Nick. – Magunk közt szólva, szerintem semmi gond nincs veled. Szerintem csak az a bajod, hogy egy szörfös vagy, aki a szárazföld közepén ragadt februárban. És úgy érzem, egy kicsit talán szerelmes vagy abba a Sambe.

Amikor Wyatt tiltakozni akart, felemelte a kezét, hogy megállítsa.

– De az a te problémád, én nem fogom tudni megoldani. És felmentelek a terápiás kötelezettség alól, ha elfogadod a feltételeimet.

Wyatt egyáltalán nem vette biztosra, hogy el akarja fogadni a feltételeket; egyre szívesebben járt dr. Nick irodájába. Még mindig nem hozta szóba azt a dolgot a szülei között, és úgy érezte, hogy lassan szeretné.

– Azt akarom, hogy bejárj az órákra. Az összes órára. Azt akarom, hogy egyél. És azt akarom, hogy minden este vacsora után menj el a zenei tanszékre, és vegyél gitárórákat. A mai estével kezdve. Tessék – nyújtotta át a gitárját Wyattnek.

Wyatt végighúzta a kezét a hangszer sima nyakán, majd hagyta megpihenni az ujjait a húrokon. Az egyiket végül megpendítette, és amint meghallotta a hangját, maga előtt látta, ahogy alakot ölt.

7.

Sam

Azon a nyáron, amikor tizenöt éves volt, Sam egy lánycsapat biztonságában találta magát. Késő délelőtt gyűltek össze a strandon, és amikor túl meleg lett, bementek a városba, vagy valamelyikük házába. Délután úsztak, vagy a szörföző fiúkat nézték, amíg le nem ment a nap.

A nagyobb lánycsapatok rengeteget szoktak beszélni, és Sam igyekezett tartani a többiekkel a lépést. A strandon látott fiúkról csacsogtak, akiken átnéztek ugyan, de akikkel kapcsolatban ugyanakkor azt remélték, hogy leszólítják őket. Minden egyes alkalommal, amikor a csevegés kicsit leült, Sam bedobott valami javaslatot: ússzanak ki a mólóhoz, ássanak egy akkora gödröt, amibe mindnyájan beleférnek, biciklizzenek el a pékséghez.

Még mindig Wyatt-tel töltötte a reggeleit, akivel leúsztak az öbölhöz, és újabb kagylókkal egészítették ki a művet. Ezt

soha nem beszéltek meg előre, de amikor Sam reggelente kísétált a hátsó tornácukra, mindig ott találta Wyattet, aki a lépcsőn ülve várta.

– Szia – mondta ilyenkor a fiú, miközben felállt.

– Szia – válaszolta Sam, majd átvágtak a dűnéken, és besétáltak az óceánba.

Egy augusztusi reggelen Sam egy fél müzliszelettel és összevont szemöldökkel sétált ki az ajtón.

– Jól vagy? – kérdezte Wyatt.

– Jól – válaszolta a lány, majd elsétált mellette a dűnéken. Tényleg nem akart beszélni róla. Előző este felhívta a legjobb barátnője, Cayla, és elmondta neki, hogy az összes lány egy fiú házába készül, Sunnydale-be.

– Csak fiúk lesznek ott, sör, meg ilyesmi. Ez nem igazán a te stílusod, de szólni akartam, nehogy kifelejtve érezd magad.

Sam azt is mondhatta volna Caylának, hogy nagyon szeretne velük tartani. De az igazat megvallva, tényleg nem az ő stílusa volt az ilyesmi. Nem akart egy csapat ismeretlen fiúval szórakozni; nem akart sört inni. Ő nem akart mást, csak kora reggel felkelni, és kagylókat gyűjteni. Miközben az öböl felé úsztak, azon gondolkozott, hogy mi lehet vele a baj.

Egyenesen az öbölbe úszott, megállás nélkül. Amikor kísétáltak a vízből, Wyatt megállt, hogy kilihegje magát.

– Te jószágos ég, Sam. Nekem ez csak akkor megy, ha néha megállsz kagylókat keresni.

Sam egyáltalán nem fulladt ki.

– Elfelejtettem – válaszolta, majd besétált a fák közé.

Wyatt követte, és csak figyelte, ahogy a lány átrendez néhány kagylót, majd visszarakja őket az eredeti helyükre.

– Menjünk inkább haza – mondta végül Sam.

– Sam, mi bajod van?

A lány nem válaszolt. A gondosan elrendezgetett kagylógyűjteményét bámulta a fa körül. Most merült fel benne először a kérdés, hogy mit szólnának vajon a barátnői, ha ezt meglátnák.

– Igazad van – jelentette ki végül. – Ez fura.

Wyatt odasétált hozzá, és megfogta a kezét. Először csinált ilyet, mióta ismerték egymást, és ettől Sam rögtön megfélekedezett az önsajnálatról. Úgy érezte, mintha az a forróság, ami a fiú tenyeréből árad az övébe, végigkúszna a karján. A másik kezét is Wyattére tette, hogy tovább tartson ez az élmény.

– Gyere! – mondta végül a fiú. – Megfagyok. Menjünk ki a napra megszáradni.

Ezzel elengedte Sam kezét, aki követte őt az öböl peremén lévő napfényes sávhoz. Leültek, és a partot nézték, ami felett még mindig alacsonyan járt a nap.

Sam hanyatt feküdt, és hagyta, hogy a napfény átmelegítse. Apránként az utolsó vízcseppek is elpárologtak a bőréről.

Még mindig érezte Wyatt érintését a kezén. Attól félt, hogy ha kinyitja a szemét, mindez eltűnik.

– Szóval, elmondod? – kérdezte a fiú.

– Mit?

– Azt, hogy mire gondolsz.

– Csak azon gondolkoztam, milyen jó érzés volt, amikor megfogtad a kezem – felelte Sam továbbra is lehunyt szemmel.

Wyatt felnevetett.

– De nem ettől voltál ideges.

– Nem, de alapvetően ez is ugyanannak a problémának a része... annak, hogy nagyon fura vagyok.

Sam ezzel felült, és a térdére fonta a karját. Hirtelen tudatára ébredt, hogy csak egy bikini van rajta.

– Te nem is vagy olyan fura, Sam.

– A barátaim tegnap elmentek egy buliba, mármint egy igazi buliba.

– És téged nem hívtak magukkal?

– Hát, nekem is szóltak, de eleve úgy gondolták, hogy nem akarok majd velük menni. És nem is akartam. Mert egy kisbaba vagyok.

Wyatt semmit nem felelt erre, amiből Sam azt a következtetést vonta le, hogy egyetért vele. A fiú homokot kezdett lapátolni Sam lábfejeére.

– Mindjárt leég.

Sam a lábujjain tornyosuló homokkupacra meredt. Ahogy Wyatt betemette a lábfejét, úgy érezte, mintha a fiú megint hozzáérne. Védelmezőnek tűnt számára ez a gesztus.

Wyatt a homokot bámulta.

– Nekem elhiheted, Sam, hogy egyáltalán nem tűnsz kisbabának.

Ettől valami megrezzent a lányban, de csak játékosan megbökte Wyattet.

A fiú a vízre mosolygott.

– Néha legszívesebben visszamennék abba az időbe, amikor számháborúztunk – jegyezte meg a lány.

– Azért, mert az nagyon jól ment neked.

– Jól bizony.

– Olyan voltál, mint egy tengerészgyalogos, ahogy kiosontál a vízből.

– Igen – mosolygott Sam is az óceánra.

Valóban így volt: nagyon jól ment neki a számháború. Imádta a strandot. A barátnői meg idővel lelassítanak majd, vagy ő éri utol őket. Es Wyatt ezután is minden reggel kijött úszni vele.

– Fussunk versenyt a vízig! – mondta, utána megfogta Wyatt kezét, és visszavezette a tengerhez, mert ismét hozzá akart érni.

8.

Wyatt

Nyáron mindig rengeteg utolsó nap van. Az utolsó nap azelőtt, hogy az első gyerek hazautazik, vagyis a nyár utolsó teljes napja. Az utolsó napon azelőtt, hogy Wyatt családja visszaindult Floridába, az összes gyerek eljött a parton rendezett tábortűzhöz, közvetlenül Wyatték háza elé. A tűz mellé rakott strandszékeken és takarókon üldögéltek. Wyatt későn érkezett, mert a szülei hallgatása aznap különösen feszültnek tűnt, és ő segíteni akart bepakolni az autóba, és elrakni a medencés játékokat, hogy kicsit oldja a hangulatot.

Meglátta ugyan Samet a barátnői között, de Travis és Michael megállították, hogy végre őt is megkínálják egy sörrel.

– Lecsillapítottad a szörnyeteget, pajtás? – kérdezte Michael.

– Legalábbis bepakoltam a kocsiját... a többit meglátjuk –
ivott egy kortyot Wyatt.

Megdöbbsentette, hogy ez milyen jó érzés, egy csapatba tartozni a nagyobb fiúkkal. Nem akart Sam felé fordulni, hogy ellenőrizze, de nagyon remélte, hogy a lány látja.

Olivia, egy lány, akivel Michael az étteremben ismerkedett meg, ahol dolgozott, elvette Wyatt kezéből a félig kiürült sört, és adott neki egy telit. A fiú úgy érezte magát, mint egy ünnepezt híresség. Olivia lehúzta maga mellé a pokrócára a tűz mellett, és a lányokról kezdett csacsogni neki, akikkel dolgozott. Az apró kis bűnökről és kudarcokról szóló sztorijai szinte fehérzajnak tündek, nem jelentettek semmit. Wyatt megpróbált odafigyelni rá, miközben ellazult a sörtől. Kíváncsi lett volna, hogy Sam miről beszélget a barátnőivel.

Amikor végre megfordult, hogy a lányra nézzen, látta, hogy Sam feláll, felkapja a takaróját, és elindul a dűnék felé. Haza készült menni, Wyatt pedig tudta, hogy másnap reggel hétkor el kell utaznia. Pár másodpercig csak nézte Samet, annak biztos tudatában, hogy a haverjai halálra fogják szekálni, ha utána megy, de egyszerűen nem értette, miért nem búcsúzott el tőle a *lány*. *Lehet, hogy még visszajön*, gondolta, de nem kockáztathatott.

Felállt, és követte Samet a keskeny ösvényre, ami a magas fű és a dűnék között húzódott.

– Szia – szólt utána, de a lány nem állt meg. – Sam! Várj.

Sam megállt, és amikor Wyatt utolérte, látta, hogy még mindig lehorgasztja a fejét.

– Mi az?

– Hazamész? Tudod, hogy holnap elutazom. Csak el akartam búcsúzni tőled.

Sam még mindig lehajtott fejjel állt előtte. Wyatt a vállára tette a kezét.

– Minden rendben?

Amikor Sam végre felnézett, könnyek csillogtak a szemében.

– Csak annyi, hogy... a nyár véget ért. Te elmész. És hirtelen egy söröző seggfejjé változtál, és már most elhagytál.

– Sam, tudod, hogy mindenképpen odamentem volna hozzád. Mindig oda szoktam menni hozzád. – Wyatt keze még mindig a lány vállán volt. – Te vagy a kedvenc emberem a parton.

Sam megtörölgette a szemét a keze fejével.

– Hülye vagyok. Csak elszomorodtam.

– Idén tartsuk a kapcsolatot. Mondjuk írd meg néha nekem, hogy mit olvasol éppen, én meg cserébe megírom majd, hogy milyen unalmasan hangzik.

– Oké – válaszolta Sam.

– Biztos, hogy már most haza akarsz menni? – Wyattet kinszenvedéssel töltötte el a gondolat.

– Igen. Az ott nem nekem való – pillantott fel rá a lány, és ez a rész örökre bevésődött Wyatt emlékezetébe, mintegy lassított felvételben: ahogy Sam haja a szemébe hullott, azok a tincsek, amiket néha be szokott fonni. Wyatt levette a kezét a válláról, odanyúlt, és Sam füle mögé simította a haját, így a lány nyakára került a keze, amittől zakatolni kezdett a szíve, és úgy érezte, hogy most rögtön abba kell hagynia ezt az egészet, még mielőtt mindent elront.

Sam ebben a pillanatban megcsókolta. Először úgy tűnt, mintha csak le akarná tesztelni a dolgot; az ajka éppenhogy csak súrolta a fiúét, hogy kiderítse, milyen érzés. Utána egy lassú, bemelegítő csók következett, amibe Wyatt legszívesebben fejest ugrott volna. A kezét továbbra is Sam nyakán tartotta, és a szabadon maradt karjával magához húzta őt.

Amikor összeért a testük, Sam hátralépett.

– Oké, most nagyon szégyellem magam. Nem tudom, miért csináltam ezt, és inkább hazamegyek.

– Sam... – húzta vissza magához Wyatt, hogy a hajába temesse az arcát.

– Nem, komolyan, nagyon furán fogok viselkedni, ha itt maradok. Sajnálom, nem tudom, mi a baj velem.

Wyatt rámosolygott. Hirtelen úgy érezte, mintha kézben tartaná a dolgokat.

– Sam, semmi nem történt. Majd írk rám holnap. Unatkozni fogok a kocsiban.

A lány még egyszer átölelte, és elindult a házuk felé. Ő nem úgy érezte, mintha semmi nem történt volna.

9.

Sam

Másnap reggel Sam arra ért haza az egyedül töltött úszásából, hogy Wyatt abban a pillanatban írt neki, amikor a családjával együtt hazaindultak Floridába. Csak semmiségeket üzent, megkérdezte, milyenek a hullámok, és tájékoztatta arról, hogy nagyon unalmas az autókázás. Samet megkönnyebbülés töltötte el, mind attól, hogy Wyatt nem hagyta abba az üzengetést a nyár végén, mind attól, hogy a csókjuktól (amitől totális elmebetegnek érezte magát, tette volna hozzá, ha bárkinek elmesélte volna ezt az egészet) nem lett kínos a viszonyuk. Arra jutott, hogy Wyatt nagyon jó barát, és ő nem fogja hagyni, hogy a teljesen kontrollálhatatlanná vált teste bármi olyat tegyen, ami ezt elronthatja.

Mire mindketten visszatértek az iskolába, már mindennap írogattak egymásnak. Sam furán érezte magát attól, hogy ezáltal kicsit visszaviszi magával a városba a nyári énjét. Hol

a metróról írt Wyattnek, hol a YMCA öltözőjéből. Már nem volt szükségük a viharjelzésre mint ürügyre, és mindketten úgy érezték, mintha minél többet beszélnének, annál több mondanivalójuk lenne egymásnak. Wyatt azokról a dalokról mesélt, amiket írt éppen. Azt mondta, majd nyáron lejátssza őket Samnek. Azt is megírta, hogy a szülei egyetlen szót sem szóltak egymáshoz a teljes szülőlátogatási hétvége alatt. Sam azt osztotta meg vele, hogy a geometriatanára utálja őt, és az osztályába járó lányok felnőtt éjszakai klubokba szoktak belógni. A lefekvésidő lett a kedvenc napszaka, mert Wyatt általában akkor írt neki. Mindig rá– mosolygott a telefonjára, amikor megérkezett az első üzenet: Mi a helyzet a nagyvárosban?

A téli szünet alatt jött el a pillanat – Wyatt Floridában volt, Sam pedig New Yorkban –, amikor a fiú bevallotta, milyen iskolába jár. Travis nem volt otthon, úgyhogy Sam kihasználta a lehetőséget arra, hogy szóban beszélhessenek telefonon a szobájából.

– El kell mondanom valamit – kezdte Wyatt rendkívül ideges hangon.-Valamiben kicsit hazudtam neked, vagy mi.

– Mi? – kérdezte Sam.

Barátnője van. Úgy érezte, mintha gyomorszájon vágná a gondolat. Eddig fel sem merült benne ez a lehetőség. De miért is ne lenne Wyattnek barátnője? Egy olyan lány, aki szintén tud gitározni, és ugyanabba a művészeti iskolába jár. Sam

érezte, ahogy remegni kezd a kezében a telefon, úgyhogy kitámasztotta a másik tenyerével, miközben a válaszra várt.

– Az iskolám egy olyan hely, ahova tanulási nehézségekkel küzdő gyerekek járnak. Én diszlexiás vagyok. De tényleg ott tanulok gitározni. Csak kezdtem furcsának érezni, hogy ezt nem tudod.

A megkönnyebbülés hullámai szinte maguk alá temették Samet. A lány kifújta a tüdejében rekedt levegőt.

– Ez zavar téged? – kérdezte Wyatt.

– Miért zavarna?

– Hát, te mást sem csinálsz, csak olvasol. Nekem meg pont az nem megy.

– Ja, mert a könyvek jelentik a barátságunk alapját? Kit érdekel ez?

Lehet, hogy Wyatt együttérzést olvasott ki Sam könnyed hangneméből. De igazság szerint a lány csak annak örült, hogy még sincs barátnője.

EGY PÉNTEKI ÉJSZAKÁN Wyatt pont éjfélkor írt neki. Sam elmosolyodott, amikor meglátta, hogy tőle jött az üzenet; eltöltötte az az ismerős, de lehetetlen érzés, hogy a fiú ott van vele az ágyában.

Wyatt: Szia.

Sam: Késő van. Mit csinálsz?

Wyatt: Csak a szomszéd szobában voltam, és csavarhúzózt ittam a többiekkel.

Sam: Nagy bajba fogsz kerülni.

Wyatt: Tudom. De jó volt.

Sam: Oké, de légy óvatos.

Wyatt: Szerinted meg fogsz csókolni még egyszer?

Ekkor már március volt. Minden másról beszéltek a világon, csak arról a csókról nem. Sam túl sokáig késlekedett a válasszal. Zakatolt a szíve, és teljesen kiürült az agya. A barátnői biztosan ki tudtak volna találni valami nagyon frappáns választ. Ő viszont csak az igazságot volt képes megírni: Remélem, igen.

Wyatt: Én is. Jó éjt!

AKKOR

10.

Wyatt

Amikor Wyatt tizenegyedikbe járt, úgy érezte, telj esen ki van töltve az ideje. Naponta két órát töltött a zenei tanszéken, és csatlakozott az úszócsapathoz, hogy érezzen egy kis hideg vizet a bőrén. Megtanult néhány hasznos stratégiát a szavak dekódolásához, ami segített abban, hogy olvasni tudjon, még ha kicsit lassan is. Ráadásul barátnője is volt. Vagyis nem igazán, de Sam szinte mindennap jelen volt az életében, és elég sok potenciált látott ebben a dologban.

Amikor május végén Pope-ék megálltak a házuk előtt a Saltaire sétányon, Sam az előkertben állt. Tizenhat éves volt, levágott szárú farmert viselt pántos trikóval, cipő nélkül. Időközben megnőtt a haja, amit lófarokban fogott össze. Csak

egyetlen tincse lógott az arcába, és Wyattben felmerült a kérdés, hogy azt szándékosan hagyta-e ki.

– Szia – integetett Sam, miközben Marion, Frank, Michael és végül Wyatt is kiszállt az autóból.

– Hát, nagyon megnőttél, Sam – jegyezte meg Frank.

– Bizarr – nyugtázta Michael, miközben felkapott két bőröndöt, és elindult a ház felé.

Marion megölelte a lányt.

– Ne is figyelj rá. Úgy örülök, hogy végre itt vagyunk, remek nyarunk lesz.

Miután Marion is bement a házba, Wyatt és Sam kettesben maradtak az előkertben, két méterre egymástól, ami akár ezer is lehetett volna.

– Szóval, szia – szólalt meg Sam. – Miért tűnik ez olyan kínosnak?

Wyatt elnevette magát. Mindig bízhatott abban, hogy Sam nem fogja kerülgetni a forró kását.

– Nem tudom, talán azért, mert elszoktunk attól, hogy a való életben is lássuk egymást? Megváltoztál.

Sam végignézett magán, majd ismét Wyattre emelte a tekintetét.

– Te is, de jó értelemben.

– Én is jó értelemben gondoltam, Sam – válaszolta Wyatt.

Frank kikiabált odabentről valamit a medencetakaróról, amit le kellene szedni.

– Viszlát később – mondta Wyatt, abban reménykedve, hogy menő benyomást kelt.

HOLLOWAYÉK MEGHÍVTÁK POPE-ÉKAT egy grillezésre a hátsó tornácukra. Wyatt már legalább három tucatszor evett náluk, és ennek a szertartásnak megvolt a maga menete. Bili sültött valami fehérjét, Laurel készített valami tejszínes szénhidrátot, illetve kaptak salátát. Mindig ott várakozott egy kenyérral teli kosár az asztalon, illetve egy vaj, szoba-hőmérsékletűen, hogy kenhető legyen. Wyatt egész gyermekkorában csodálta, hogy milyen könnyedén megy minden Hollowayéknál. Kinek jut eszébe kint hagyni a vaját, hogy megpuhuljon? Wyatt anyukája nem szeretett főzni, és általában csak megmikrózott dolgokat – olyan dolgokat, amiket Frank túl sósak és egyenetlenül melegnek talált. Egész vacsorákat szenteltek annak, hogy arról vitatkozzanak, mennyire is rossz egészen pontosan az étel.

Ezen az estén, ami a nyár első hivatalos estéje volt, mert mindnyájan együtt voltak, az asztal csillogott a gyertyafénytől. A menü steakból, sajtos makaróniból és rukkolasalátából állt. A gyerekek szokás szerint az asztal végén ültek, de abban az évben már majdnem felnőttek tűntek. Travis és Michael tizenkilenc évesek voltak, Travis már be is fejezte az első évét a Trinity College-ban; Michael a Miami Egyetemre járt. Wyatt tizenhét éves volt, és Bili

megkínálta egy pohár borral. Wyatt soha nem felejtette el ezt a beavatási rítust, sem bármi egyebet abból az estéből.

Sam és Wyatt egymás mellett ültek az asztalnál, kényelmesen érezve magukat attól, hogy nem kell egymásra nézniük, kivéve, ha kifejezetten ezt akarják tenni. Amikor mégis egymás felé fordultak, annyira közel voltak egymáshoz, hogy gyorsan el is kapták a tekintetüket. Wyatt vállá időnként súrolta Samét, és a fiú végül egyszerűen csak hagyta, hogy hozzáérjen. Bili mindenkit végigkérdezgetett az asztal körül – hogy ment Franknek a golfozás ezen a télen? Mit akar csinálni Marion a parti tarisznyarakokkal, amik az udvara felé vonulnak? Mi a véleménye Michaelnek a Dolphins csapatáról? Amikor Wyatthez ért, természetesen az egyetemi felvételiéről érdeklődött.

– Még nem tudom biztosan – válaszolta a fiú. – Los Angelesbe akarok költözni, hogy a zeneiparban helyezkedjek el.

– Akkor a USC? Vagy a UCLA? – kérdezte Bili.

Ez elég ártatlan érdeklődésnek tűnt, de Wyattnek ekkor esett le, hogy a szülei egy szót sem szóltak a legjobb barátaiknak a tanulási nehézségeiről.

– Valahol arrafelé – mosolygott végig az asztalon abban a modorban, amit akkor vetett be, amikor el akarta simítani a dolgokat.

Marion sietve közbeszólt, hogy témát váltson.

– Nos, de addig nem mész sehova, amíg ki nem takarítod a lombházat, vagy le nem bontod azt a csúfságot teljesen.

– Csak a holttestemen át – jelentette ki Frank. – Mármint, ami a lebontását illeti.

VACSORA UTÁN A NÉGY GYEREK leszaladt az óceánhoz egy éjszakai úszásra. A hold alacsonyan járt, és hosszú, fehér hidat varázsolt a vízre. Wyattben két érzelm viaskodott egymással: élvezte, ahogy a víz csodálatos hidege egyre feljebb kúszik a lábán, és nagyon igyekezett nem ránézni Samre a piros bikinijében. A lány előző nyáron is bikinit viselt, de az valahogy sportosabbnak tűnt. Ennek madzagok tartották az alsó és a felső részét is. Wyattet megbabonázta, ahogy a zsinórok a vízben lebegtek; mintha arra csábították volna, hogy húzza meg valamelyiket, és nézze végig, ahogy a ruhadarabok elúsznak a hullámokon.

Amikor kísértáltak a vízből, Michael és Travis odébb mentek a parton, hogy elszívjanak egy spanglit. Wyattben felmerült a kérdés, hogy ez lesz-e a dolgok természetes menete, hogy következő nyáron már ő és Sam is füvezni fognak-e. Nem tetszett neki a gondolat, hogy Sam füvet fog szívni.

Ők ketten a törölközőjükbe burkolózva leültek a homokba, és a testvéreik után néztek.

– Idióták – jegyezte meg Sam.

– Tényleg azok – válaszolta Wyatt.

– Szóval, most, hogy ténylegesen együtt vagyunk, úgy tűnik, mintha nem lenne túl sok mondanivalód nekem. Még mindig barátok vagyunk, ugye? – kérdezte Sam a homokot nézve, és kört rajzolva bele a kezével.

A hold úgy megvilágította az arcát, hogy Wyatt minden egyes szeplőjét ki tudta venni. Sam szempilláján pár homokszem billegett. A lány egyszer csak felnézett rá.

– Ugye?

– Persze hogy barátok vagyunk. Furán viselkedem? Azt hiszem, csak meg kell szoknom téged.

– Még nem szoktál meg? Egész életemben ismertél.

Ahhoz kell hozzászoknom, hogy meg akarom húzni azt a piros zsinórt, gondolta Wyatt, de ezt persze nem mondta ki. *Ahhoz kell hozzászoknom, hogy legszívesebben hozzáérnék a szádhoz.* Sam kicsit úgy viselkedett, mint aki visszautasítva érzi magát, és Wyattnek nem volt elég önbizalma ahhoz, hogy megnyugtassa. Képtelennek érezte magát az önuralomra; attól félt, ha megnyílik az érzelmeivel kapcsolatban, akkor az összes kiárad belőle, és mindkettejüket maga alá temeti.

MOST

11.

Jack még mindig olvasott, és már azt sem tartottam elképzelhetetlennek, hogy még azelőtt be fogja fejezni az egész könyvet, hogy én a fejezet végére érnék. De ez nem aggasztott, mert így, hogy Jack a garázs felett aludt, én késő estig fennmaradhattam, hogy behozzam a hátrányt. Tetszett, hogy ezeket a könyveket csak nagyon eltökélten lehet olvasni, úgy, hogy minden oldalukra teljes erőből ráfókuszálok, mert csak így tudom felfogni a szavakat. Ez is olyannak tűnt, mint az izmok ijesztgetése, csak mentálisan.

A gyerekek homokvárakat építettek a parton, a kamaszok a törölközőjükön heverésztek, a dagályra várva. Wyatt a lombházukban gitározott. Az összes szereplő újra összegyűlt ezen a parton tizennégy év elteltével, csak én változtam meg.

Gracie kiszaladt a házból egy sárga fürdőruhában, ami ezer éve talán az enyém lehetett.

– Sammy, menjünk úszni!

Még mielőtt válaszolhattam volna, már meg is ragadta a kezem, hogy felhúzzon a székből.

– A tengerparton vagyunk! Vegyél fel fürdőruhát.

A kezét a csípőjére tette, és látszott rajta, hogy kétségbe ejti a tengerparti inkompetenciám.

– Hát jó – válaszoltam, majd felmentem átöltözni, miközben Gracie az ablakon kiabált befelé, hogy siessek már. A hangjában csengő türelmetlenség azokra az időkre emlékeztetett, amikor a strandolás olyan izgalmasnak tűnt, hogy egyetlen másodpercet sem akartam elvesztegetni belőle.

Amikor visszaértem a tornácra, ismét megragadta a kezem, és végigsétáltunk a dűnéken, azokon, amelyeken életemben először csókoltam meg Wyattet.

– Beszélni fogsz vele? – intett Gracie a lombház felé.

– Szándékosan biztosan nem – válaszoltam. – Mióta van itt?

– Nagyjából egy hónapja.

– Egy egész hónapja itt van? Hajléktalan, vagy mi?

– Nem úgy tűnik.

Végigbaktattunk a forró homokon, és elsétáltunk egy törölközősziget mellett, amelyen Gracie-nél pár évvel idősebb lányok feküdtek. A húgom nagy ívben kikerülte a túl hangos nevetésüket, a túl kicsi bikinijüket. Megpróbáltam felidézni, milyen volt tizenkét évesnek lenni, szörfösdresszben úszni, és

a bátyámmal lógni, úgy méregetve az idősebb lányokat, mintha valamiféle egzotikus betegségben szenvednének, amit én is el fogok kapni.

Ledobtam a törölközőmet, betekertem a napszemüvegemet a köpenyembe, és letakartam a kupacot a kalapommal. Gracie már be is rohant a vízbe. Követtem, és nedves lett a lábam; a hullámok visszahúzódtak, majd felszaladtak a lábszáramon. Begázoltam Gracie után, aki már nyakig merült a vízbe, és hirtelen én is visszaváltoztam tizenkét évesé. Súlytalan, gondtalan és szabad lettem. A hullámokon túl a hátunkon kezdtünk lebegni a húgommal, és Gracie a kezemért nyúlt, önfeledten, abban a naiv meggyőződésben, hogy soha semmi nem fog megváltozni.

Gracie jó úszó, és ezt magamnak is tulajdonítom egy kicsit. Amikor kétéves volt, én pedig az NYU-ra jártam, elvittem úszásoktatásra a YMCA-re. A többi anyuka aggodalmasan, kicsit elszörnyedve méregetett – még én magam sem voltam sokkal idősebb egy kamasznál, nem viseltem jeggyűrűt, és egy kétéves kislány ült a csípőmön. *Nincs itt semmi látnivaló*, mondtam volna nekik legszívesebben, *ő csak az én érzelmi támaszom*. Dr. Judy biztosított arról, hogy ki fogok ebből lábalni, de azután, hogy szakítottunk Wyatt-tel, Gracie maradt az egyetlen dolog, ami vissza tudott engem vezetni önmagamhoz. Az, hogy tarthattam a kis testét a vízben. Hogy elvihettem őt hatalmas fagyaltkelyheket enni a

Serendipitybe. Hogy dzsungellé változtathattam a hálósobámat, és nekieshettem filctollal a pizsamánknak, hogy párducot varázsoljak magunkból. Gracie gátlástalan életörömét gyógyszerként kellene árusítani.

Addig úsztunk a part mentén délre, az öböl felé, amíg zselévé nem változott az összes tagom, és oda nem kellett kiabálnom neki, hogy álljon meg.

– A nővérem egy öregasszony! – nevetett Gracie, miközben nagyjából kétszáz méterre a házunktól kimásztunk a partra.

– Valami olyasmi – feleltem lihegve, miközben kiráztam a hajamból a vizet.

Már nem is láttam, hol lehet a törölközőm, miközben gyalogolni kezdtünk a parton, és nem is emlékeztem, mikor sétálgattam utoljára fürdőruhában, miközben a nap rászárította a sót és a homokot a bőrömre.

– Lehet, hogy több időt kellene töltenem veled – tettem hozzá.

– Itt kellene több időt töltenünk – válaszolta Gracie. – Még Jacknek is tetszik ez a hely, nem?

Erre nem válaszoltam, mert megláttam, hogy valaki ott áll a törölközőm mellett; a szörfdeszkáját letámasztotta maga mellé a homokba. Megálltam. Vagyis a lábam állt meg; nem tudom, hogy én magam meg akartam-e állni. Gracie viszont rohanni kezdett az illető felé, aki felemelte a kezét, hogy

odaintsen neki, és rájöttem, hogy most felnőtt módjára kell viselkednem. Azóta már tizenhárom nyár eltelt.

Ismét elindultam, és minden korábbinál élesebben érzékeltem, milyen kínos fürdőruhában sétálni a puha homokban. Az ember teste ilyenkor teljesen védtelen mindenfelől a rettenetes nappali fényben, miközben ráadásul összevissza billeg a homokban gyalogolva. A gyerekkori ruhásszekrényemből választottam egy bikinit, a pirosat, háromszög alakú felsővel és oldalt megkötős alsóval, hogy ne koszoljam össze az újakat, amiket a nászutunkra vettem. Mi értelme annak, hogy azok a bikinik otthon heverjenek selyempapírba csomagolva? Az összes rossz döntés közül, amelyek ehhez a pillanathoz vezettek, az tűnik a legrosszabbnak, ami miatt most a harmincéves testemet a kamaszkori bikinimbe préselve közeledem Wyatt felé.

– Szia, Sam, a szemtelen – köszöntött Wyatt teljesen köznapi tónusban.

Olyan hatással volt rám a hangja, mint amikor megszólal egy dal a rádióban, és már az első taktusaival visszarepíti az embert az időben. Egyenesen mellkason talált, és végigfutott a testemen. A kezem a nyakamhoz rebtent, hogy letöröljem róla az ajka emlékét.

– Szia – válaszoltam.

Wyatt le volt barnulva. A haja kicsit sötétebb volt a bőrénél, lenőtt, és olyan szabadon hagyta az arcát, mintha kézzel

simította volna hátra. Amikor elmosolyodott, nevetőránckok jelentek meg a szeme sarkában. Rámeredtem azokra a ránckokra, és kicsit megdöbbenett a saját ostobaságom. A fejemben Wyatt még mindig tizenhét éves volt, és mellettem ült a tengerparton, a hullámokra várva. Utána tizennyolc éves lett, és nem vette fel többé a telefont nekem. Akkor vesztíttem szem elől. Most pedig itt állt előttem harmincegy évesen, markánsabb állal, férfiasabb testalkattal. Persze hogy Wyatt is felnőtt.

A fürdőnadrágja újnak tűnt, amit furcsálltam, mivel én voltam az, aki továbblépett. A belső kamaszom számára rendkívül fontos lett volna, hogy tudja, miszerint továbbléptem. Ha találtam volna bármilyen módot arra, hogy szóba hozzam a 401(k)-mat, megtettem volna.

– Szóval, úgy hallom, itt fogsz férjhez menni – mondta Wyatt.

– Lehetséges – válaszoltam. – Vagy Connecticutban. Még nem döntöttük el. Jack és én. A vőlegényem. Jack.

Te jószágos ég, hagyd már ezt abba.

– Szerencsés fickó – válaszolta Wyatt, amitől egy pillanatra elakadt a szavam.

Wyatt is szerencsés fickó volt. És Wyatt elhagyott. Mégis, mennyire tarthatja ezek után szerencsésnek Jacket?

– Az – válaszoltam. – Kicsit öreg vagy már ahhoz a lombházhoz, nem?

Nem tudtam mit kezdeni a karommal, ami mintha az összes lehetséges pozícióval megpróbálkozott volna. Csípőre tettem a kezem, összefontam, összekulcsoltam a hátam mögött. Mintha a Macarena egy sajátos verzióját mutattam volna be.

Wyatt Gracie-re pillantott.

– Nem igazán.

– Fel kéne másznod oda, hogy megnézd – szólalt meg a húgom. – Nagyon klassz.

– Már láttam – válaszoltam, és éreztem, hogy lángba borul az arcom. – Ideje bemennünk. Le fogok égni.

Magamra dobtam a köpenyem, és el sem tudtam képzelni, hogy miért nem tettem ezt meg már korábban.

– Örülök, hogy találkoztunk. Gyere, Gracie.

AMIKOR VISSZAÉRTÜNK A TORNÁCRA, anya úgy támaszkodott a korlátra, mintha minket figyelt volna. Rám nézett, mire megráztam a *tejem*. *Nem, ne aggódj, jól vagyok. Nem, nem akarok beszélni róla. Nem, már nem vagyok szerelmes abba a fiúba, aki gimis koromban összetörte a szívem.*

Jack fel se pillantott a könyvéből, de én befészkeltem magam mellé a strandszékbe, magam köré ügyeskedtem a karját, és a mellkasára hajtottam a fejem. Jack teste szilárdnak tűnt, olyannak, mint egy rendesen karbantartott és túlbiztosított ház.

– Kicsit leégtél – mondta ő, miközben elhúzódott tőlem.

– Az nem fertőző – válaszoltam.

– Ez nem vicces. Csupa szeplő lett az orrod egyetlen délelőtt alatt.

Felvettem a kalapom, mire Jack megkönnyebbülten felsóhajtott. Visszatettem a fejem a mellkasára. Már sokkal jobb az életem.

12.

Vasárnap reggel Eleanor hivatalos hangvételi levelére ébredtem, amelyben arról tájékoztattott, hogy szabadságoltak a hétre, amíg a vezetőség felülvizsgálja az alkalmazotti viszonyomat. Nem mehetek vissza az irodába, amíg nem kapok értesítést a Humán Hadtest valamelyik vezetőjétől. Eleanort nemcsak a főnökömnek tartottam, hanem a barátomnak is. Együtt jártunk inni, együtt manikűröztünk. Tudom, hogy melyik gyereke nem ehet tejterméket, és melyiknek van szüksége EpiPenre. De ott, azt a levelet olvasva, úgy éreztem magam, mintha egy humán holttest lennék.

Még mindig megtehettük volna, hogy másnap reggel hazaindulunk. Lehúztuk a megbeszélte három napot. De némi kis megkönnyebbülést éreztem a gondolatra, hogy nem kell visszamennem a városba, hanem úszkálhatok az óceánban, és elvihetem Jacket a Tengeri Csillag strandra. Jack boldognak és ellazultnak tűnt ezen a helyen, és már nem is értettem, mitől tartottam annyira. Még az is felmerült bennem, hogy

esetleg visszatérhetnénk erre a helyre már házaspárként, amikor Wyatt nem lesz itt. És a gyerekeink egész nyáron ki-be rohangálhatnak a vízbe.

Anyám hatalmas győzelemként könyvelte el, amikor elmondtam neki, hogy maradunk még pár napot.

– Tudtam! – válaszolta, bár azt nem értettem, hogy mit tudott.

Úgy döntöttünk, hogy elhalasztjuk a látogatásunkat az Old Sloop fogadóba, mert Jack már két napja nem járt edzőteremben. Mivel rengeteg időnk támadt, semmi kifogásom nem volt ez ellen. Jack kijött hozzám, anyához és nagyihoz a hátsó tornácra.

– Ma kombinálok egy tolós napot egy lábnappal, hogy pótoljam a tegnapit – mondta nekem. – Ne találkozzunk a városban ebédre?

– De – válaszoltam. – Gyere a Chippi'sbe délre.

– Nem fogod elfelejteni?

Kicsit meglegyintettem.

– Nem, éhes leszek, úgyhogy a gyomrom mindenképpen emlékeztet majd.

Jack pusztit nyomott a fejem búbjára, és miközben utánanéztem, ismerős, meleg érzés töltött el; olyan, mintha a futballcsapat kapitányával járnék.

– Miért feledkeznél meg az ebédről? – érdeklődött anya.

– Csak ugratott. Néha megfeledekzem dolgokról. Például a társastáncóránkra sem mentem el.

– Társastánc? – kérdezte nagyi. – Ki vagy te?

Anya felnevetett.

– Az esküvőre. Mindig szép látvány egy olyan menyasszony és vőlegény, akik tudnak táncolni.

– Pontosan. Csak belemerültem a munkába, és teljesen megfeledektem róla. Két alkalommal is, egymás után.

Nagyi összehúzott szemmel méregetett.

– Érdekes.

– Nem igazán. Közeledik az esküvőm, és még semmit nem terveztem meg. Elég durva a munkám is. Úgy értem, normális, ha időnként valami kiszalad a fejemből.

– És miről feledkeztél még el? – kérdezte nagyi olyan hangon, ami dr. Judyéra emlékeztetett.

Vállat vontam. Azonkívül, hogy elfelejtettem csukva tartani azt a nagy számot a munkahelyemen, semmi nem jutott eszembe.

– Semmiről.

Nagyi folytatta.

– Érdeemes lenne esetleg elgondolkoznod azon, hogy tudat alatt talán nem is szeretnél keringőzni.

– Anya, ez nevetséges – szólt közbe anyám. – Az összes menyasszony szeretne keringőzni.

És ez valószínűleg tényleg így van. Tetszett a gondolat, hogy Jack és én egy ritmusra fogunk lépkedni; egy-két-há, egy-két-há, végig a parketten. Milyen megnyugtató lenne, ha mindennek előre megkapnánk a koreográfiáját.

– Hihetetlen, hogy hármunk közül pont engem neveznek öregnek – jegyezte meg nagyí.

– Laurel? – szólalt meg Wyatt hangja a sövény túloldalán.

– Itt vagyok – válaszolta anya.

Wyatt a következő pillanatban már meg is jelent, a dűnék felől kerülve, majd a tornác lépcsőjén felsétálva.

Én lesimítottam a köpenyem a nem annyira barna combomra, és a napszemüvegemért nyúltam, ami nem volt ott. Tudtam, hogy anyám mindent látott.

Wyatt felért a tornácra, és körülnézett.

– Te jó ég, milyen régen nem jártam itt.

– Hát, hiányoztál nekünk – válaszolta anyám, az áruló. – Hozhatok neked egy kis jeges teát?

Jeges teát. Mindazok után, ami történt. Most leülünk, és iszunk egy kis jeges teát.

– Köszönöm, de nem tehetem. Éppen a Bagoly Pajtába indulnék, hogy segítsek berendezni a fesztiválra, de anyám kocsiját el kellett vinnem a szerelőhöz. Travis kölcsönadta az ő autóját, de nem találom a slusszkulcsot.

Kicsit fáj, hogy Wyatt még mindig feltörekvő zenész, aki kölcsönautókkal jár. Nem mintha nekem lett volna kocsim, de

úgy éreztem, neki kellene hogy legyen.

– Ja, a konyhában van, a csap melletti tában – válaszolta anya.

– Köszönöm – mondta neki Wyatt. – Majd utána beadom a kulcsot.

Nagyi ivott egy kortyot a jeges teájából. Anya hátrahajtotta a szalmakalapja karimáját. Wyatt engem nézett.

– Mi az? – halottam meg a saját hangom.

Erre elmosolyodott. Új ráncok jelentek meg a szeme sarkában, de a mosolya ugyanolyan gyengéd maradt.

– Semmi. Csak olyan sok idő eltelt. És azt próbálom eldönteni, miben változtál meg.

Nagyon-nagyon szerettem volna, ha nálam van a napszemüvegem.

– Hadd spóroljak meg neked egy kis időt. Minden elképzelhető dologban megváltoztam.

– Azt nem hinném.

Ezzel Wyatt egyenesen besétált a házukba.

AKKOR

13.

Wyatt

Wyatték háza előtt soha nem voltak ideálisak a hullámok, de a fiú azért szeretett reggelente meglovagolni néhányat. Már olyan régóta szörfözött, hogy úgy érezte, mintha a deszka a teste kiterjesztése lenne, és az összes hullám egy egy újabb lehetőségnek tűnt számára. De ezen kívül nagyon sok olyan dologgal volt tele az élete, ami lehetetlennek tűnt – olvasással, matekkal, vagy akár a békés családi élettel. Ám amikor odakint siklott a vízen, teljesen elemében érezte magát, és azon gondolkozott, milyen lenne, ha az életében csak olyan dolgok szerepelnének, amik könnyűnek és logikusnak tűnnek. Szörfözés, gitározás. Sam.

Kisétált a vízből, és ott találta Samet egy nagy csoport közepén nevetgélve. Sam nevetésében volt valami, amitől

Wyattnek mindig meg kellett állnia, hogy megnézzze magának. A lány soha nem azért nevetett, hogy központozza, amit éppen mondott, és nem is azért, mert a körülötte lévők is nevettek. Csak akkor nevetett, ha valami vicces volt, annyira vicces, hogy eltorzult tőle az arca, és rázkódni kezdett a válla. Sam azok közé tartozott, akik teljesen át tudják adni magukat a nevetésnek, és Wyatt, miközben őt nézte, arra gondolt, hogy szerinte ez a legkedvencebb dolga a világon.

Sam a fiú felé pillantott, és elkapta a tekintetét. Néhány másik gyerek is felé fordult, és látták, hogy ott áll, nedvesen, a deszkájával. Wyattnek muszáj volt mondania valamit, különben csak egy fura alak lett volna, aki ott áll és bámul.

– Megtanítalak szörfözni – jelentette ki.

Sam felugrott.

– Rendben. Hadd hozzam ki Travis deszkáját – válaszolta úgy, mintha eleve így tervezték volna.

Amikor már kint jártak a vízen, Sam odatempózott Wyatt mellé.

– Ez nem könnyű – jegyezte meg, miközben előreküzdötte magát a vízben.

– Meg fogod szokni – előzte le Wyatt.

Ahhoz a részhez tempóztak a kis áramlatokon át, ahol teljesen nyugodt volt a víz.

Arccal lefelé feküdtek a deszkájukon, és Wyatt kinyújtotta a kezét, hogy megfogja Samét, nehogy elússzon. Ebben a

hatalmas, nyílt térben rengeteg intimitás volt, még annál is több, mint amikor a kerti kamrában lapultak, vagy mint amikor Wyatt elhaladt Sam mellett a keskeny lépcsőn, útban Travis szobája felé. Itt nem voltak olyan közel egymáshoz, de végtelenül egyedül érezték magukat. Nem voltak hullámok, így csak lebegtek a vízen.

– Írsz mostanában dalokat? – kérdezte Sam, miközben vizet lapátolt Wyatt deszkájára.

– Szinte folyamatosan.

– Miről?

– Olyasmikről, amikre sokat gondolok.

– És mire szoktál sokat gondolni?

– Nem tudom, Sam.

Wyatt zavarba jött. Samre gondolt nagyon sokat. Arra, ahogy a lány rámosolygott, arra a pontra, ahol a nyaka és a válla íve találkozott. Arra, hogy folyamatosan oda akar nyúlni, hogy megérintse, ugyanakkor nem szeretné kockára tenni a barátságukat, és elveszíteni Samet.

– Leginkább butaságokra. Ha sikerül egyszer valami jót írnom, el fogom játszani neked.

– Hát jó, legyen – fröcskölte le Sam. – Tényleg megtanítasz szörfözni?

– Tényleg meg akarod tanulni?

Wyatt imádott kettesben lenni Sammel a vízen, és arra gondolt, hogy ha rá tudná venni a szörfözésre, akkor

folyamatosan ezt csinálhatnák.

– Nem – válaszolta Sam.

– Dehogynem.

A lány felnevetett.

– Nagyon szeretnék tudni szörfözni, mert az jó mókának tűnik. De nem fogok megpróbálni felállni erre az izére, és százszor pofára esni.

– Belőled remek szörfös lenne.

– Mert szerinted én képes lennék felugrani a levegőbe, majd állva landolni egy ingatag műanyagon?

– Szerintem igen.

Sam a látóhatár felé nézett, majd hátra, a parton ácsorgó kölykökre.

– Ha tényleg úgy gondolod.

– Itt most nem tudlak megtanítani, különösen hullámok nélkül. A szárazföldön fogjuk kezdeni, és ott megtanítalak felugrani. Holnap reggel nyolckor legyél a parton.

14.

Sam

A szörfözés lehetetlen volt. Lehetetlen, frusztráló és értelmetlen. Miért nem úszkálnak helyette? A homokon kezdték a leckéket, és a második után Sam már mesterien ugrott. De a vízben egyszerűen túl sok változóra oda kellett figyelnie. Elvégzett egy tökéletes ugratást, erre jött egy kis hullám, és teljesen kibillentette az egyensúlyából.

– Ez nekem nem megy – mondta, miközben visszahúzta magához a deszkáját, és felmászott rá.

– Dehogynem.

– Ez a víz folyamatosan mozog.

– A víz már csak ezt csinálja, Sam. Állj fel!

Minden reggel találkoztak, és Sam nagyon igyekezett. Felült a deszkájára, és Wyattet figyelte, aki úgy lovagolta meg egyik hullámot a másik után, mintha ez nem is kerülne erőfeszítésébe.

Egy különösen béna esés után Sam ott ült a deszkáján, a vizes haját fonogatta, és azt mondta:

– Én ezt most feladom. Legyőzött az óceán.

Wyatt felnevetett.

– Szerintem ez a te bajod. Olyannak tűnsz, mintha meg akarnál verekedni az óceánnal. De ebben nem győzhetsz, és nem veszíthetsz. Inkább alkalmazkodnod kellene a víz mozgásához, együtt kellene működnöd vele.

– O, te jó ég, hagyd már abba – válaszolta Sam.

– Csak próbálj meg elkapni egy hullámot, úgy, mintha nem is erőlködnél olyan nagyon. Állj fel, és teljes szívvel fogadd el annak lehetőségét, hogy esetleg le fogsz esni. Úgy értem, már így is vizes vagy, nem?

Sam tudta, hogy igaza van. Ha valamit szeretett csinálni, abból hiányzott az erőlködés. Fokozatosan tanult meg úszni. Anélkül kezdett rajzolni, hogy különösebb célja lett volna ezzel. A könyveket egyszerűen csak kinyitotta, és hagyta, hogy magukkal sodorják. Akkor szórakozott a legjobban, amikor azokat az ötleteit valósította meg, amiket végig sem gondolt igazán. De ez a szörfözés olyannak tűnt, mintha a gravitációt akarná legyőzni. Nem igazán volt büszke az érzésekre, amik akkor támadtak benne, amikor szembenézett egy hullámmal: bizalmatlanság, bizonytalanság, félelem. De tetszett neki az, amilyennek Wyatt látta: erősnek és

kompetensnek tartotta, olyan lánynak, aki mindig megnyeri a számháborút.

Másnap reggel már hétkor kiment a partra. Kis hullámok törtek meg a házuk előtt, és Sam úgy érezte, nincs mitől tartania. Át akarta élni, milyen egy hullám felső ívén suhanni, megőrizni az egyensúlyát, de elég nyitottnak maradni ahhoz, hogy hagyja, hogy oda vigye a víz, ahova csak akarja. Valami zajlott benne, és ez megijesztette; főleg az a része, hogy a teste mintha önálló életre kelt volna Wyatt társaságában. Ahhoz is elég nyitott akart lenni, hogy ez is elsodorhassa.

A víztől fázott a lába, fázott a sípcsontja, majd amikor nyakig belemerült, abszolút tökéletes hőfokúvá vált. Sam teste mindig tudta, mit csinál. Odavezett, ahol a hullámok megtörtek, és várni kezdett a tökéletesre, illetve ezzel egy időben a saját bátorságára is. Amikor délen elkezdett nőni egy újabb hullám, úgy döntött, hogy ezzel megpróbálkozik. Felnyomta magát, és tisztán érezte a deszkát a talpa alatt. Elképzelte, ahogy ez az erő alatta mindkét irányba hat, mintha őt is mozgatná az óceán, és ő is mozgatná az óceánt. Már teljesen a víz alá süllyedt, amikor rájött, hogy meglovagolta azt a hullámot.

Amikor feljött a felszínre levegőt venni, látta, hogy Wyatt beszalad a hullámok közé, hogy találkozzanak.

– Láttam! – kiáltotta oda neki a fiú.

Kitárta a karját, mintha meg akarná ölelni Samet, de utána gyorsan le is eresztette. Sam önmagát is meglepte azzal, amikor erre Wyatt nyakába ugrott. A fiú viszonzta az ölelését, és a meleg, száraz teste, ami az övéhez simult, szinte sokkolta Samet. Soha nem gondolta volna, hogy attól, hogy valaki másnak a bőre az övéhez ér, úgy érezheti magát, mintha el akarna olvadni. A saját bőre annyira puhának tűnt Wyattén, hogy még az is felmerült benne, nem változott-e meg valahogy, nem léptek-e vele interakcióba a fiú sejtei, hogy valami teljesen új anyagot hozzanak létre. Wyatt engedte el őt előbb, amitől zavarba jött; kicsit úgy érezte, mintha a fiú addig is arra várt volna udvariasan, hogy érjen már véget ez az egész.

– Szóval, kilopakodtál ide, és megtanítottad magad szörfözni?

– Azt hiszem, igen. Nem tudom, hogy történt.

De Sam megkönnyebbült attól, hogy Wyatt témát váltott. Kicsit félt, hogy mindjárt meg fogja kérdezni a fiút, hogy milyen érzés volt számára, amikor a bőrük összeért. Tudni szeretete volna.

– Menjünk vissza a vízbe – javasolta Wyatt, miközben felugrott a deszkájára, és evezni kezdett a kezével. Mosolygott.

15.

Sam

– Van egy remek ötletem – mondta Sam a többi kölyöknek a parton.

– Már megint – felelte Cayla.

Sam elengedte ezt a füle mellett.

– Ma este aludjunk lent az öbölnél. Mindnyájan. Hálózsákban, tábortűzzel meg minden. Jó idő lesz. És ha reggel jön pár hullám, rögtön szörfözhetünk egy kicsit.

Mindenkinek tetszett az ötlet, és megbeszélték, hogy lent találkoznak a parton naplemente előtt, hogy onnan lesétáljanak az öbölbe, még mielőtt teljesen besötétedne. Samnek nem fűződtek különösebb érzelmei a szabadtéri alváshoz, de a gondolatától, hogy odakint lehet a sötétben a barátaival, majd reggel velük együtt nézheti végig, ahogy kivilágosodik az ég, olyan érzése támadt, mintha egy teljesen új szintre emelné a nyaralást.

Sam és Wyatt azon kapták magukat, hogy a csapat előtt sétálnak a szörfdeszkájukkal és hálósákjukkal. A fiú egy Chicago Cubs-pólót viselt, ami pontosan annyiszor lett kimosva, amennyi ahhoz kellett, hogy tökéletesen kövesse a mellkasa vonalait. Sam már korábban is észrevette ezt, amikor lopott pillantásokat vetett Wyattre az apja furgonjának utasüléséről. Furcsának találta, hogy mennyire eltereli a figyelmét minden másról a fiú teste abban a pólóban annak ellenére, hogy a nap felében póló nélkül látja. Wyatt póló nélkül remekül nézett ki, pólóban viszont szinte már pornográf módon jól.

Ledobták a hálósákjukat a fák között, utána Sam és Wyatt úgy tettek, mintha meglepődnének a hársfát körülvevő kagylógyűjteményen.

– Ezek úgy néznek ki, mintha egy nagy hullám sodorta volna ide mindet – jegyezte meg Wyatt. Mindenki egyetértett vele, de senkit nem érdekelt különösebben ez a dolog.

A nap még nem ment le teljesen, és a többiek letelepedtek az öbölben, hogy megnézzék a napnyugtát. Sam a hársfa ágai mögül figyelte, ahogy a narancssárga égbolt lilává válik, amikor megérezte, hogy Wyatt a háta mögé lép, és megáll. Megfordult, és megérintette a fiú pólójának az alját. Ezt sem gondolta át időben; egyszerűen arra vágytak az ujjai, hogy morzsolgatni kezdhessék azt az anyagot. Úgy képzelte, hogy még mindig meleg a fiú bőrétől. Legszívesebben

végigsimított volna Wyatt hasán. Tudta ugyan, hogy nem fogdoshatja csak úgy mások hasát, de már az egész teste arra vágyott, hogy végighúzhassa az ujjait a fiúén. Ez megrémisztette. Felnézett, és látta, hogy Wyatt őt bámulja.

– Nagyon tetszik nekem ez a póló – mentegetőzött. – És komolyan mondom, Wyatt, én vagyok a legfurább ember a világon.

Wyatt elmosolyodott, Sam pedig megfordult, hogy végignézze, ahogy a nap teljesen lemegy.

16.

Wyatt

Wyatt azt mondta az anyjának, hogy korán befejezi a szörfözést, hogy kitakarítsa a lombházat, amit három héttel a megérkezésük után sem végzett még el. Az építmény padlóját az elmúlt kilenc hónapban odafújt falevelek borították, nedvesen, rothadozva. De amikor korábban a parton üldögéltek Sammel, Wyatt fejébe beférkőzött egy kis dallam, és egyre csak ismételte magát, ahogy a dallamok szokták, amikor ki akarnak törni a nagy világba. Wyatt leült a gitárjával, hogy kipróbálja, le tudja-e játszani. Távolról kezdte, és többször korrigált, mire sikerült elkapnia. Szinte látta a hangjegyeket, ahogy újra és újra végighallgatta a hangokat.

Már kezdett formát önteni a dal, amikor Sam megjelent a kötélletra aljában. Wyatt elmosolyodott, mert úgy érezte, mintha a lány egyenesen a dalába sétált volna be. Sam farmert

viselt, aminek az alját felhajtotta, és fehér pólót, ami egy egészen picit kicsi volt rá, és megmutatott a hasából egy elhanyagolható részt, egy olyan keskenyet, hogy az akár tévedés is lehetett. A haja le volt engedve, és még nem száradt meg teljesen zuhanyzás után, amitől a pólója válla kicsit áttetszővé vált. Ez az egész túl sok volt így együtt Wyattnek. Lerakta a gitárját, és felállt.

– Nem a takarítás az erősséged, ugye? – kérdezte Sam a létra tetején. Elsétált a fiú mellett, és felkapta a seprűt a földről.

– Elkalandozott a figyelmem – válaszolta Wyatt, miközben megpróbálta elvenni tőle az eszközt.

Sam lejjebb csúsztatta a kezét a nyélen, így összeértek az ujjaik. Wyattnek tetszett, ahogy összeér a kezük azon a ponton, ahol Sam öklének alja találkozik az ő ökle tetejével.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte valamiért elvékonyodott hangon.

Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg ott álltak, egymás kezéhez érve a seprűnyelén. Túl közel voltak egymáshoz ahhoz, hogy csak beszélgessenek, de nem elég közel.

Sam azt válaszolta:

– Látni akartalak.

– Igen – nyugtázta Wyatt. A hold megvilágította őket, és egyre sűrűbbnek érződött köztük a levegő. Wyatt kockázatosnak érezte, hogy megcsókolja Samet, de talán még

kockázatosabbnak érezte volna nem megtenni. Annyira szerette volna, hogy az már fájt. Alig kellett megmozdítania az ajkát ahhoz, hogy a lányéhoz érjen, utána meg csak ott tartotta, hogy biztosra menjen. Sam visszacsókolta, és a nyakába fonta a karját. Ezután átvette felettük a hatalmat valami. Szinte úgy tűnt, mintha Wyatt első lépését követően nem maradt volna választásuk. A fiú fejben már ezerszer elpróbálta azt a csókot, de Sam ajkának sós-édes ízére így sem tudott felkészülni, és arra a hevesiségre sem, ahogy a lány az övéhez simította a testét. Wyatt keze hirtelen mindenhol ott volt – Sam hajában, a nyakán, a csípőjén -, mintha ez lenne az egyetlen esélye arra, hogy az összes testrészét megérintse.

– Lassítanunk kell – mondta Sam, amikor már a nedves leveleken feküdtek.

– Tényleg? – Wyatt nem akart lassítani.

– Előttünk az egész nyár.

Én az örökkévalóságot akarom, gondolta a fiú.

17.

Sam

– Azt hiszem, most már tényleg haza kellene mennem – mondta Sam, mert ez tűnt felelősségteljes dolognak.

Kicsit zihálva ejtette ki a szavakat, és tudta, hogy olyan hangon, mintha nem gondolná őket komolyan. Ittasnak érezte magát attól, hogy ilyen hosszan csókolóztak Wyatt-tel. Már pusztán attól is úgy érezte, hogy soha nem lesz ereje lemászni a kötélletrán, hogy a fiú karját simogathatta, akinek a lehelete a nyakát cirógatta.

– Ne – csókolta meg Wyatt ismét.-Vagy de, nem tudom. De azt szeretném, ha visszajönnél.

Sam nevetett.

– Vissza fogok jönni.

Amikor végül hazament, nem tudott aludni. Legszívesebben írt volna Wyattnek, de el sem tudta képzelni, mit mondhatna ezek után.

Elővette a vázlattömbjét, és rajzolgatni kezdett. Tisztán látta maga előtt Wyattet, ahogy aznap éjjel ott ült a lomb ház szélén, és gitározott. Egy olyan dalt játszott, amit Sam még soha nem hallott, és ő azt követte a dűnéken át egészen a kötélletraig. Még az is felmerült benne, hogy vissza kellene fordulnia, és kettesben hagynia Wyattet a dalával, de látni akarta a fiút. Amikor már a kötélletra harmadik fokán járt, a fiú felnézett rá, de folytatta a játékot. A másodperc törtrészéig teljesen bele volt merülve a dalába, és ezzel egy időben őrá mosolygott. Akkor úgy tűnt, mintha teljesen beengedte volna Samet önmagába.

MOST

18.

Hétfő lett, és Jack elment futni, mielőtt ellátogattunk volna megnézni az Old Sloop fogadót. Felvettem egy nyári ruhát, hogy menyasszonyosnak tűnjek, ünnepinek. Mert ez nagy esemény volt. A szobám ablaka alatt apám a régi VW Bogarának a motorját túráztatta, tenyerét a nyitott csomagtartón nyugtatva. Évről évre egyre több pénzt lapátolt abba az autóba, ami mindig cserben hagyta. Apa azt mondogatta, hogy az égbék színe és a sárvédője íve ihlette az eredeti *Áramlat* festményét. Szerintem meg egyszerűen csak nem szeret kidobni dolgokat.

Wyatt is előbukkant a sövény mögül, és egy pillanatra átfutott a fejemen a kérdés, hogy mire jó az a sövény, ha már azt a célt sem tudja beteljesíteni, hogy elválasszon minket egymástól. Ő is bedugta a fejét a motorháztető alá, a szerszámosdobozát lerakta a földre. Kíváncsi voltam arra,

hogy miről beszélgetnek, de nem akartam felhívni magamra a figyelmet azzal, hogy az ablakot nyitogatom. Nehezen tudtam magam elé képzelni őket, ahogy lazán csevegnek egymással. Wyatt rámutatott valamire, majd nekiesett egy csavarkulccsal. Apa öt hallgatta, és bólogatott.

Jack ekkor tért vissza a kocogásból, és ő is csatlakozott ahhoz a pokoli némafilmhez. Először láttam őket együtt, a szobám magasából. Apám bemutatta egymásnak a két férfit, ők meg kezet fogtak. Életem két szerelme; annyira különböztek egymástól. Jackben minden tudatos. A teste egy konkrét edzőterv eredménye, amit maximális fittsége optimalizált. A haját úgy választja el és fésüli hátra, hogy egy adott pontra lógjon a nyakába, és háromhetente levágatja Pablóval, aki a Hatvannyolcadik utcában dolgozik. Jack olyan, mint egy két lábon járó díszsövény.

Wyatt előrehajolva dolgozott tovább. Baseballsapkája fordítva ült a fején, és tudtam, hogy ha levenné, kibuggyanna alóla a haja. Ő is edzettnek tűnt a szörfözéstől és a kétkezi munkától.

Apa beszállt a kocsiba, elfordította a slusszkulcsát, és győzött. Mindnyájan diadalmasan vigyorogtak, és egymás hátát lapogatták. Apám üdvözültlen Wyattre nézett, majd Jackre, aki mintha elgondolkozott volna. Utána biccentett, és a furcsa hármas feloszlott.

– SZÓVAL, APÁD MEGHÍVTA Wyattet a mai kirándulásunkra. Úgy tűnt, mintha ehhez tőlem is engedélyt akarna kérni, úgyhogy rábólintottam – mesélte Jack.

Mielőtt válaszoltam volna, bekanyarodtam az Old Sloop logado parkolójába, és kerestem egy helyet.

– Miért?

– Nem tudom. Mit mondhattam volna? „Te nem jöhetsz, mert a menyasszonyommal jártál gyerekkorában”? Ráadásul nem fog ártani, ha egy gépész is van a fedélzeten. Pontosan láttam, mennyire ért apád az autókhoz.

– Ő nem gépész – válaszoltam, bár nem igazán tudtam, miért.

– Megjavította apád kocsiját. És azt mondja, rendszeresen szerelget autókat egy Los Angeles melletti Shell-kútnál.

Szóval Wyatt egy benzinkúton dolgozik. Kicsit belefacsarodott a szívem abba, hogy ilyen távol került attól, amivel foglalkozni szeretett volna. Én mindig csak úgy tudtam elképzelni Wyattet, hogy gitározik. Erre most itt áll, még mindig az óceánt bámulja, és azt próbálja kitalálni, mire lenne kereslet. De mindegy. Én termelékenységi grafikonokat készítek, és én sem erről álmodoztam. Amikor gyerek voltam, az volt az álmom, hogy itt leszek a tengerparton, Wyatt-tel, örökre.

AKKOR

19.

Wyatt

Soha nem lesz ennél jobb nyár. Wyatt ezt abban a pillanatban tudta, amikor megcsókolta Samet. Minden reggel arra ébredt, hogy találkozni fognak, és megérinthesi őt. Ennél jobbat elképzelni sem tudott volna. Sam kapott egy munkalehetőséget a könyvtárban, ahol heti öt délelőttön gyerekekkel foglalkozott. A biciklijén járt oda, és a mesék után, a kacsatáncot és a Micimackót követően Wyatt ott várta szendvicsekkel, majd felbicikliztek a tengerpart északi végéhez, és a mólón megebédeltek. Néha felpakolták a szörfdeszkájukat Frank régi furgonjának a végébe, és hullámokat keresve kocsikáztak Long Islanden. Wyatt csak egy dolgot szeretett jobban, mint Sammel csókolózni: Sammel csókolózni az óceánban. Újabban az lett a kedvenc

dolga, ahogy a lány nedves teste az övéhez simul, és a szája sós íze.

Wyatt délelőttöként az Auto Hopban dolgozott, ahol olajat cserélt a kocsikban, és időnként motorokat szedett szét. Nagyon tetszett neki, hogy minden egyes autó egy tökéletes egység, ami kifejezetten arra készült, hogy guruljon. A főtengely csak egyféleképpen kapcsolódhatott az ékszíjhoz, és az ékszíj csak egyféleképpen kapcsolódhatott a vezérműtengelyhez. Minden logikus volt. Amikor nem dolgozott, és nem Sammel töltötte az idejét, Wyatt dalokat írt. Pontosabban, akkor is végig dalokat írt, amikor éppen Sammel volt, csak akkor fejben. Autószerelés, dalírás, Sam. Minden tökéletesnek tűnt.

Nem telt sok időbe, hogy mindenki észrevegye a strandon, hogy összejöttek. Ezt a városban is mindenki tudta. A Chippy's pincérnői minden egyes alkalommal egymásra mosolyogtak, amikor ők ketten beültek a megszokott bokszukba. Amikor besétáltak Ginnie pékségébe, Ginnie a szívére tette a kezét, és azt mondta: „O, hát itt van az az édes fiatal pár!” Sam főnöke mindig hátrakiabált a válla felett, amikor meglátta a fiút odakint, hogy „Itt van a te Wyatt-ed!”. Wyatt tudta, hogy ettől kínosan kellene éreznie magát, de imádott Sam Wyatt je lenni.

A napok legnagyobb részén ebéd után a strandon kötöttek ki. Sam szörfözött, vagy csak ült a parton, és a barátaival

beszélgetett. Wyatt igyekezett úgy viselkedni, mint egy normális ember. Megpróbálta a barátaival tölteni az idejét és másokkal is beszélgetni, amikor elvegyültek egy nagyobb csoportban, de valami mindig visszahúzta Sam–hez. Imádta azokat a pillanatokat, amikor esténként elkapta a lány tekintetét a tábortűz mellett, és Sam mosolyából ki tudta olvasni, hogy a barátnője később kilopakodik majd a lombházhoz, hogy találkozzon vele.

A vacsorákat legnagyobbreszt Hollowayék tornácán költötték el. Wyatt családját minden héten többször is meghívták, ahogy korábban is, ők pedig átballagtak egy borral és még valamivel, amit fel lehetett dobni a grillre. Ezeken az estéken, amikor a nap lassan lebukott az óceán mögé, és Wyatt szülei társasági üzemmódba kapcsoltak – vagyis udvariasan viselkedtek egymással, és elbűvölően mindenki mással -, a fiút mélyebben eltöltötte a béke, mint valaha. Még Michael is megjelent ezeken a vacsorákon, és a legjobb formáját hozva nevetgélt Travisszel vagy beszélgetett sportról Billel. Wyattnek nagyon tetszett a saját családja, amikor Hollowayék családjának a részévé váltak.

20.

Sam

Egy júliusi csütörtökön, éjfél körül Sam az ágyán ült, és azt hallgatta, ahogy Wyatt egy új dalon dolgozik a lombházban. Ő maga azóta a lombházas rajzán dolgozott, hogy a fiú először megcsókolta odaát. Wyatt lába lelógott az építmény széléről a vázlatán, és a víz felett járó hold bevilágította az egész teret. Sam már nyolc különböző változatot készített ebből a rajzból, és kezdte úgy érezni, hogy a lombház részletei nem is számítanak annyira, mint az a megnyílás, amit Wyatt tekintetében látott. Legszívesebben egyenesen bemászott volna abba a térbe. A rajza első változatait túltolta, ezt az utolsót viszont nagyon szerette, mert ezen a teljes háttér csak vonalakból állt, és egyedül Wyatt szemét dolgozta ki részletesen.

Sam bement a városba vacsorázni a szüleivel, majd beültek egy moziba is, és mindez négy kibírhatatlan órán át tartott,

ami azt jelentette, hogy másnapig nem láthatja Wyattet. Ő és a fiú aznap délután egészen a Garnet-öbölíig elautóztak, elvben szörfözni, de végül csak a furgon végé ben csókolóztak.

– Ez az – suttogta a fülébe Wyatt, miközben a teljes testsúlyával a lányra nehezedett.

– Mármint micsoda? – kérdezte Sam.

– A kedvenc hangom. Olyan, mintha elakadna a lélegzeted. Ez a kedvenc dolgom az egész világon. Írni fogok róla egy dalt.

– Nekem meg te vagy a kedvenc dolgom a világon – válaszolta Sam, és bár tudta, hogy ez tény, és azt is, hogy Wyatt tisztában van ezzel, még így is úgy érezte, mintha teljesen lemeztelenítette volna magát.

Wyatt feltámaszkodott a könyökére, hogy a szemébe tudjon nézni. Egy egész örökkévalóság eltelt, mire megszólalt.

– Szeretlek, Sam.

– Ez biztos? – kérdezte a lány, főleg azért, mert újra hallani akarta.

– Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy egész életemben szerettelek. De nem így, nem úgy, ahogy most.

Sam egy szót sem hallott meg abból, amit bárki más mondott aznap este a vacsoránál. Semmit nem értett a filmből. Másnap délelőtt a könyvtárba kellett mennie dolgozni, ami azt jelentette, hogy ebédíig nem találkozhat Wyatt-tel. Ez elviselhetetlenül hosszú időnek tűnt számára,

miközben fogta a befejezett rajzát, lesétált a lépcsőn, kisurrant a hátsó ajtón, és végigment a dűnéken a kötéllelértáig. Wyatt pont ott volt, ahol lerajzolta; a szemöldökét ráncolva lóbálta a lábát.

– Nem tudtam aludni – ült mellé Sam.

– Akkor jó – válaszolta a fiú, és megcsókolta.

– Ezt én rajzoltam. Neked akarom adni – nyújtotta át neki Sam a lapot, majd végig figyelte, ahogy Wyatt megszemléli. – Tudom, hogy olyan, mintha befejezetlen lenne, de el akartam kapni az arckifejezésedet, és nem akartam, hogy bármi más elterelje róla a figyelmet.

– Ez elképesztően jó – válaszolta Wyatt.

Sam megkönnyebbült, ugyanakkor el is szégyellte magát egy kicsit.

– Akasszuk ki! – Felállt, és keresett egy kiálló szöveget az egyik oldalfalon. – Itt jó lesz?

– Ott tönkre fog menni – figyelmeztette a fiú. – Holnap szerezhethetünk neki egy keretet, vagy valamit.

Sam nagyon örült, hogy sikerült valami olyasmit létrehoznia, ami számít Wyattnek.

– Hadd akasszam ide egyelőre. És ha tönkremegy, rajzolhatok neked másikat. Nem áll szándékomban eltűnni.

Wyatt elmosolyodott, Sam pedig rányomta a rajzot a szögre, ami egy kis lyukat ütött a papír tetejébe. Samnek nagyon tetszett, hogy olyan rusztikusán néz ki a fadeszkákon.

Elsétált a fiú mellett, és lefeküdt arra a takarókból és párnákból álló vánkosra, amit Wyatt pont ebből a célból létesített ott az utóbbi időben. A fiú is melléfeküdt, és átölelte.

– Én tényleg szeretlek, Sam.

Sam a mellkasára gördült.

– Én is szeretlek. Ez nem is kérdés.

Megcsókolta Wyattet, és kiélvezte, hogy a testük teljes hosszában összeér. Lehúzta a fiúról a pólót, majd magáról is. Még mindig bikiniben volt, és Wyatt arcát figyelte, aki lassan meghúzta a nyakában lévő piros zsinórt, utána a hátán feszülőt is. Sam félredobta a bikinifelsőt, és lehajolt, hogy meztelen mellét végigsimítsa a fiú testén. Wyatt megcsókolta, amibe beleborzongott.

Wyatt végighúzta az ujjait a gerincén.

– Mondd ki ismét – mormolta Sam a nyakába.

– Szeretlek.

– Ezt még nagyon sokszor mondd el nekem, jó?

– Megígérem – válaszolta Wyatt.

Ismét megcsókolta Samet, majd ráfeküdt. Két tenyerét végighúzta a lány két oldalán. Sam azonnal a lábára kulcsolta a sajtját, hogy ott tartsa. Megdöbbsen azon, hogy mennyire vágyik erre.

Utána bedugta a hüvelykujját Wyatt sortjának gumija alá, és elkezdte lehúzni róla a nadrágot. Wyatt megragadta a kezét, és a sajtát mellkasához szorította.

- Sam, mit művelünk?
- Akarom – válaszolta a lány.
- Biztos?
- Semmiben nem voltam még biztosabb.

Visszatekintve, Sam el sem tudott volna képzelni semmit, ami természetesebb lett volna annál, ahogy aznap éjjel elvesztették a szüzességüket. Egyikük sem tett úgy, mintha tapasztalt lenne. Kicsit sem találták kínosnak a reménynek azt az óvszeres dobozát, amit Wyatt a gitártokjában tartott. Wyatt olyan volt, mint az óceán, és Sam teste pontosan tudta, hogy mit kell csinálnia. Ahogy ott feküdtek utána a holdfényben, Wyatt azt suttogta, hogy „Sam”, és a lány úgy érezte, pontosan tudja, mire gondol.

21.

Wyatt

Wyatt nagyon sokat gondolt arra, hogy milyen boldog. Korábban is gondolt már a boldogságra, de általában csak utólag visszatekintve. Ez az állapot, hogy boldog, és ezt tudja is, teljesen lenyűgözte. Így akarta tölteni élete hátralévő részét: boldogan, Sammel.

– Van egy meglepetésem – mondta, amikor találkoztak a könyvtár előtt.

Sam a nyakába ugrott, és megcsókolta, ott helyben, az ablakon kikukucskáló Mrs. Barton szeme előtt.

– Mondd!

– Szeretlek.

Sam elnevette magát.

– Nem azt. A meglepetést mondd el.

– Ma útban a munkahelyem felé megálltam, és kicseréltem Mr. Cameron defektes kerekét, mert én vagyok a város hőse,

amennyiben eddig ez nem lett volna nyilvánvaló.

– Nem vagyok meglepve – csókolta meg Sam ismét. – És?

– Kölcsönadta nekem mára a hajóját. Elég kicsi, csak kétszemélyes, de miért is lenne szükségünk több helyre? Elviszlek a Tengeri Csillag strandra.

Sam ismét a nyakába ugrott.

– Elindulhatnánk most rögtön?

– Igen. Még ebédet is hoztam.

Cameron stégjéről indultak útnak a csatornán, és kihajóztak a nyílt óceánra. Elhaladtak a saját partjuk mellett; a házaik otthonosan összebújtak onnan nézve. A motor túl hangos volt ahhoz, hogy beszélgetni tudjanak, de Wyattet boldogság töltötte el attól, ahogy Sam belemosolyog a tengeri levegőbe.

A Tengeri Csillag strand egy kis homokdűnés partszakasz volt, amit csak hajóval vagy gyalog lehetett megközelíteni. Mr. Cameron pontosan elmagyarázta a fiúnak, hogy lehet odajutni, és hogyan kösse ki a hajót. Wyatt kipakolta a plédet, a törölközőket és a szendvicses zacskót, majd lesegítette a hajóról Samet.

– Imádom, amit a hajaddal csináltál.

Sam felnevetett, oldalba bökte, és megpróbálta teljesen befonni szétzilált frizuráját.

A strandot üresen találták. Senki nem használta a piknikasztalokat, de ők úgy döntöttek, hogy a parton fognak

enni. Leterítették a törölközőiket a homokba, és kicsomagolták a szendvicseket.

– Ez a legszebb meglepetés, amit valaha is kaptam – jegyezte meg Sam, a mustárt törölgetve a szájáról.

– Nekem te vagy az.

– Te mindig ilyen romantikus voltál? Nem így emlékszem rád tizenkét éves korodból.

– Csak nemrég lettem ilyen – válaszolta Wyatt, és lehúzott maga mellé Samet a plédre. Lehunyta a szemét, és csak hallgatta, ahogy a hullámok megtörnek a sziklán. Tisztán érezte Sam fejének a súlyát a mellkasán.

– Szerinted meddig fog ez tartani? – kérdezte a lány.

– Ez meg milyen kérdés?

– Nem tudom – húzta végig a tenyerét Sam a mellkasán a hasáig, tökéletesen igazodva a hullámok ritmusához. – Úgy értem, el sem tudom képzelni, hogy ez ne így legyen. Mármint nem akarok hazamenni.

Wyatt kisimította a haját az arcából, hogy a szemébe nézhessen.

– Ha az ember egész életében szeretett valakit, akkor logikusnak tűnik, hogy örökre szeretni fogja.

MOST

22.

Leparkoltam az Old Sloop fogadó előtt. Jack az anyósülésen ült. Semmi másban nem voltam biztos. De azt biztosan csak képzeltem – sőt hallucináltam -, hogy Jack azt mondja nekem, hogy apám meghívta Wyattet a Tengeri Csillag strandra, ahova aznap készültünk a családommal. Ez ki van zárva.

– Sam, ez nem nagy ügy. Apád csak meg akarta köszönni neki, hogy megjavította az autóját.

A kezem izzadni kezdett a kormányon, de nem akartam elengedni. Pedig egyértelműnek tűnt, hogy már semmit nem kell bekormányoznom sehova.

– Szóval ma mindnyájan, az egész családom és Wyatt, elhajózunk a Tengeri Csillag strandra? Mikor akartad ezt elmondani nekem?

Felvillant előttem, ahogy Wyatt és én a Tengeri Csillag strandon heverünk, és az örökkévalóságról beszélgetünk.

Miután szakítottunk, teljesen rápörögtem erre nem tudtam összeegyeztetni, hogy Wyatt azt mondta, hogy örökké szeretni fog, utána pedig, nos, nem szeretett örökké. Dr. Judy segített nekem megérteni, hogy az ember tizennyolc évesen könnyen meggondolhatja magát. Nyilvánvalóan. De képtelen lettem volna odamenni Wyatt-tel.

– Mondom, hogy nem lesz semmi baj. Estére minden tökéletesen normálisnak fog tűnni. Felnőttek vagyunk, Sam. Ő is az.

A kormányra hajtottam a fejem. Vissza kellett volna mennünk a városba, amikor még megtehetjük volna. Nem magyarázhattam el, mi történt köztünk Wyatt-tel azon a parton, mert tudtam, hogy nagyon indulatosan törne ki belőlem.

Jack felnézett a fogadóra.

– Őszintén szólva, ez a hely egy kicsit lepukkant, és én nem rajongok annyira a tengerészstílusért. De azért nézzük meg. Jó anyukádat ilyen lelkesnek látni.

Én is el akartam kezdeni lelkesedni.

23.

Apa gyakran kölcsön szokta kérni Harold Meyer hajóját. Cserébe mindig lenyírja Harold sövényeit. Elautóztunk a házához a csatorna mellé, és felkészültünk az alkonyati kirándulásra. A hajó nyolcszemélyes volt, ami a kilencfős családunknak meg is felelt, de tudtam, hogy így, Wyatt-tel együtt kicsit zsúfolt lesz. Wyatt Travisszel és Hugh-val érkezett. Nagyfi lelkesen megölelte. Gracie a nyakába ugrott, Wyatt pedig felkapta, és *megpörgette.. Mióta folyik ez így?* – merült fel bennem a kérdés. Apám felcipelt két nagy hűtőládát a fedélzetre. Travis és Hugh hoztak egy csomó pezsgőt és műanyag poharat az útra, és Jack leugrott a hajóról, hogy segítsen nekik. Nekem túl nehéznek tűnt ez a rengeteg holmi. Aggódtam, hogy a hajó nem fogja elbírní.

A Tengeri Csillag strand húsz percre volt tőlünk, de apa elég lassan tette meg az utat ahhoz, hogy pezsgőzhessünk. Természetesen számtalan másik strandra is elautózhattunk volna piknikezni, de apámnak semmi érzéke nincs a praktikumhoz. Annie nagyfi arca eksztatikusnak tűnt a sós

levegőben. Anya kendőt kötött a fejére, és azt kívántam, bárcsak én is ezt tettem volna. Sőt, őszintén szólva, azt kívántam, bárcsak inkább étterembe mentünk volna. Most ott ülhetnénk, és rendezett lenne a hajam. Általában soha sehova nem megyek haj gumi nélkül, és eléggé megdöbbsentem azon, hogy pont ma tettem ilyet. Miközben a hullámok kellemes permettel borították a karomat, az ujjaim legszívesebben fonogatni kezdték volna a tincseimet, de nem akartam hagyni nekik. Jack rajtam tartotta a karját, miközben a kezemmel lófarokba fogtam a hajam. Úgy éreztem, Wyatt minket néz, de nem mertem arra fordulni.

Megérkeztünk a kikötőhöz, és apa leállította a motort. A csend betöltötte a fületem. Végigfuttattam a pillantásomat a jelenet többi szereplőjén, akik kócosán mosolyogtak, és semmit nem értettem. Kimásztunk a hajóból, és végignéztem, ahogy Travis és Wyatt együtt sétálnak végig a mólón. Jack maga mögött húzta a hűtőládákat, én pedig Gracie kezébe kapaszkodtam egy kis lelkierőért.

A piknikasztalok közvetlenül a víz mellett álltak, és kettőt összetoltunk, hogy mindenkinek legyen helye. Anya leterített egy rózsaszín-fehér abroszt, és kirakosgatta rá a műanyag tányérokat és poharakat. A bagetteket, sajtokat és prosciutto-hegyeket az asztalok közepén rendezgette el. Miután helyet foglaltunk, apa mindenkinek töltött egy kis rozét.

– A menyasszonyra és a vőlegényre! – mondta. Mindenki koccintott.

A vacsora hideg sült csirkéből és grillezett zöldségekből állt, és minden meglepően könnyűnek tűnt. Wyatt és én az asztal két ellentétes oldalán ültünk; hosszában négy ember választott el minket.

– És mi a helyzet veletek? – kérdezte Wyatt Travistól és Hugh-tól. – Ti nem terveztek esküvőt?

– Hát, valahogy úgy – felelte Travis.

– Nos, terveznénk – válaszolta Hugh -, de adózási szempontból nem a legjobb ötlet.

Travis csak a szemét forgatta.

– Inkább az a baj, hogy Hugh számára rémálom lenne, ha annyian bámulnák egyszerre egy teremben – jelentette ki. – Ő nem akar felhajtást, én viszont igen. Úgyhogy nem fogunk összeházasodni.

De ahogy Hugh széktámlájára rakta a kezét, abból láttam, hogy meg fogják ezt oldani. Egyiküket sem tudtam volna elképzelni senki mással.

– O, milyen romantikus! – nevetett anyám. – És veled mi a helyzet, Wyatt? Vár valaki Los Angelesben?

Mi a fene? Én nem akarom ezt tudni. A vacsorámat kezdtem bámulni, annak fájdalmas tudatában, hogy senki más nincs zavarban, csak én. Én ott ragadtam egy tíz évvel ezelőtti pillanatban, amikor anyám ki sem merte volna mondani

előttem Wyatt nevét, nemhogy azt kérdezgetni tőle ilyen lazán, hogy van-e barátnője. Egy kis szégyen öntött el a saját gondolataimtól. Olyan ember szerettem volna lenni, aki annyira tökéletesen túllépett már az egészen, hogy csak enyhe kíváncsiságot érez egy ilyen kérdés hallatán. Felnéztem, és megpróbáltam semleges arcot vágni. A miheztartás végett még a fejemet is oldalra billentettem, mint a kutyák.

– Nos, a „vár” kicsit erős szó lenne – válaszolta Wyatt. – Időnként randizgatok egy énekesnővel. De az nem komoly.

Ezzel láthatóan úgy érezte, hogy kielégítően megválaszolta a kérdést, és beleharapott egy csirkecombba.

Nagyi úgy méregetett, mintha egy kémcsőben lévő vegyület lennék, és nagyon érdekelné, hogy milyenre változik a színem. Ittam egy kortyot a boromból.

– És hol énekel? – érdeklődött Jack.

Ez jó kérdés. Remek kérdés. Olyan kérdés, ami tökéletesen követi a beszélgetés folyamát.

Wyatt megtörölte a kezét, és hosszabban gondolkozott a válaszon, mint amennyit ez a téma nézeteim szerint megérdemelt. Hacsak nem börtönben énekel az illető, ez azért nem olyan bonyolult kérdés.

– Ahova hívják – válaszolta végül. – Elég tehetséges.

– Te pedig dalokat írsz? – kérdeztem olyan vékony hangon, mintha nagyon hosszú hallgatás után próbálnám újra használni.

– Igen. És autókat bütykölök. Így jutottam ehhez a vacsorameghíváshoz is – emelte poharát Wyatt az apámra, és ezzel le is zártuk a témát.

24.

Másnap reggel azonnal bebicikliztem a városba, amint Jack elindult az edzőterembe. Kedd volt, és meglehetősen biztosra vettem, hogy azt mondtuk anyámnak, hogy szerdán hazamegyünk. Jack erősködött, hogy csütörtököt mondtam, de ezt el nem tudtam képzelni. Pedálozás közben úgy éreztem, mintha fagyizni mennék, de valójában kávéra lett volna szükségem. Természetesen otthon is kávéztam már, de semmi kedvem nem volt olvasni, sem az óceánt bámulni, és azt figyelni, ahogy életem története újra leperreg a szemhéjam mögött.

Amint kikanyarodtam a főutcára, ráébredtem, hogy az a mozi még mindig forog. Gyermekkorom városkáját még csak ki sem festették, mióta eljöttem. Ott volt a könyvtár, ami előtt Wyatt várt mindig; a Chippy's étterem, ahol törzsasztalunk volt, és ahol mindig elfeleztük a sült krumplit; Ginnie péksége. Megálltam a Chippy's előtt, és lelakatoltam a biciklimet. Ahhoz a biciklitárolóhoz lakatoltam, ami előtt Wyatt végighúzta a kezét a csupasz hátamon, és azt mondta

nekem, hogy gyönyörű vagyok. Tényleg nagy szükségem volt egy kávéra.

– Sam! – kiáltott fel Chippy, amint besétáltam az ajtón. – Minek köszönhetjük ezt a megtiszteltetést?

– Szia! – Chippy az idők során az összes haját elveszítette, de a búbája töretlennek tűnt. – Csak egy kávé szeretnék. Elvitelre.

Chippy atmosolygott a vállam felett, és azonnal tudtam mindent anélkül, hogy meg kellett volna fordulnom.

– Szia, Wyatt-mondta.

Lenéztem a kezemben lévő tízdollárosra, és úgy tettem, mintha nem hallottam volna semmit. Vagyis az egyetlen olyan megoldást választottam, amivel még kínosabbá tehettem a helyzetet.

– Szia, Sam – állt mellém Wyatt a pult előtt. – Nagyon jó volt a tegnap este.

– Igen. Kösz, hogy megjavítottad apa kocsiját.

Rákényszerítettem magam, hogy felé forduljak, és a szemébe nézzek. Wyatt nem borotválkozott, és halvány árnyék borította az állát. Ez szokatlannak tűnt; egyszerűen nem tudtam levenni róla a szemem. A kezem legszívesebben odanyúlt volna, hogy kiderítse, milyen hozzáérni a felnőtt Wyatthez.

– Szívesen – válaszolta ő, majd visszafordult Chippy felé. – Kaphatnék én is egy kávé?

Attól, hogy ilyen közel álltunk egymáshoz, és Wyattet néztem, úgy éreztem, mintha futóhomokba keveredtem volna. Nem tudtam, hogy beszéljek vele fesztelenül, úgy, mintha normális ember lenne. Visszafordultam Chippy felé, és némán várni kezdtük a kávékat. Lopva Wyatt kezére pillantottam, ami a pulton nyugodott, és ugyanolyannak tűnt, mint régen. Egy kicsit talán viharvertebbnek, de alapvetően ugyanolyannak. Úgy éreztem, mondanom kellene neki valamit, hogy biztosan létezik valamiféle ártatlan kérdés, amit feltehetnék neki, de teljesen kiürült az agyam, noha kezdett nyilvánvalóvá válni, hogy ez a hosszas hallgatás mindennél kínosabb, mint bármi, amit mondhatnék.

Egy örökkévalóságba telt, amíg elkészültek a kávék. Amikor Chippy elkezdte megtölteni a poharamat, kiürült a tartály. Őrölt még egy kis kávébabot, kivette a régi szűrőt, berakott egy újat, majd ismét elindította. Nem mehettünk el onnan, mert már leadtuk a rendelést, úgyhogy csak álltunk a pult mellett, és várakoztunk. Amikor Chippy végre megtöltötte a papírpoharainkat, és már majdnem szabadok voltunk, odaadta nekünk a kávé, és kiment a konyhába pohárfedelelet keresgélni. Ott ragadtunk.

– Jack rendes embernek tűnik – szólalt meg végül Wyatt. Utána a kancsóért nyúlt, és tejet öntött a kávéjába.

– Igen.

Ki kellett volna töltenem a csendet annak ecsetelésével, hogy Jack milyen rendes ember, de Wyatt kávéja teljesen lekötötte a figyelmemet.

– Kérsz belőle, vagy mi az? – kérdezte.

– Nem, csak azt hittem, te feketén iszod a kávé.

Wyatt ivott egy kortyot, és felém fordult.

– Miért hitted? Soha nem láttál kávézni.

– Ez nem igaz.

– Én huszonöt évesen kezdtem kávézni, és teljesen biztos vagyok benne, hogy tizenhét éves korod óta nem láttalak.

Tényleg így lenne? Hát persze. Amikor kamaszok vol tunk, én kávéztam, ő viszont nem. Mindig megcsókolt, mi után megittam a kávémat, és azt mondta, olyan szagom van, mint egy öregembernek. Utána mégis újra megcsókolt. Miért van az, hogy ahányszor elképzeltem, amint Wyatt kávé iszik, mindig úgy gondoltam, hogy ő is feketén szereti, mint én? Miért képzelődtem egyáltalán arról, hogy Wyatt kávé iszik? Kezdtam nagyon kínosan érezni magam.

Megráztam a fejem.

– Biztosan összekevertelek valakivel.

Ez egy kicsit fájt neki; tisztán láttam abból, ahogy megfeszült a szája. Nekem is fájna, ha Wyatt bárki mással összekeverne.

Chippy visszajött a pohárfedelekkkel, amit felraktunk a kávénkra. Nagyon reméltem, hogy ezzel a beszélgetést is

lezártuk.

– Biciklivel mész haza? – kérdezte Wyatt.

– Igen – válaszoltam.

Kisétáltunk, és mindketten a biciklitároló felé indultunk. Ő megfogta a sajátját, én pedig letérdeltem, hogy ki– lakatoljam az enyémet.

– Bűnözési hullámra számítottál? – kérdezte Wyatt.

– Soha nem lehet tudni – válaszoltam.

Teljes kiselőadást tudtam volna tartani arról, milyen fontos vigyázni azokra a dolgokra, amik számítanak nekünk. A megjósolható kimenetelekről.

Ekkor egy férfi, aki a fiatal Willie Nelsonra hasonlított, megállt mellettünk, hogy köszönjön Wyattnek.

– Most jövök a Bagoly Pajtából. Remekül néz ki.

– Igen, tegnap beugrottam oda. Szerintem is jó lett – válaszolta Wyatt.

– Nagyon köszönöm, hogy ezt elintézted, pajtás.

– Ne viccelj már, remek, hogy itt lesz – válaszolta Wyatt. – Ne haragudj, Jason, ő Sam.

Jason kezét fogott velem, és szélesen rám vigyorgott.

– Sam, mint a dalban!

– Milyen dalban? – kérdeztem.

Erre a szemét forgatta, de jóindulatúan.

– Természetesen a „Sam, a szemtelen”-ben. Örülök, hogy láttalak, pajtás.

Ezzel elsétált.

– Haza kell mennem – mondtam a járdának.

Nagyon hülyén éreztem magam attól, hogy a becenevem és a dal hallatán ennyire zavarba jövök. Megfogtam a biciklimet, és csak ekkor gondolkoztam el azon, mennyire más egy pohár forró kávéval kerékpározni, mint egy fagyival. A fedél szorosan záródott, de még így is esélyesnek tűnt, hogy a forró kávé kifröccsen a lyukon, és megégeti a kezem. Wyatt továbbra is ott állt, és engem nézett, és tisztán éreztem, hogy képtelen leszek elegánsan távozni. Megemeltem a kávémat búcsú gyanánt, és feladtam a reményt.

– Ez rettenetes ötlet volt – mondtam, mire elnevette magát.

Tolni kezdtem a biciklimet hazafelé. Arra gondoltam, hogy nem fogom még egyszer megégetni magam.

25.

– Ő tényleg családtagnak számít, ugye? – kérdezte Jack a szemét forgatva.

Wyatt és Travis éppen a partról sétáltak felfelé azon a késő délutánon, hónuk alatt a szörfdeszkájukkal.

– Ő és Travis gyerekkorukban országos barátok voltak. De elég sokáig nem tartották a kapcsolatot, úgyhogy ez aránylag új fejlemény – válaszoltam.

A bátyám és Wyatt végigsétáltak a dűnéken, majd lerak rák a deszkáikat a tornác lépcsője mellé. *Wyattnek pólót kellene viselnie*, gondoltam. Nem tűnt helyénvalónak, hogy ott áll leburnulva, vizesen, kicsit homokosan. Egy kis hínárdarabka volt a vállán, és viszketett a kezem a vágótól, hogy odanyúljak, és leszedjem róla. Olyan erővel töltött el ez a késztetés, hogy inkább a hónom alá dugtam a kezem. Utána rájöttem, ez egy kicsit gusztustalan, de nem tudtam, hogy akkor mi hez kezdjek a kezemmel. *Csak a tengerparton van ilyen*, gondoltam. *A városban mindig tudja a testem, hogy viselkedjen.*

– Fel kéne vened egy pólót – szólalt meg Jack. Telj esen egyetértettem vele, de *mi van?* – Minden naptej leázott rólad a vízben, és már kezd vörösödni a vállad.

Wyatt a vállára nézett, és leseperte róla a hínárt.

– Jobban kellene ügyelnem erre.

Ezzel felkapott egy törölközőt a székről, és a vállára terítette. Egy másikat odadobott Travisnek. Megkönnyebbültem.

– Szóval, te segítettél megszervezni, hogy itt tartsák meg a zenei fesztivált? – próbáltam valami olyasmit mondani, ami belefér a „baráti társalgási témák” kategóriájába.

– Igen – válaszolta Wyatt. – Ismerek pár embert azok közül, akik az együttesekkel dolgoznak.

– És te is indulsz? Ma reggel hallottalak játszani, és ügyesnek tűntél.

Nagyon kínosan éreztem magam, miközben ezt mondtam. Úgy, mintha mindjárt lángra gyúlnék attól, hogy valami elismerőt mondok Wyattnek.

– Koszi – mosolygott erre.

– Szóval, ott leszel?

– Igen, megnézek néhány előadót. Hogy kiderüljön, milyen lett.

– Így megy ez – jegyezte meg Jack. – Kapcsolatépítés. Jól teszed.

Travis ekkor ért vissza két sörrel, amit magának és Wyattnek hozott. Tovább kérdezősködtem.

– Szóval, miért döntöttek úgy, hogy idehozzák a zenei fesztivált?

Könnyed hangnem, semleges téma. Megy ez nekem.

– Nem igazán akartak újítani, de azért elkezdtem győzködni őket. Rusztikus kisváros, jó közlekedés a nagyvárosból. Newport nehezen adja magát, és elég drága.

Wyatt leült velünk szemben egy székre, és leesett a törölköző a válláról. Jack és én ugyanolyan idegesen kezdtük bámulni a vállát, és Jack odadobott neki egy flakon naptejet. Wyatt viszont inkább a pólójáért nyúlt, és áthúzta a fején. Az a régi Chicago Cubs-póló volt az, amit mostanra szinte papírvékonyra nyúlt. Még egy kis szakadás is volt a vállánál, amin kilátszott a bal kulcscsontja. Akár teljesen meztelenül is ülhetett volna ott. Kipislogtam a szememből ezt a képet.

Wyatt folytatta.

– Szerintem az döntötte el számukra a dolgot, hogy Skip Warren itt házasodott meg. Konkrétan az Old Sloop fogadóban. A döntéshozó fickó hatalmas teniszrajongó, és ez egyértelműen a helyszín mellett szólt.

Jack előrehajolt a székében.

– Skip Warren itt házasodott meg? – Utána felém fordult. – Te tudtad ezt?

– Azt hiszem. Akkor szerintem még gyerekek voltunk – válaszoltam.

– Te tizenöt éves voltál – jegyezte meg Wyatt, és alig észrevehetően rám mosolygott.

– El se hiszem, hogy ezt nem tudtam. Skip Warren! Miatta kezdtem teniszezni.

Nem volt erőm megcáfolni az állítását, de Jack azért kezdett teniszezni, mert a családja összes tagja teniszezett attól a pillanattól fogva, hogy megtanultak járni.

Travis Jackre emelte a sörét.

– Nos, éljen az Old Sloop fogadó!

26.

– Az ki van zárva.

Idejét sem tudtam, mikor beszéltem utoljára ilyen határozottan Jackkel. A garázs feletti lakásban voltunk, amit én akartam, mert muszáj volt szexelnem vele, hogy helyre tegyem a fejem. Szükségem volt egy friss, sikeres szexuális élményre ahhoz, hogy kiűzzem Wyatt és a pólója képét a fejből. De, ahogy Jack elmondta, hogy másnap eljönnek a szülei is, teljesen elrontotta a hangulatot.

– Mi a baj ezzel? Úgy gondolták, hogy ez jó helynek tűnik egy esküvőhöz, és imádták azt a Skip Warren-es dolgot.

– Skip Warren? Tényleg léteznek emberek, akiket érdekel Skip Warren?

A szépen bevetett ágyon ültem, miközben Jack úgy gombolta kifelé az ingét, mintha lenne még remény. De erre megállt a keze félúton.

– Én is azok közé az emberek közé tartozom. A szüleim is, és ez már három. Figyelj, hadd jöjjenek ide egy napra. Körbesétálunk velük, megvacsoráztatjuk őket, és ennyi.

Ez már túl soknak tűnt. A tenyerembe temettem az arcom, és megpróbáltam kitalálni, mit mondhatnék Jacknek, amiből megértené, mit érzek.

– Ez túl sok.

– Akárhol is házasodunk össze, ott lesz az egész családunk. Ez most annak a miniváltozata lenne. És ha tetszik nekik a hely, akkor elképzelhető, hogy itt fogunk összeházasodni, és mindenki boldog lesz.

Jack anyukája, Donna irodavezető. Pontosan olyan, mint Jack, és arra tippelnék, hogy a munkahelyén az összes könyv élére van állítva, és makulátlanul portalan. Én imádom a precíz embereket; ezért is házasodom össze egy ilyennel. Szeretem, hogy minden évben pontosan egy nappal a születésnapom előtt érkezik meg Jack anyjának az üdvözlőlapja. Lefogadnám, hogy ő még azelőtt megújítja a jogosítványát, hogy lejárna. És Jackhez hasonlóan ő is állandó időponttal rendelkezik a fodrászánál, hogy ne kanászodjanak el a hajvégei. Az ilyen emberek nem szokták szétzilálni a családjukat. Az ilyen embereknek élet- és nyugdíjbiztosítása és végrendelete van.

A szüleim az elmúlt négy évben kétszer találkoztak Jack szüleivel. Mindkét alkalommal a városban vacsoráztunk, semleges területen. Jack apukája, Glen azzal hódította meg apámat, hogy arról a *New York Times-cikkről* kérdezgette, ami az *Áramlatról* szólt. Donna azzal vette le a lábáról anyámat,

hog azt mondta neki, pont ilyen lánygyermekről álmodott volna, mint én vagyok. Tényleg nagyon kedvesek voltak.

– Oké, rendben – válaszoltam.

– Akkor jó – nyugtázta Jack, majd felhajtotta nekem a takarót. – Mert reggelre itt lesznek.

Ez teljesen kibillentett a lelki egyensúlyomból; mind az, hogy idejönnek, mind az, hogy ez már azelőtt meg lett beszélve, hogy bárki szólt volna nekem róla. Felzaklatott a gondolat, hogy Donna be fog sétálni anyám konyhájába. De utána felpillantottam Jackre, aki nyitottan állt Oak Shore-hoz és a családomhoz, és vetközni kezdtem.

27.

Ennyit arról, hogy szerdán hazamegyünk, gondoltam. Jack szüleit délre vártuk, és mintha hallottam volna, hogy Jack azt mondja apámnak, hogy egész hétvégéig maradunk. De biztosan tévedtem. Jack reggel elment az edzőterembe, Gracie pedig azzal a kihívással állt elém, hogy ússzuk le egészen az öbölig. Lesétáltunk a vízhez, miközben a fejemben egymást kergették a változatos aggodalmak – az állásom helyzete, az, hogy mit fognak szólni Jack szülei anya uszadék fából álló gyűjteményéhez, annak lehetősége, hogy ismét összefutok Wyatt-tel bikiniben. A hideg víz megcsiklandozta a lábamat, és hamarosan már ismét ott úsztam Gracie mellett. Lelkem csomói kezdtek kioldódni. Ahogy felvettem a ritmust, és rendeződtek a tempóim, hirtelen más megvilágításból kezdtem látni a dolgokat. A fiatalabb énem bátrabb, könnyedebb nézőpontjából. Az állásomra gondoltam, és arra, hogy mennyit tanultam ott. Ha kirúgnak, megvannak a képességeim ahhoz, hogy másik munkát találjak. Akár olyat is, ahol van helye az új ötletek nek. Magam előtt láttam anyát,

amint papírt gyárt, és arra gondoltam, hogy Donnának ez talán kifejezetten imponálni fog. Elvégre hány ember tud papírt készíteni? A félelmeim elveszítették a súlyukat.

Amikor az öbölhöz értünk, megdöbbsentem azon, hogy milyen gyönyörű a hársfa. Évek óta nem jártam odalent, de ugyanolyan volt, mint régen, csak talán kicsit még jobban meghajlott a szelektől.

– Nem tudom elhinni, hogy ilyen messzire elúsztal – jegyezte meg Gracie.

– Tudom. Bele sem gondoltam, csak tempóztam.

Kifulladtam, de tetszett, ahogy a testem érezte magát. Leültünk a fa tövébe egymás mellé, magunk előtt a szétterített kagylókkal.

– Boldogabbnak tűnsz – mondta Gracie. Köröket rajzolgatott a mutatóujjával a homokba.

– Minél boldogabbnak?

– Annál, amilyen a városban vagy. Boldogabbnak, mint amikor kemény anyagú ruhákat viselsz. Nem tudom, miért viselkedsz olyan furcsán, amikor lehívunk a tengerpartra.

Átkaroltam. Én tudtam, de ezt nem akartam elmondani neki.

– Úgy hallottam, Jack a hét végéig itt akar maradni – feleltem.-Van kedved megismételni ugyanezt holnap reggel?

Gracie úgy mosolygott rám, mintha már nagyon régen nem látott volna.

JACK ÉS ÉN az Old Sloop fogadóban találkoztunk Donnával és Glennel, hogy ott ebédeljünk. Megkönnyebbültem, amikor a szüleim úgy döntöttek, hogy ők otthon maradnak, és felkészülnek a vacsorára, amit a hátsó tornácon fogunk elkölteni. Már majdnem megkértem anyát, hogy rakja el szem elől a papírgyártó üzemét, és vigye be a hínárokat apa festőműhelyébe, de amikor megláttam, hogy tesz-vesz a kaotikus konyhájában, magában dúdolgatva, megtorpantam. Anya nagyon boldognak és kiteljesedettnek tűnik abban a világban, amit ő hozott létre. Én pedig néha nagyon kényelmetlenül érzem magam a sajátomban. Csodáltam őt ezért, úgyhogy inkább úgy döntöttem, hogy nem mondok semmit. *Elvégre hány ember tud papírt készíteni?*

– Ez annyira izgalmas! – ölelt magához szorosan Donna. – Skip Warren. Fogalmam sem volt róla.

Ettől egy kicsit zavarba jöttem, mert biztosra vettem, hogy a mi esküvőnket találja izgalmasnak.

– Én sem tudom elhinni – válaszolta Jack. – És nem imádni való ez a hely?

Végigmentünk a kis előtéren, és beléptünk az étteremrészbe, ahol a lakodalom lenne. Tényleg elbűvölő volt a fehérre pácolt faelemekkel és a halászköteleken lógó lámpákkal. Tetszett a tengerparti eleganciája; úgy éreztem, ez majdnem olyan hangulatos, mintha szabadtéren tartanánk az egészet.

– Ez csodás – nyugtázta Glen. – Lássuk, milyen ételeket adnak.

Utána felém fordult.

– A szüleid nagyon drukkolnak ennek a helynek, ugye? Úgy éreztem, ez az egész Old Sloop fogadós dolog kezd kicsúszni a kezemből. Amennyiben bedobtam volna a szüleim szavazatát is, esélyem sem maradt volna másra.

– Ők csak azt szeretnék, amit mi akarunk.

Leültünk egy asztalhoz, és Donna és Jack gondosan az ölükbe terítették az asztalkendőjüket.

– Donna és én útban idefelé elhajtottunk a Warren Woods mellett – jegyezte meg Glen. – Gyönyörű az a park. Tökéletes hely lenne a próbavacsorához.

– Ez remek ötlet. Az egész esküvői hétvégéhez illene ez a fajta visszafogott tematika – felelte Jack.

Biztosra vettem, hogy ezt rosszul hallottam, mert kizártnak tartottam, hogy hajlandó lennék belemenni egy Partra Vetett Teniszező tematikájú esküvőbe.

– Az a park tényleg csodás – válaszoltam. – Travis régebben mindig ott baseballozott nyáron. De Jack biztos semmit nem akar a szabad ég alatt csinálni októberben.

– Hát, de, ott hajlandó lennék. Valószínűleg nem fog esni.

– És biztosan lenne B tervünk is – nyugtatott meg Donna. – Ismerem a tökéletes cateringest, aki együttműködik egy

kölcsönzővállalkozással, és ők mindent biztosítani tudnának, amire csak szükségünk lesz.

Mindhárman úgy mosolyogtak és bólogattak, mintha egy új tisztaenergia-forrást fedeztek volna fel. Semmilyen ellenérv nem jutott eszembe. Arra gondoltam, hogy a szüleim ki fognak ugrani a bőrükből örömükben.

– PARTRA VETETT TENISZÉZŐ? – kérdezte apám vacsora közben.

Ő csirkét grillezett, anya meg orzótésztát és vegyes salátát készített. Gyönyörűen megterítették az asztalt, úgyhogy elszégyelltem magam, amiért korábban rettegtem ettől a pillanattól. A szüleim elbűvölőek voltak, és boldogok, és az esküvő iránt táplált általános lelkesedés rengeteg beszédtemát biztosított mindenkinek.

– Az egy pernahajder volt – mondta nagypapa. – Az összes lánnyal lefeküdt Long Islanden, amíg fel nem csinálta az egyiket, és feleségül nem kellett vennie.

– Apa – nevetett anya. – Ez nem igaz!

– Úgy igaz, mint ahogy itt ülök.

– Hát, ennek semmi köze hozzájuk – jelentette ki Donna. – Az egy gyönyörű, történelmi park, a fogadó meg egyszerűen tökéletes.

– Én azt mondom, foglaljuk le – mondta apám.

Jack rám nézett, mire vállat vontam. Nem azt jeleztem ezzel, hogy *nem tudom*, hanem azt, hogy *mit számít ez?* Még

egyáltalán nem tudtam átérezni, milyen lesz az esküvőnk, és abban a pillanatban Long Island és Connecticut teljesen egyformának tűntek.

Donna rám mosolygott.

– Bízunk a döntést a menyasszonyra. Majd tájékoztass minket arról, hogy mire jutottál. – Utána megemelte a poharát, és hozzátette: – A menyasszonyra!

Én arra vártam, hogy végre érezzék valamit. A zsigereimet figyeltem, hogy éljeneznek-e, vagy tiltakoznak. De semmit nem éreztem, csak beletörődést, és egy kis megkönnyebbülést afelett, hogy nemsokára túl leszünk ezen a döntésen. Elengedtem az egészet, és belenyugodtam, hogy ez az esküvő valószínűleg az egyetlen olyan helyen lesz megtartva, ahol nem akartam: Long Islanden. De tényleg nem bántam.

Az áfonyás pite után körbekísértük Donnát és Glent a tornácon az autójukig. Valamiféle fekete Mercedes sportkocsival érkeztek, amiktől felmerült bennem a gyanú, hogy Glen az elmúlt pár év során áldozatul esett egy kis kapuzárasi pániknak.

– O, üdv – intett oda nekünk Wyatt a kocsibeállójáról.

Farmert és pólót viselt, és a gitártokját tartotta a kezében. Ha nem az anyja családi autójába készült volna beszállni éppen, úgy nézett volna ki, mint aki most lépett le egy albumborítóról.

– Ő Wyatt-mondtam olyan hangon, mintha beismerő vallomást tennék.

– Helló – köszönt neki Glen és Donna.

Wyatt odalépett hozzájuk, és kezét fogott velük.

– Gyönyörű ez az autó – jegyezte meg.

– Köszönöm. Elvisz A-ból B-be – nevetett Glen.

– Kellemes közlekedési eszköz lehet – felelte Wyatt.

– Ő autószerelő – jegyezte meg Jack. – Egy Shell-kútnál.

Los Angelesben.

Úgy éreztem, ez nem volt szép tőle. Nem tudtam volna megmondani, miért, de nem tetszett a hangja.

– Nem egészen, de ma nem vagyok szolgálatban – válaszolta Wyatt olyan hangon, mintha egyáltalán nem vette volna lelkére a dolgot. – A Bagoly Pajtába indulok éppen, hogy segítsek bemelegíteni néhány együttesnek – emelte meg a gitártokját.

– O, előadó? – kérdezte Donna, miközben a szívére tette a kezét, mintha megdobbant volna. Esküszöm, ha nem ismertem volna, azt hittem volna, hogy flörtöl.

– Leginkább csak dalokat írok – vetett rá Wyatt őszintén kedves mosolyt, mintha örült volna, hogy megkérdezte. Mintha teljesen békében lenne önmagával. Én örültem, hogy megtudhatok valamit a Los Angeles-i életéről, legalább annyit, hogy még mindig zenél, még ha fellépni nem is

szokott.– Nos, nagyon örülök, hogy találkoztunk. A fiuk remekül választott.

– Tudjuk. Nem is lehetnénk boldogabbak. És most úgy néz ki, hogy talán itt fognak összeházasodni – felelte Donna.

Wyatt meglepetten pillantott rám.

– Skip Warren vonzereje tehet mindenről – világosítottam fel.

Wyatt felnevetett.

– Hát persze. A kedvenced.

28.

Már csütörtök volt, és el sem tudtam hinni, hogy majdnem egy hete itt vagyok. Azt sem tudtam elhinni, hogy kezdem elfogadni, hogy itt fogjuk megtartani az esküvőt. Elképzeltem, amint ideutaznak a barátaim, és meglátják ezt a másik, napbarnított és könnyed oldalamat. Azt nem tudtam, hol tartottam eddig ezt a másik Samet, de szerettem volna úgy gondolni, hogy tetszeni fog nekik.

Korán felkeltem. Nyitott ablaknál aludtam, úgyhogy hallottam a hullámok moraját. Csak feküdtem az ágyamban, és hagytam, hogy ez a hang újra és újra végigfusson rajtam. Szinte éreztem a víz hidegét a bőrömön, és elképzeltem, ahogy egészen a hársfáig leúszom. Hallottam, hogy zúg a víz a fülem mellett, és éreztem, hogy megfeszül a vállam minden egyes tempónál. Felkeltem, és rögtön fürdőruhát vettem magamra, ahogy gyerekkoromban tettem volna, annak biztos tudatában, hogy az óceánról fog szólni a napom.

Odakint, a tornácon lélegzetelállító reggel fogadott. Enyhe szellő fújt a víz felől, ami gyengéden balra simogatta a

dűnéket. Sirályok siklottak a fejem felett, kinyújtott szárnyakkal, hogy magukhoz öleljék a napot. Néhány taktust hallottam a lombház felől. Wyatt is ébren volt már. Elképzeltem, amint átsétálok a tornácról a kertjébe, és felmászom a kötélletráján. Ahogy odaköszönök neki, mire ő azt feleli, hogy „Szia, Sam, a szemtelen”. Ahogy azt a mosolyt vetné rám, amitől mindig is teljesnek és szeretettnak éreztem magam. És onnantól fogva talán barátok lehetnénk.

Wyatt egy olyan dalt játszott, ami kicsit hasonlított a „Sam, a szemtelen”-re, de azért más volt. Természetesen imádom azt a dalt. Az volt Missy McGee első nagy slágere, és egy örökkévalóságon át az első helyen maradt a rádiók sikerlistáin. Amikor először meghallottam, harmadéves voltam az NYU-n. Egy bárban ültem, és azt hittem, hallucinálok. Lepisszegtem azt a hátrazselézett hajú fickót, akivel beszélgettem, hogy jobban halljam a refrént. A szövege, ami arról szólt, milyen elkapni a lélegzetét annak az embernek, akibe szerelmes vagy, és a zene ritmusa azonnal visszarepített a lombházba. Nagyjából fél évig egyetlen bulin sem kerülhettem el azt a dalt. Ha meghallottam egy bárban, kísétáltam onnan; ha az autóban hallottam meg, csatornát váltottam. Ha kettesben voltam Gracie-vel, végighallgattam.

Pár évvel ezelőtt olvastam egy cikket Missy McGeevel a *People* magazinban, ahol arról mesélt, milyen, amikor régi kapcsolatok tönkremennek. Én pedig arra gondoltam, hogy

biztosan a dalában szereplő Sam is az egyike azoknak a fickóknak. És biztosan ő is úgy érzett iránta, ahogy Wyatt és én éreztünk egymás iránt. Rájöttem, hogy biztosan mindenki így érezhet, aki fiatal és szerelmes. És ettől furcsa módon jobban éreztem magam.

Azt hiszem, ezért könnyebbültem meg annyira, amikor megismerkedtem Jackkel. Jacket is szeretem, de nem érzek ellenállhatatlan késztetést arra, hogy folyton hozzáérjek. Nem akarok szorosan belekapaszkodni attól tartva, hogy ha elengedem, lezuhanok valamiféle szakadékba. Még egyszer sem éltem át olyan pillanatot, amikor úgy éreztem volna, hogy ő a részem; ő egyszerűen csak ott van mellettem, a társam. Es ez a fajta szerelem sokkal kezelhetőbb, jóval kevésbé rémisztő. Neki is megvan a munkája és megvannak a barátai, és nekem is. Csodálatosak a szülei. Néha meglátogatjuk őket. Jack néha egyedül látogatja meg őket, én meg kiélvezhetem a szabad hétvégét a lakásunkban egyedül vagy Gracie-vel, anélkül hogy bárkivel edzésről kellene beszélgetnem. Ez a fajta egymás melletti szerelem kezelhető boldogságnak tűnik. Most már tudom, hogy a felnőtt szerelem az ilyen. És hogy nem arról van szó, hogy ami Wyatt-tel történt, az mágia volt, ez meg nem az; csupán arról, hogy akkor még csak tizenhat éves voltam. Úgy utálom, amikor dr. Judynak igaza van.

Amikor először találkoztam Jackkel annak a taxinak a hátsó ülésén, arra gondoltam, hogy *én ezt akarom*. És ez a gondolat egyre hangosabbá vált a fejemben, ahogy méregetni kezdtem. A válla tartásából és a frizurájából úgy tűnt, mintha kézben tartaná az életét, mintha rajta semmiféle váratlan szélroham nem tudna kifogni. Bélelt Barbour esőkabátot viselt, ami meleg, ugyanakkor a csapadéktól is véd. És felém fordította a felsőtestét taxizás közben, amiből úgy éreztem, hogy én is érdeklek őt.

A Harmincnegyedik utcába tartott, és ahogy egyre közelebb értünk hozzá, egyáltalán nem adta jelét, hogy el akarná kérni a telefonszámom. Én kicsit pánikba estem, és kenyérmorzsákat kezdtem szórni elé arra az esetre, ha később le akarna nyomozni.

– A Humán Hadtestnek dolgozom, a Negyvenharmadik utcában – jegyeztem meg.

Elvégre így megvárhat az iroda előtt, hogy elhívjon randira. Mondjuk egy virágcsokorral.

Utána:

– Az egy emberi erőforrásokra szakosodott tanácsadó cég. A Twitteren Sameshr a becenevem, de mindenki rosszul érti, és úgy írja, hogy „szemes”, mintha azzal foglalkoznék. Pedig a szemeket nem a HR szokta kezelni. Arra ott vannak a szemorvosok, nem?

Nem ez volt a legszellemesebb beszélgetés, amit valaha is folytattam, de ekkor már csak fél sarokra voltunk az úti

céljától. *Én ezt akarom.*

Amikor megérkeztünk az irodája elé, a kezembe nyomott egy tízdollárost, és azt mondta:

– Nos, Sam és HR, nagyon örülök, hogy találkoztunk. További szép napot!

Még egy pillanatig habozott, de utána rám csukta az ajtót, és átkelt az úton.

Két nappal később küldött egy üzenetet a Twitteren, amiben meghívott szuszni. Ez egy keddi napon történt, és kicsit nedves hajjal érkezett meg az étterembe. Most már tudom, hogy azért, mert teniszezés után mindig lezuhanyozik.

En ezt akarom, gondoltam.

WYATT MEGÁLLÁS NÉLKÜL játszott egy dalt, amit még soha nem hallottam. Elég jónak tűnt, és kíváncsi lettem volna, mi a szövege. Utána belekezdett egy másikba, minden erőfeszítés vagy akadozás nélkül, és úgy rémlett, mintha azt ismerném is. Kíváncsi lettem volna, hogy halkán énekel is-e hozzá, vagy teljesen feladta az éneklést. A fejemben tisztán hallottam az enyhén bátortalan hangját.

Kicsit reméltem, hogy neki is sikerül megállapodnia valaki mellett. Elvégre szép lezárás lenne, ha mindketten találnánk egy-egy igazi, stabil párkapcsolatot. Amikor az élete összetört szilánkjaira gondoltam – amelyek mind egyszerre hullottak darabokra -, kicsit meg is értettem, miért tűnt el. Ráadásul én Gracie-t is megkaptam ebből az egészből. Ő meg semmit.

– Korán felkeltél – jegyezte meg anya, miközben csatlakozott hozzám nagyival és három csésze kávéval. A zene felé billentette a fejét. – Jó ilyesmire ébredni.

Ez nem jött ki jól. Tisztán éreztem a mögöttes jelentést a gyomromban, és ezt biztos anya is észrevette az arckifejezésemből.

– Csak a zenére gondoltam.

Nagyi visszanyelte a nevetését.

– Tudom. Csak ez annyira zavarba ejtő. Úgy érzem, mintha egyenesen belesétáltam volna egy régi fényképalbumba. Hogy lehet, hogy ő is itt van, pontosan ugyanolyan, mint régen, és pont ugyanazt csinálja?

– Nem pontosan ugyanolyan. Az, hogy ugyanúgy öltözködik, és ugyanazon a gitáron játszik, nem jelenti azt, hogy nem nőtt fel közben – válaszolta anya.

– Lehet.

– És azóta sok idő eltelt. Talán még barátok lehettek.

– Az kizárt – szögezte le nagyi.

Erre csak a szememet forgattam.

– Dehogynem lehetnének barátok.

– És mit fogsz csinálni azzal az énekesnővel, akivel randizgat? – kérdezte nagyi.

– Semmit. Ugyanis férjhez megyek, nem emlékszel?

– Ja, tényleg – válaszolta nagyi, mintha ez csak most jutott volna eszébe. – Az a Jack borzasztóan jóképű, lehet, hogy

idővel az idegeimre is fog menni.

Anya és én felneveztünk, mert ez annyira jellemző nagyira. Ő mindig is gyanakvással kezelte a csillogó dolgokat.

Wyatt abbahagyta a gitározást, és mindnyájan kinéztünk az óceánra.

– Én imádom Jacket – mondta anya. Na tessék, már megint kezdik. – De úgy gondolom, hogy meg kellene próbálnod megbeszélni a dolgokat Wyatt-tel, mielőtt összeházasodtok, hogy le tudd zárni az egészet, és ne kísértsen a gondolataidban. Jack pont az a fajta férfi, akit mindig is kívántam neked, de nem akarom, hogy kételyekkel menj bele ebbe a házasságba.

– Te kételyekkel mentél bele a tiédbe?

– Nem, egyáltalán nem. A harmadik randinktől fogva úgy gondoltam, hogy belehalok, ha nem apád lesz a férjem.

Nagyi előrehajolt.

– Megszállottként viselkedett.

– Így van – helyeselt anya. – És az nem mindig egészséges, ha szerelemről van szó.

– Én azt mondanám, csak az az egészséges – jelentette ki nagyi.

Anya rámosolygott.

– Lehetséges – válaszolta.

Csak azt nem tette hozzá, hogy ez veszélyes, és teljesen tönkretelheti az embert. Azt nem tette hozzá, hogy előbb vetné

magát tüzes gödörbe, mint hogy végignézze, amint ismét megbántanak.

– Ne feledd, hogy én a fejedbe látok – tette hozzá, és konkrétan megpöckölte az orrom, mintha hatéves lennék. – És van benne egy kis pislákolás, amit enyhén riasztónak találok. Persze, mindenképpen hozzá kellene menned Jack-hez, de előtte azért tisztázd a dolgokat Wyatt-tel.

– Szó sincs semmi pislákolásról.

– O, nyugodj bele, ott van az a pislákolás – nevetett nagyí. Úgy éreztem, néha tényleg ki nem állhatom ezt a párost.

AKKOR

29.

Sam

– Nem akar leúszni valaki az öbölhöz, hogy megnézzük a naplementét? – kérdezte Sam.

Tízen voltak a parton, Travist és Michaeli is beleértve.

– Az túl messze van – nyafogott Travis. – Én már most ki vagyok purcanva.

– Majd néha megállunk pihenni – győzködte Sam.

– Ne higgy neki – szólt közbe Wyatt. – Soha nem szokott megállni.

Sam felnézett az égre.

– Már csak húsz percünk maradt. Ki jön?

Ezzel fel is pattant. Tisztán érezte az óceán vonzását, a víz hűvösét a bőrén, a saját karcsapásai tompa loccsanását. De csak Wyatt állt fel vele együtt.

– Rendben, Sam, de hazafelé gyalog jövünk. Esküszöm, tönkreteszei.

Sam elmosolyodott, és berohant a vízbe. Miközben úszni kezdett, szem elől veszítette Wyattet. Nem tudta, hogy a fiú előtte halad, vagy mögötte, de azt igen, hogy ott van. Megpróbálta kiverni a fejéből azt az újra és újra visszatérő gondolatot, hogy Wyatt pár hét múlva már Illinois-ban lesz, hogy elvégezze az utolsó iskolaévet. Ő meg a városban, a barátaival, akik észre sem fogják venni, hogy menynyire megváltozott. Leteszi az ACT-előfelvételit, befejezi a tizenegyedik osztályt. Utána pedig ismét nyár lesz. Meg tudja csinálni, gondolta, miközben a karja a vizet szelte. Wyatt azt mondta, hogy örökké.

Amikor az öbölbe értek, Wyatt megfogta a kezét, és kivezette a partra. Sam kirázta a haját, és felkötötte a feje tetejére.

– Most komolyan, Sam, meg fogsz ölni.

Wyatt még mindig levegő után kapkodott, miközben kéz a kézben elindultak a hársfa felé.

Sam végignézett a régi kagylógyűjteményén. Némelyiket félig maga alá temette a homok; azokat lesepergette. A nap már elkezdett lemenni, és érezte, hogy Wyatt őt nézi. Felpillantott.

– Mi az?

Wyatt megvonta a vállát.

– Csak arra gondoltam, hogy ez szép hely lenne egy esküvőhöz.

Sam lenézett a partra. A nap lemenőfélben volt, éppen narancssárgába ment át sárgából.

– Kivel? – lépett Wyatt felé.

– Nem tudom. Csak találok valakit.

Wyatt ezzel Sam vizes hátára kulcsolta a kezét, és megcsókolta a lányt. A következő pillanatban a fürdőruhájuk már a homokban hevert, a testük szorosan összefonódott a la alatt. Sam felnézett a sötétzöld levelekre, és két gondolat szaladt át a fején, mielőtt teljesen átadta volna magát a boldogságnak, hogy Wyatt a teste minden porcikáját megérinti: *mindjárt vége a nyárnak, és pontosan itt fogok férjhez menni.*

30.

Wyatt

Estéként általában az összes gyerek összegyűlt a parton, amint besötétedett. Néha bementek valamelyikükhöz, de augusztus vége felé már fogytán volt az idejük, és senki nem akarta arra pazarolni, hogy odabent töltsék. Amikor

körülülték a tüzet, Wyatt maga előtt látta mindegyikük arcát az összes nyarukról. Régen kisgyerekek voltak, akik ott settenkedtek a nagyok tábortüze körül, utána tizenhárom, tizennégy évesek, és ő eközben szép lassan beleszeretett Sambe. Úgy érezte, mintha ő és Sam mindig is ezen a homoksávon lettek volna, és boldogsággal töltötte el a gondolat, hogy a következő nyáron ugyanekkor szintén ott lesznek.

Wyatt azt kívánta, bárcsak nála lenne a gitárja, mert a rengeteg beszélgetés duruzsolása, ami összekeveredett az óceán felől fújó szellővel és a tűz pattogásával, eszébe

juttatott egy dallamot. A nyári zenének sajátos hangja van, gondolta. Olyan, mint a meleg levegőé.

Olyan ember szeretett volna lenni, aki képes fogni egy gitárt és elkezdni játszani rajta anélkül, hogy azon aggódna, hogy nem csinálja jól. De ebben a csapatban alacsonyok voltak a tétek, és így, maga mellett Sammel, aki az övére kulcsolta a lábát, magabiztosabbnak érezte magát, mint valaha. És a zene egy olyan nagy, sajgó álom volt számára, hogy készen állt mindent kockára tenni az egy főnél nagyobb közönség érdekében.

– Utálom a nyár végét – mondta Sam a társaságnak.

– Nem tudom, ti ketten hogy fogtok életben maradni egymás nélkül – felelte Travis.

Mindenki nevetett, és Wyatt megpróbálta megakadályozni, hogy kiüljön az arcára a fájdalom. Ez azok közé a dolgok közé tartozott, amikről nem beszéltek: hogyan fognak kilenc hónapot kibírni egymástól távol. A következő nyarat szintén a tengerparton szándékoztak tölteni, hogy utána Los Angelesbe induljanak. Sam akkor már végzős lesz, és felvételizhet a USC-re vagy a UCLA-re. Eddig csak nagyon nagy vonalakban beszélgettek arról, hogy fog a helyére kerülni az életük. Inkább arról álmodoztak, milyen lesz a kilátásuk, mennyire furcsán fog kinézni a tengerpart, ami rossz oldalon van.

– Rémes lesz – jegyezte meg Sam, mert a távollétük tényleg rémesnek ígérkezett.

Wyatt átkarolta, és szorosan magához húzta. Máris érezte, mennyire fog fájni neki, hogy olyan sokáig nem érhet hozzá. Mindennek megvan a másik oldala is.

Sam kibontakozott az öleléséből, és felállt.

– Nem akar valaki számháborúzni? Csak még egyszer, utoljára?

31.

Sam

Már majdnem a nyakukon volt a szeptember, és a nyár annyira a végét járta, mint amikor az utolsó cseppek csorognak le a kád lefolyóján. Wyatt Sam elé ment a könyvtárhoz, és elvitte ebédelni az étterembe.

– Fizetésnap volt, hölgyem – mondta.

Amikor megrendelték a pulykás szendvicseket és a sült krumplit, amit elfeleztek, Sam megszólalt.

– Szóval, tegnap este beszéltem apámmal.

Wyatt szeme hatalmasra nyílt.

– Hogy érted, hogy „beszéltél”?

Sam elmosolyodott.

– Úgy, hogy rólad és rólam.

– Te jószágos ég, most meg fog ölni? Abszolút hajlandó vagyok most rögtön feleségül venni téged, ha azt akarod.

Sam felnevetett.

– Nem, nagyon cukin fogadta. Egyszerűen csak bejött, és azt mondta, hogy „Sammy, úgy veszem észre, hogy ezen a nyáron nagyon szerelmes lettél”. Én meg azt válaszoltam, hogy „Igen”.

– Szóval, meg fog ölni, vagy nem?

– Nem, semmi ilyesmi. Azt mondta, örül a boldogságomnak. Hogy nincs izgalmasabb dolog az életben, mint vonzódni egy másik emberhez. Nagyon kedves volt. És jó érzést keltett bennem a szüleim házasságával kapcsolatban, hogy így érzi.

Wyatt teste elernyed

– Milyen jó fej. A te csaláodban mindenki nagyon jó fej. Minden ki van pakolva az asztalra, hogy ne kelljen taposóaknákat kerülgetni.

– A te szüleid között jobb a helyzet?

– Szerintem rosszabb. Michael az idő nagy részében részeg, és egyetlen szót sem beszélnek erről. Azt biztosan tudják, hogy én nem megyek egyetemre, de arról sem beszélünk, hogy nekem mik a terveim. Az otthonunkat hatalmas, sűrű hallgatás tölti be.

Wyatt lehámozta a címkét a kólásüvegéről.

– Azt kívánom, bárcsak az én apám is azt mondaná, hogy „Ó, fiam, úgy látom, szerelmes vagy”. Vagy akár csak azt, hogy „Hé, látlak”.

– Igen, azt hiszem, mi sokat beszélünk – felelte Sam.

– Ez annyira csodálatos-jelentette ki Wyatt. – A te családod a legjobb a világon.

32.

Wyatt

A szeptember előtti utolsó szombaton Hollowayék és Popeék bulit rendeztek a tengerparton. Az összes Saltaire sétányon élő családot meghívták. Asztalokat állítottak fel a homokban, és svédasztalt rendeztek rákkal, sült csirkével és burgonyasalátával. Hatalmas vödrökben sorakozott a hűtött bor és sör, és Sam rövid, fehér nyári ruhát viselt. Wyatt ezekre a részletekre emlékezett legtisztábban azelőttől, hogy az egész megtörtént. A rákok roppanására, a kaporra a burgonyasalátában, Sam ruhájának a tapintására, amikor a lány derekára tette a kezét.

Laurel az üres vizesüvegeket gyűjtögette; négyet próbált egyszerre kiegyensúlyozni a kezében. Elfogyott a víz, és biztosan észrevette, hogy mindenki kezd spicces lenni. Wyatt odament hozzá, és elvette tőle az üvegeket.

– Add csak ide – mondta. – Kell valami odabentről?

Laurel hálásan rámosolygott.

– Nem, de köszönöm. Eléggé elfáradtam.

Wyatt felsétált a parton a dűnék között kanyargó ösvényre, két kezében két-két palackkal. Úgy tervezte, hogy Hollowayék házában tölti meg őket – náluk volt egy vízűtő a konyhában -, de nagyon meleg volt az este, és tudta, hogy a saját hűtőjük ajtajában lévő vizesballonban jéghideg lesz a víz. *Ez az egyetlen dolog, ami nálunk jobb*, gondolta. Ha nem lett volna olyan meleg, valószínűleg Saméknél tölti fel a vizespalackokat. Az gyorsabb lett volna, és a palackok is Saméké voltak. Ha nem lett volna olyan meleg, talán semmi sem változott volna meg.

Elsétált a medence mellett, benyitott a tolóajtón, majd meghallott egy fojtott nyögést. Felkapcsolta a lámpát, és megpróbálta értelmezni a képet, ahogy anyja ott ül a konyhapulton, két karját Bill Holloway nyaka köré fonva.

– Anya? – hallotta meg a saját hangját.

– Wyatt! Jaj, mi csak...

De Wyatt nem maradt ott, hogy meghallgassa. Kiszaladt a lombházba, és írt Samnek, hogy nem érzi jól magát, és inkább lefekszik. Utána csak ült mozdulatlanul a strandszékében, és végignézte a buli maradékát. Láta, ahogy az anyja visszasétál a partra, és csatlakozik a csapathoz. Felmerült benne a kérdés, hogy vajon ez is azok közé a dolgok közé fog-e tartozni, amiről Pope-ék nem beszélnek. Michael iszik, Wyatt nem

megy egyetemre, anya csalja apát. Pár pillanattal később látta, hogy Bili is kísétál és körülnéz, valószínűleg őt keresve. Samnek el akarta mondani, de azt sem tudta, hogyan kezdjen bele.

A lombház padlóján ébredt, arra, hogy Sam éppen bebújik mellé a takaró alá. A lány hozzásimult a testéhez, ahogy mindig is tette, és a mellkasára hajtotta a fejét.

– Furcsa, hogy pont itt alszol, ha nem érzed jól magad – suttogta.

– Jól vagyok – válaszolta Wyatt.

– Szeretsz? – kérdezte Sam, mint oly gyakran. Ezen a ponton ez már csak költői kérdés volt köztük, egyfajta játék.

– Igen – válaszolta Wyatt, és közelebb húzta magához.

Fejben próbálgatni kezdte a szavakat. *Valamit el kell mondanom neked.* Vagy: *láttam valamit.* Tudta, hogy Sam össze fog törni; őszintén szólva, ő is össze volt törve. Nem is azért, mert az anyja képes volt ilyet tenni az apjával. Eddig is úgy látta, hogy ki nem állhatják egymást. Inkább Biliben csalódott; úgy érezte, az egyetlen dologról, amit tökéletesnek tartott a világon, kiderült, hogy nem az. És egyszerűen nem bírta elviselni a gondolatot, hogy Sam is megtudja, amit ő tud.

– Csendes vagy – simította végig a tenyerét a lány a mellkasán.

– Alszom – válaszolta Wyatt. – Maradj velem.

És Sam vele maradt.

AMIKOR FELKELT A NAP, SAM leászott a kötélletrán, és visszalopakodott a házukba. Wyatt órákkal később ébredt fel, és a medencéjük mellett találta az apját és Bilit. Frank karba tett kézzel, hátradőlve ült a székén. Bill a tenyerébe temette az arcát. Wyatt nem tudott volna úgy bemenni a házba, hogy nem sétál el mellettük.

– Sajnálom, fiam – mondta Bili, akinek nem volt a fia.

Wyatt csak állt ott.

– Nem tudtam, hogy elmondanád-e apádnak, de nem akartam rád rakni ezt a terhet. Ez az én hibám, vagyis az enyém és anyukádé, azt hiszem, és nekem kell vállalnom a következményeit, nem neked.

Olyan átkozottul tökéletes, gondolta Wyatt. Ez a fickó egyszerűen hibátlan, a nyilvánvaló hibáját leszámítva.

– Akkor örülök, hogy jobban érzed magad – felelte, majd besétált a házba.

Az anyja a konyhában törölgetett láthatatlan koszfoltokat.

– Mindent rosszul csináltam – mondta fel se nézve.

Igen, gondolta Wyatt. *Mindent*.

Délre Frank már a repülőtér felé tartott, hogy visszamenjen Floridába. Sam a könyvtárban dolgozott, és már csak egy órája maradt ebédig. Wyatt beült a furgonba, és az épület előtt várta. Amikor Sam meglátta, mosoly terült el az arcán. Beugrott a kocsiba, és megcsókolta a fiút. Wyatt extra

hosszan csókolta vissza, arra az esetre, ha most teheti ezt utoljára.

– Biztosan örömmel hallod, hogy a szüleim veszekednek – viccelődött Sam. – Amikor ma reggel elindultam, hallottam, hogy vitatkoznak, mint a normális emberek.

– Sam...

– Csak viccelek. Bár ez talán nem is vicces. De tényleg arra gondoltam, hogy *hűha, ezt szokták csinálni az átlagos szülők?*

– Sam. Mondanom kell valamit. Történt valami.

Még mindig a könyvtár előtt álltak, a főúton; a kocsiban meleg volt, ezért leengedték az összes ablakot. Sam Wyatt felé fordult, és megfogta a kezét.

– Kezdesz megijeszteni. Mi történt?

Wyatt lebámult a kezére. Nagyon dühös volt Bilire, amiért megteremtette ezt a pillanatot.

– Tegnap megláttam apádat és anyámat egymással csókolózni, meg minden. Valami viszonyuk volt, és apám hazament Floridába.

Sam csak nézte.

– Ezt nem értem.

– Tudom, hogy ezt nagyon nehéz hallani. Látni is nagyon nehéz volt.

Sam elfordult tőle, és kibámult az ablakon. A csend, ami ezután következett, újszerű távolságot teremtett közöttük. Sam végül csak annyit mondott:

– Vigyél haza.

Miután Wyatt bekanyarodott a kocsifelhajtójukra, Sam egyenesen bement a házba, egyetlen szó nélkül. A fiú megpróbálta elképzelni, mit fog ott találni. Travis otthon lesz vajon? Együtt megbeszélik az egészet? Ettől a gondolattól irigység fogta el. Az ő apja egyszerűen felállt, és elment, Hollowayék pedig valószínűleg már el is kezdték a családterápiát. *Kösz, Bili, hogy szétrobbantottad a családomat.*

MINT KIDERÜLT, LAUREL nem bírt volna még egy napig Marion szomszédságában maradni. De persze Bilit sem akarta otthagyni egyedül mellette. Wyatt látta a konyhaablakból, ahogy Bili és Travis bepakolják a kocsit, hogy visszamenjenek Manhattanbe.

Rögtön írt Samnek: Mi történik? Elmentek?

Sam: Nagyon úgy tűnik. Átmehetek elbúcsúzni?

Wyatt: Találkozzunk a parton.

Tíz percük volt arra, hogy mindent kimondjanak, amitől ez az egész jobb lesz valahogy. Wyatt ott ült, Samet átkarolva, és érezte, ahogy a lány lábának a súlya az övére nehezedik. Érezte Sam fejét a vállán, pontosan ott, ahol lennie kellett, és végighúzta az ujjait kócos haján. Nem tudta biztosan, sikerült-e már feldolgoznia, amit előző este látott, vagy hogy van-e bármi fogalma afelől, hogy mi fog most történni, de azt tudta, hogy minden ott van a karjában, ami számít.

– Szeretlek, és ennek az egésznek semmi köze hozzánk, oké? – ismételte.

Sam sírt, és hagyta, hogy Wyatt átölelje.

– Nem értem, hogyan történhetett ez meg.

– Nem tudom elhinni, hogy holnap már nem látlak.

Miközben kimondta ezeket a szavakat, Wyatt üresnek érezte magát, ahogy elképzelte a testét egyedül, Sam nélkül. Azt is érezte, ahogy az a boldogság, aminek olyan élesen tudatában volt egész nyáron, elkezd semmivé olvadni, és a helyét betölti a harag.

33.

Sam

Sam még normál körülmények között, szeptember elején sem állt volna készen arra, hogy elbúcsúzzon Wyatt-tól, de most, hogy így kellett elköszönniük egymástól, úgy érezte, mintha kitéptek volna egy darabot a testéből. Valami olyasmit, ami elengedhetetlen lett volna a működéséhez. A családja egész úton hallgatott az autóban, és ahogy közelebb értek Manhattanhez, Sam ugyanazt a pánikot kezdte érezni, mint amikor az ember elveszíti az irányérzékét a vízben, és már azt sem tudja, merre van felfele. Úgy érezte, mintha minden, amiről azt hitte, hogy tudja a világról, tévedésnek bizonyult volna.

– A SZÜLEIM TERÁPIÁRA KEZDTEK járni – mesélte Wyattnek telefonon szeptember végén.

– El sem tudom képzelni apádat, amint terápiára jár.

– Én sem. Fura itt a hangulat, pattog a feszültség a levegőben, és apám mintha tojáshéjakon járna. Biztos vagyok benne, hogy anya most bármire rá tudná venni, amire csak akarná.

Sam kicsit úgy érezte, mintha az anyja egy újonnan átalakított házasságba került volna, és élvezné a hatalmi helyzetet. Ezt ijesztőnek találta.

– Hát, én remélem, hogy kínozza még egy darabig. Apád megérdemli.

– Wyatt...

– Komolyan gondolom. Ő szétrobbantotta a családomat; hadd izzadjon még egy kicsit, mielőtt ismét rendbe jön az élete.

Sam legszívesebben azt válaszolta volna, hogy nem Bili robbantotta szét azt a családot, hogy Wyatt maga mesélte ezerszer, mennyire szét van esve. De a fiú hangjában olyan düh bujkált, amelyet még nem hallott benne. Úgyhogy Sam nem mert ellenkezni vele.

– A te apád hogy van? – kérdezte.

– Nem tudom. Úgy néz ki, ő Floridában marad, és anya kapja meg a tengerparti nyaralót. Apa dühös, és hallgat. Vagyis pont úgy van, mint régen.

Ezek a beszélgetések egész ősszel folytatódtak. Időnként úgy csacsogtak, mint a régi barátok, utána pedig azt kezdték ismételtetni, mennyire hiányzik nekik a másik. Azokon a

napokon mindig szóba jött az is, milyen lesz Los Angelesbe költözni. Sam telepakolta fakultációkkal a tizenegyedik évét, és már az ACT-előfelvételre készült, amivel elméletben bejuthatott a UCLA-re vagy a USC-re. Wyatt csak le akart érettségizni, hogy elkezdődhessen az élete. Más napokon feszült volt a hangulatuk, főleg, ha Wyatt Sam szülei felől érdeklődött.

– Mintha kicsit jobban lennének – válaszolta Sam. Ez novemberben történt, és mintha valóban kellemesebbé vált volna náluk a légkör.

– Szóval elmennek néhányszor egy pszichológushoz, és apád hirtelen már nem akar más nőket hajkurászni?

Sam mellkasa összeszorult. Tudta, hogy ha az apját mentegeti, az csak még inkább feldühíti Wyattet, de ő már kezdte elfogadni az egészet, és úgy érezte, hogy ha a fiú is képes lenne erre, akkor minden visszatérhetne a normál kerékvágásba.

– Azt mondta, hogy ez csak a művészetéről szólt, hogy olyan kétségbeesetten vágyott az ihletre, hogy teljesen elveszítette a kapcsolatát a valósággal.

Wyatt nagyot fújtatott.

– Majd emlékeztess, hogy soha ne fogjam a zenére, ha seggfejként viselkedem.

Ezeket a beszélgetéseket általában bocsánatkérések vagy „ne csináljuk ezt” megjegyzések központoszták, de a

kapcsolatuk kezdett megmérgeződni. Wyatt nem tudott anélkül az anyjára gondolni, aki egyedül várta abban a hideg házban, hogy ne Bilit hibáztatta volna. Folyamatosan rosszul reagált arra, ha Sam hasonlított valamiben az apjára, még olyan dolgok kapcsán is, amikről korábban azt mondta, hogy szereti ezeket a lányban, mint például a képzelőereje és az egyenessége. Sam érezte, ahogy Wyatt egyre jobban bezárul előtte. Amikor a fiú azt mondta neki, hogy *szeretlek*, még abból is hiányzott a gyengédség. Úgy mondta, mintha aki búcsúzik.

34.

Wyatt

Wyatt el sem tudta volna képzelni, hogy a családja hogyan lehetne ennél rosszabb helyzetben, amíg az anyja el nem látogatott az iskolájába, hogy elmondja neki, miszerint Michaeli kirúgták az egyetemről rendszeres részegeskedés és garázdálkodás miatt. Amikor Marion hazament, Wyatt megkönnyebbült. A kollégiumi szobája túl kicsi volt ahhoz, hogy elférjen benne a családja fájdalma.

Csak ült az ágyán, fogta a gitárját, de nem játszott rajta. Samre gondolt, és arra, hogy mennyire szeretné, ha a lány ott lenne vele. Azt kívánta, bárcsak mindketten megszökhetnének a családjuktól, és ismét olyan lenne a kapcsolatuk, mint régen. Ez a gondolat békével töltötte el, ezért úgy döntött, felhívja Samet, amíg ebben a hangulatban van, hogy kárpótolja azért, hogy olyan dühösen beszélt vele az elmúlt hetekben.

– Szia, Sam, a szemtelen – mondta, amikor a lány felvette a telefont.

– Már elég régen nem szólítottál így. Most azzal a Wyatt-tel beszélek, akit régen ismertem?

– Sajnálom, hogy olyan bunkó voltam. Mindennél jobban szeretlek.

Wyatt hallotta, hogy Sam megkönnyebbülten felsóhajt.

– Én is szeretlek.

A fiú az ablakához sétált, és kinyitotta abban a reményben, hogy a szellő vagy az odakint kiáltozó kölykök hangja kisépri a szobájából mindazt a rondaságot, ami a családját övezi.

– Szóval, Michaelt kirúgták az egyetemről. Többé-kevésbé azért, mert alkoholista. – Mondat közben elcsuklott a hangja, és szorosan összezárta a szemét. – Anya eljött ide, hogy elmondja nekem.

– Ez rettenetes. Úgy sajnálom.

– Nos, igen. Azt hiszem, ez jelenti a végső csapást a családomra.

Wyatt maga is érezte, ahogy a harag visszakúszik a hangjába, de nem tudott uralkodni rajta.

– Anyukád hogy van?

– Folyamatosan mentegetőzött, mintha minden az ő hibája lenne. Leginkább azért, mert soha nem beszélt semmiről, és hagyta, hogy ennyire elromoljon minden. Összetörtnek tűnik.

Wyatt magába fojtotta, hogy *apád törte össze*.

33.

Sam

Amikor Laurel áprilisban bejelentette, hogy terhes, Sam rögtön tudta, hogy a szülei együtt fognak maradni. Minden megváltozott az otthonukban. Kicsit úgy tűnt, mintha valaki kitárta volna az ablakokat, és a lakáson végigömlött volna a megkönnyebbülés. Gracie még világra sem jött, de máris érezte a varázserejét. Sam szülei rendbe jöttek, és kisbabát vártak.

Sam felhívta Wyattet, hogy elmondja neki a hírt.

– Ez undorító – felelte a fiú.

– Hát, igen, elég öregek, de ez azért jó dolog. Egyfajta újrakezdés.

– Igen. Apád egy igazi Casanova.

Sam csak hallgatott a telefonban, miközben Wyattben fortyogott a harag. Utálta, amikor Frank szarkazmusát hallotta ki a hú hangjából. Tudta, hogy Wyattet csak az zavarja, hogy

nem tartja igazságosnak a másik család gyarapodását, miközben az övé szétesik. De nem bírta ezt tovább.

– Ez nem volt igazságos, amit apámról mondtál.

– Nincs igazság a világon, Sam.

– Ha jó kapcsolatot akarunk, ha Los Angelesbe megyünk, hogy együtt legyünk, akkor túl kell tennünk magunkat ezen.

– „Túl kell tennünk magunkat ezen” – visszhangozta Wyatt. – Számodra ez csak egy csók volt a konyhában, amit egy új kisbaba szépen helyrehoz. Számomra viszont egy válás, egy apa, akivel nem találkozom, egy anya, aki egyedül maradt, és egy báty, aki teljesen elcseszte az életét. Hollowayék számára minden olyan könnyű.

– Wyatt. Kérlek... – Sam nagyon igyekezett visszafojtani a sírást.

– Tudod, mit? Lehet, hogy én korábban elindulok Los Angelesbe, és kihagyom a nyarat abban a pokolban. Te meg akkor jössz ide, amikor akarsz.

– Úgy érted, egy év múlva? Hogy egy évig nem foglak látni?

– Igen, ez jól hangzik. Jó szórakozást az új kisbabával és a boldog családdoddal.

– Wyatt! Hagyd ezt abba! – Sam ekkor már ténylegesen sírt. – Kérlek, gyere el nyáron. Túl kell tenned magad ezen.

– Ja, oké, akkor nekilátok.

A vonal megszakadt, és Sam érezte, ahogy távolodni kezd.

SAM EGY PÁDON ÜLT a Washington Square Parkban, és a telefonját bámulta. Wyatt tizenegy napja nem jelentkezett. Már évek óta nem telt el egyetlen napjuk sem anélkül, hogy legalább ne írtak volna egymásnak. Sam általában bement az iskolába, de időnként azon kapta magát, hogy a lába el– téríti, és ilyenkor délután háromig ezen a pádon ült. A fejében a nyár járt, és az eggyel korábbi nyár. Megpróbálta felidézni, milyen érzés addig nevetni, amíg remegni nem kezd az ember teste, vagy spontán szeszélyből csinálni dolgokat. Pillanatnyilag még ahhoz sem talált magában elég erőt, hogy felálljon erről a pádról.

A tizenegy néma nap során két üzenetet küldött, amikért kezdte megutálni magát: „Wyatt, kérlek”, és „Ez nem történhet meg”. Miközben a kávéját kortyolgatta, és azt figyelte, ahogy nem jelenik meg válasz a kijelzőjén, olyan kicsinek és keménynek érezte magát, mint egy lapos, szürke kő a tengerparton, amit a dagály mosott ki oda. Olyan tehetetlenség töltötte el, mintha a lába és a lelke már egyáltalán nem lett volna hajlandó együttműködni vele, és előrevinni őt. Már nem tudta a teste, hogy mit tegyen.

A vízben megkönnyebbülésre lelt. Esténként a YMCA-ben úszott, és hagyta, hogy a sokkolóan hideg víz egy másfajta fájdalommal terelje el a figyelmét. El akarta mesélni Wyattnek, hogy javult az állóképessége, hogy már nem fognak megpihenni, amikor leúsznak az öbölhöz. Elképzelte,

milyen színpadiasan nyögne fel a fiú, amikor ezt meghallja, és ismét sajogni kezdett mindene. Ahányszor ellökte magát a faltól, örömmel regisztrálta az izmai lüktetését. Ha leúszik egy teljes kilométert, Wyatt felhívja. Ha Wyatt felhívja, képes lesz átaludni az éjszakát. Ha képes lesz átaludni egy teljes éjszakát, akkor ismét visszaváltozik Sammé.

Szándékosan túl későn ment haza a vacsorához. Az úzásnak két célja volt: részben ki akarta fárasztani magát vele, részben el akarta kerülni, hogy szembe kelljen néznie többé-kevésbé boldog, gyógyuló félben lévő szüleivel, akik az asztal túloldalán ültek. Minden este bevitte a tányérját a szobájába, és újabb alkukat kötött Istennel. Ha kevesebb mint kilencven perc alatt befejezi művészettörténetből a házi dolgozatát, akkor Wyatt felhívja. Miközben gépelt, és a reneszánszra összpontosított, átmenetileg egy kicsit úgy érezte, mintha ura lenne a helyzetnek. Mintha elérhetné, hogy Wyatt megjelenjen. Amikor végzett a munkájával, és a telefonja mégis némább volt, mint valaha, csak feküdt az ágyán, bénultan. Úgy érezte, abba kellene hagynia ezt a játékot. Sőt, ha egy teljes hétre abba tudja hagyni ezt a játékot, akkor Wyatt felhívja. Alkukhurokba került Istennel.

Arra gondolt, hogy ha sikerülne pár órát aludnia, akkor ki tudná verekedni magát a sötétségből, és képes lenne vidámabb gondolatok felé evezni. Abba a meggyőződésébe kapaszkodott, hogy ha élőben látnák egymást, Wyatt nem

lenne képes ezt folytatni. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy a fiú szereti őt. Bár saját apját egyre kevésbé ismerte, azt pontosan tudta, hogy Wyatt szívében mi rejlik. A fiú végül úgy fog dönteni, hogy mégis lemegy a tengerpartra nyáron, és minden visszatér a rendes kerékvágásba. Sam elvégzi az utolsó évét, felveszik a USC-re, megy Venice Beachre. Ahogy azt eltervezték.

Ezt mondogatta magának egy csütörtök délutánon is, miközben benyitott a lakásba. Laurel a konyhában telefonált, de amikor meglátta őt, sietve lerakta.

– Mi az? – kérdezte Sam.

– Travisszel beszéltem. Úgy hallotta Michaeltól, hogy Wyatt nem fog eljönni a tengerpartra érettségi után.

Sam levetette magát a kanapéra, Laurel pedig leült mellé, és átkarolta.

– Miattam? – kérdezte Sam.

– Az egész miatt. Kiadják a házat, és Wyatt egyenesen Los Angelesbe utazik.

– Nem akarok drámai kijelentéseket tenni – válaszolta Sam -, de szerintem ezt nem fogom kibírni.

– Drágám, biztosra veszem, hogy meg fog jönni az esze. Most teljesen felfordult az élete; lehet, hogy csak egy kis időre van szüksége.

Ezek a szavak nagyon biztatóan hangzottak, de Sam tisztán látta a félelmet az anyja arcán. Laurel, aki még mindig a saját

traumájából lábadozott, nem bírta nézni, ahogy a lánya egyedül szenved.

Úgyhogy Sam bement a szobájába, és addig sírt, amíg teljesen ki nem merült. Annyira szerette volna, ha sikerül közhelyesen álomba sírnia magát. Az alvás örömteli szünetet biztosított volna számára. De úgy érezte, mintha folyamatosan készültségi állapotban lenne, magára hagyva ebben a fura űrben, rettegéssel teli szívvel.

Már sötét volt, amikor az apja bement hozzá egy sütivel és egy csésze teával.

– Hallottam – mondta, miközben leült Sam ágya mellé. – Nem tudom, hogy tehetném ezt valaha is jóvá neked.

– Én sem – válaszolta a lánya, és elfordult.

– Kétségbe voltam esve, Sam. Nagyon önző módon viselkedtem.

– Ez így van.

– Előbb-utóbb meg kell nekem bocsátanod.

Sam visszafordult felé.

– Igazából pont ez az egyetlen dolog, amit nem kell megtennem.

36.

Wyatt

Wyatt érettségi után azonnal felrepült az anyjával a nyaralóhoz. Túl korán volt ahhoz, hogy Hollowayék is ott legyenek, mivel Sam még iskolába járt. Wyatt csak egy éjszakát töltött ott, utána beszállt az apja üres furgonjába, és keresztülautózott az országon. Miközben nyugat felé tartott, általában a furgonban aludva, de időnként megengedve magának egy-egy motel luxusát, nagyon igyekezett nem gondolni Sam-re. Komoly kényszerűséget okozott neki a tudat, hogy milyen könnyen foghatná a telefonját, és áthidalhatná ezt a hatalmas szakadékot, ami kettejük között támadt. De egyetlen olyan szó sem jutott eszébe, ami ne dühösen hagyta volna el a száját.

Ötezer kilométeren át gondolkozott azon az időzített bombán, ami a saját családja volt, és azon, hogyan gyorsította fel a robbanást Bill. A dühe hatalmas, folyamatosan növekvő

fájdalomnak tűnt, ami a teste összes porcikáját betöltötte. Megpróbálta felidézni, milyen érzés volt az előző nyár boldogsága, és ennek az elvesztése csak még dühösebbé tette. Úgy érezte, meg kell védenie Samet a lelkében lévő ocsmányságoktól. Úgyhogy nem telefonált neki.

Sikerült kétezer dollárt félretennie a nyári munkáiból, ami egy kis időt biztosított neki ahhoz, hogy állást találjon. Úgy tervezte, hogy majd pultosként dolgozik valamilyen zenés helyen, amíg megtalálja a módját, hogy betörjön a zeneiparba. Volt pontosan három befejezett dala, amiket fel akart venni stúdióban.

Visszatekintve, ez az egész hatalmas örülségnek tűnt. Egy olyan ember fantazmagóriájának, akinek egyszerűen nem volt több esze. Olyasminek, mint amikor egy tízéves arról álmodozik, hogy a világbajnokságon fog kosarazni. Wyattnek nem volt más tulajdona, csak a hálósákja és a gitárja, amit dr. Nicktől kapott, miközben Los Angeles felé tartott, hogy rocksztárrá váljon. Még akkor sem fordult volna vissza, ha valaki megpróbálja észérvekkel lebeszélni. Éppen olyan biztosra vette, hogy az ő jövője a zene, mint azt, hogy a nap másnap is fel fog kelni. De persze, korábban azt is gondolta, hogy az ő jövője Sam.

A Craigslisten talált egy lakást a Venice Beach-i Market Streeten, ami havonta négyszáz dollárba került. Mint kiderült, csak egy garzonról volt szó, egy nagy szobával, ahol a

lakótársa ágya van, és egy teakonyhával a sarokban. Az a helyiség, amit az ő hálósobájául neveztek ki, eredetileg gardróbszoba volt, de volt benne saját ablak és pont elég hely egy kétszemélyes matracnak.

Az épület egy olyan sikátorban állt, ami Los Angeles legnagyobb drogforgalmat bonyolító utcájára nyílt. A sikátor mindkét végén egy-egy pazar fikuszfa állt, bonyolultan kidolgozott törzzsel, és olyan gyökerrendszerrel, ami kiszaggatta az aszfaltot. Wyatt kezdte egész Los Angelest ilyennek látni: gyönyörűnek és invazívnak, természetesnek és erőszakosnak.

Az álma, hogy majd pultosként dolgozik, amíg be nem fut, azonnal dugába dőlt. Egyik zenés helyen sem kerestek pultost. Egyetlen helyen sem kerestek pultost. Wyatt végül a lakásától két sarokra lévő Shell-kúthoz állt be dolgozni, ahol minimálbérért segített a vevőknek a tankolásban, és valamennyivel többért autókat szerelt. Miközben nap mint nap besétált a munkahelyére, úgy érezte, jó mederbe került az élete: gitározik, és autókat szerel. Majdnem mindene megvolt, amire valaha is vágyott. Samen kívül.

Szeretett felautózni Malibuba, hogy a Dume-foknál szörfözzön, és a strandról kiszűrődő zenét hallgassa. A meleg levegőről, a sirályokról és a hideg vízről Long Island jutott eszébe. Samre gondolt, és arra, hogy sikerült ezt az utolsó jó dolgot is tönkretennie az életében. Kicsit úgy tűnt, mintha

azok után, hogy mindenki cserben hagyta, úgy döntött volna, hogy majd ő megkoronázza a művüket. Olyan sok időt töltött a vízen, amennyit csak tudott, mert ott kénytelen volt őszintének lenni magával. És amikor őszinte volt magával, rátaláltak a dalok.

37.

Sam

Ahogy lassan véget ért a tizenegyedik iskolaéve, és egyre közelebb került a nyár, Sam rettegni kezdett attól a naptól, amikor leutaznak a tengerpartra. Még soha nem nyaralt ott Wyatt nélkül, és a gondolat, hogy lenéz a partra, és nem látja a fiút, amint felé sétál a szörfdeszkájával... ez szinte végzett vele. Arról álmodozott, hogy egyszer csak felkapja a telefonját, és meglát rajta egy üzenetet: Találkozzunk a tengerparton. És ebbe az ábrándba mindig belesajdult az egész teste. A szülei megengedték, hogy a városban maradjon nyárra, és az anyja pár hetente hazament, hogy ellenőrizze, hogy van. Sam pincérnőként dolgozott egy mexikói étteremben, és az összes olyan párban, amelyik besétált oda, és közös nachót rendelt, önmagát és Wyattet látta. Nagyon szerette volna megfejtetni a testbeszédükből, hogy mi az, amit ők jól csináltak.

AMIKOR SAM BELEKEZDETT az utolsó középiskolai évébe, már kétség sem fért ahhoz, hogy segítségre van szükségre, és rábeszéltek, hogy menjen el egy pszicho–Terapeutához. Dr. Judy szinte szó nélkül hagyta, hogy az első három ülést végigbeszélje. Sam mindent elmesélt neki a kapcsolatukról, a családjukról és a szétesésről. Beismerte, hogy néha azzal tölti a hajnali három és öt közötti órákat, hogy a telefonját bámulja, és azt kívánja, bárcsak történe valami.

– Néha, amikor a testem már teljesen kimerül a medencében, rákényszerítem magam, hogy még egy hosszú ússzak, mert akkor fel fog hívni. Vagy azt mondom magamnak, hogy ha zöld lesz a lámpa, amikor odaérek a Tizennegyedik utcához, az azt jelenti, hogy felhív.

Ezen a ponton bátortalanul nevetett egy kicsit, és odahúzott az ölébe egy díspárnát. A szegélyzsinórja kezdett lefoszlan, és legszívesebben lehúzta volna róla az egészet.

– Teljesen megőrültem, ugye?

– Csak egy kicsit – válaszolta dr. Judy, és ekkor először előrehajolt a székében. – De ez nem a te hibád. Függőségbe kerültél.

– Wyatt-tól?

– Igen. Tőle, de főleg attól az elképzeléstől, ami róla él a fejedben. Arra a dopaminreakcióra vagy ráfüggve, amit akkor éreztél, amikor kaptál belőle egy adagot. Ez jellemző azokra a

használókra, akik egy kritikus fejlődési életszakaszukban szoktak rá valamire; ez a függőség most már átszövi az idegrendszeredet. Már nyakig benne jársz az elvonókúrában, én pedig a kapcsolat teljes megszakítását javasolnám, ami nem lesz nehéz.

Dr. Judy az utolsó mondata után még fel is nevetett, ami azért fájt egy kicsit.

– Egy tizenkét lépéses programot javasol nekem szív-fájdalomra?

– Olyasmi. Kaptál egy nyílt sebet: hagyjuk, hogy behegedjen, majd begyógyuljon.

Sam a kezét bámulta. A jobb mutatóujján kicsit lehorzsolódott a körme melletti bőr, ami csodálatosan tudott fájni, amikor a hüvelykujjával dörzsölgette.

– De én szeretem őt. Pont ez a lényeg. Az ember nem tudja rákényszeríteni magát, hogy egyszerűen megszűnjön szeretni valakit.

– Tizennyolc éves vagy. Amit az iránt a fiú iránt érzel, az nem szerelem. Az fiatalság, szex és izgalom, megszállottsággal keveredve. Én ezt szaknyelven alkalmazkodási zavarnak nevezném. Az a feladatunk, hogy hozzászokj a nélküle folytatott élethez, és valami másra fókuszálj.

Sam csak bámult.

– Bízz bennem ebben a kérdésben. Én tudok neked segíteni.

Sam számára úgy tűnt, hogy valószínűleg igaza lehet. Biztos, hogy valamiféle függőségben szenved, ha már annak pusztá gondolatától is rosszul lesz, hogy soha többé nem érhet hozzá Wyatthez. Dr. Judy egészen odáig elment, hogy megkérte a szüleit, vegyenek Samnek egy új telefont, hogy megtörjön a készülék vizuális és taktilis kapcsolódása Wyatthez. Samnek meg kellett ígérnie, hogy nem fog rákeresni. Sem a MySpace-en, sem a Facebookon. Alapvetően tetszett neki ez a hozzáállás. Tetszett neki a gondolat, hogy egy betegségben szenved, amit meg lehet gyógyítani. Tetszett az a mögöttes sugallat, hogy Wyatt rosszat tesz neki.

Némi megkönnyebbülést okozott neki az, ahogy dr. Judy minimalizálta az egészet; ettől úgy tűnt, mintha felkapcsolták volna a villanyt egy horrorfilm közben, és kiderült volna, hogy a vérfoltok csak ketchupból vannak.

AMIKOR DECEMBERBEN MEGSZÜLETETT Gracie, Sam kötelességtudóan meglátogatta anyját a kórházban. Bili figyelmeztetés nélkül a karjába nyomta a kislányt. Sam azonnal visszaadta neki. Travis is hazautazott az ünnepekre, és a lakás túl szűkössé vált egy négyfős család plusz egy üvöltő kisbaba számára. Gracie egy mózeskosárban aludt a szülei szobájában, de amikor háromóránként felsírt, a hangja azonnal behatolt Sam és Travis szobájába is, és pattanásig

feszítette Sam megviselt idegeit. Az apja okozta ugyan a szakítást, de igazság szerint Gracie volt az utolsó csepp a pohárban. Sam nem akarta beismerni dr. Judynak, hogy gyűlöli azt a kisbabát, de ezt érezte.

Akkor vigyázott először a húgára, amikor Gracie hathetes volt. A baba hangosan üvöltve ébredt az alvásból, és Sam verejtékesen, kivörösödött szemmel találta a kis mózeskosarában.

– Borzalmasan bűdös vagy – mondta neki, miközben felemelte, és a szülei ágyára fektette, hogy tisztába tegye. Gracie egyenesen Sam szemébe nézett, mintha mondani akarna neki valamit.

Sam fogta a cumisüveget, amit az anyja hagyott ott neki, és karjában Gracie-vel levetette magát a kanapéra. Előre – nyúlt, hogy magához vegye a tévé távirányítóját, ami annyira meglepte Gracie-t, hogy a kislány elmosolyodott. A cumival az ínye között szélesen mosolyogva pillantott fel a nővére, és Sam érezte, hogy kicsit meglágyul benne a keménység. Hátradőlt, és hagyta, hogy a karját betöltse Gracie súlya, egy igazi emberi lényé, aki előtt a teljes jövő ott áll még. Felmerült benne a kérdés, hogy Gracie szívét vajon ki fogja összetörni.

Onnantól fogva mindig ugrott, hogy segítsen Gracie mellett, amikor csak lehetett. Szívesen viselte a mellkasán a babahordozót, amikor a városban mászkáltak. Ilyenkor az

apja dzsekijét vette fel, mert az elég nagy volt ahhoz, hogy be tudja cipzározni kettejükön, és Gracie apró, rózsaszín sapkája szegélyén melengette az ajkát. A baba súlya és illata mintha összekapcsolta volna valamiféle állandósággal.

Amikor Gracie három hónapos lett, Sam felajánlotta, hogy néhány éjszakára átviszi magához a mózeskosarat.

– Kimerültnek tűnsz, anya. Én meg amúgy sem tudok aludni.

Laurel Sam arcára tette a kezét.

– Úgy aggódom érted. El kellene kezdened rendesen aludni. Össze fogsz omlani.

– Haha, késő bánat. Hadd legyen nálam pár éjszakára. Vállalom a hajnali hármas etetést.

Az első éjszakán, amikor egy szobában aludtak, Gracie hajnali kettőkor ébredt. Sam ébren feküdt, a húga lélegzetvételét hallgatva. Volt valami Gracie szuszogásában, ami nagyon illett az Első sugárút forgalmának zúgásához. Ez is azok közé a dolgok közé tartozott, amiket nagyon szeretett volna elmesélni Wyattnek. Kicserélte Gracie pelenkáját, majd hátradőlt vele az ágyában, hogy megetesse. Gracie álmos, hálás mosolyt vetett a nővére. A jelek szerint mindketten elaludhattak, mert Sam a következő pillanatban azon kapta magát, hogy reggel hét van, és el kell indulnia az iskolába. Ez volt a legjobb éjszakája hónapok óta.

Gracie a szobája állandó lakójává vált, és mindketten végigaludták éjszaka a nyolc órát. Sam és dr. Judy olyan dolgokról is elkezdtek beszélgetni, amik nem feltétlenül álltak kapcsolatban Wyatt-tel – Sam egyetemi terveiről, karrierterveiről, a vegyes érzelmeiről azzal kapcsolatban, hogy nem vesz részt az iskolabálban.

Az egyik megszokott keddi ülésükre Sam egy nagy borítékkal a kezében sétált be.

– Felvettek a USC-re.

Miután kinyitotta a postaládájukat, az volt az első gondolata, hogy alig várja, hogy ezt elmondhassa Wyattnek. Utána elfintorodott az éles fájdalomtól.

– Ő – reagálta dr. Judy. – És mit kavar ez fel benned?

Sam igyekezett ellenállni a késztetésnek, hogy forgatni kezdje a szemét, de ez nem volt könnyű. Úgy sejtette, dr. Judy már rengeteg szemforgatást elviselt az ilyen megjegyzései után.

– Egyrészt lelkesít. Mármint az, hogy odamehetek, ahol ő van, és talán össze is futhatok vele. Vagy talán meghallja, hogy ott vagyok, és rájön, hogy újra akarja kezdeni? – felelte Sam, miközben úgy simogatta a borítékot, mintha kiscica lenne.

– Másrészt viszont?

Sam átnézett dr. Judy válla felett a bekeretezett tenger parti jelenetre, amelynek elméletben megnyugtató hatást kellett

volna gyakorolnia rá, de hiába.

– Másrészt tisztában vagyok azzal, hogy ez csak vágyálom, és ha látni akarna, akkor mostanra már felhívott volna.

– Pontosan.

Sam egy kicsit szívből utálta dr. Judyt.

– És ha belegondolok, odamenni, de Wyatt nélkül élni jóval fájdalmasabb lenne, mint itt maradni. És Gracie-vel élni.

Sam úgy döntött, hogy az univerzumra bízza a választást. Ha bekerül az NYU-ba, akkor marad. Ha nem, akkor Los Angelesbe utazik. Ahogy egyre közelebb került a március vége és az NYU döntése, kezdett ráébredni, hogy már nem vágyakozik arra, hogy láthassa Wyattet, hanem retteg ettől. Végre tudott aludni, és közeledett a tavasz.

38.

Wyatt

Amikor már tíz hónapja Los Angelesben volt, Wyatt dühe kezdett kezelhetőbbé válni. Rájött, milyen durván bánt Sammel, és tudta, hogy bocsánatot kell kérnie tőle. Amikor reggel felébredt, arról álmodozott, hogy milyen lenne, ha a lány is ott lenne vele. Ekkoriban írta meg az első jó dalát, és le akarta játszani Samnek. Elvben könnyedén lel tudta volna hívni, hogy elmondja neki, mennyire szereti, de amikor fejben elpróbálta a dolgot, a Sammel kapcsolatos érzelmei még mindig összekeveredtek azokkal az érzésekkel, amiket a történetek váltottak ki belőle. Nem akarta tudni, hogy van a Holloway család. Nem akarta elmondani neki, hogy ő még mindig csak szörfözik és mások autóját tankolja.

Ekkoriban látott meg egy szórólapot egy lemezboltban, amelyen amatőr fellépőket kerestek egy estére egy bárba a Valley-ben. Wyatt már addig is rengeteg ilyen szórólappal

találkozott, de azok Hollywoodba szóltak, nagy szórakozóhelyekre, amelyek elképesztően nyomasztónak tűnnek. A Valley jóval anonimabb benyomást keltett, alacsony kudarcokkázattal. Kit érdekel, ha nem tetszik valakinek a Valley-ben? Mit tudnak azok ott? Miközben átkelt a hegyen, Wyattben még az is felmerült, hogy talán csak a félelem akadályozta meg eddig abban, hogy bármit is tegyen. Egy dolog, ha az ember autót javít, miközben arra vár, hogy rocksztár legyen, de egészen más ténylegesen kiállni mások elé, a visszautasítást kockáztatva. Wyatt nem feltétlenül állt készen arra, hogy kiderüljön, nem több egy autószerelőnél. Tudta, hogy ha Sam ott lenne, akkor már hónapokkal azelőtt rákényszerítette volna, hogy kipróbálja magát. Sam mindig is elég bátor volt ebből a szempontból, és soha nem félt fejest ugrani semmibe. Persze, most nem volt vele, de a lány ott bujkált a dalaiban, és Wyatt azt remélte, hogy ez elég bátorságot önt belé.

Este nyolckor érkezett meg az El Rocába, kezében a gitárjával, átizzadt pólóban. Csak tíz ember üldögélt a kis színpad előtt felállított asztalok mellett, és azoknak a fele is gitárt szorongatott a kezében, arra várva, hogy felléphessen.

– Hétfőn mindig ez van – jegyezte meg a pultos. – Ezért rendezünk ilyenkor tehetségkutatót, hogy idecsábítsuk a zenészeket, reményeink szerint szomjasan.

– Ennyit a nagy áttörésemről – válaszolta Wyatt. – Adjon egy sört.

Leült a pult mellé, a többi zenészt hallgatta, és azon töprengett, hogy mit is keres Los Angelesben.

Már a második sörénél tartott, és szinte teljesen meg is feledkezett a gitárjáról, amikor a pultos egyszer csak megszólalt.

– Szent ég.

Amikor Wyatt felnézett, Carlyle Trickettet pillantotta meg sötét napszemüvegben, amint leül egy asztalhoz. Százkilencvenöt centis magasságával nem is lehetett volna nem észrevenni őt, és tökéletesen vágott, ezüstfehér hajával nem lehetett volna nem felismerni.

– Ő meg mi a fenét keres itt? – kérdezte Wyatt.

– Néha beugrik hazafelé menet. Azt hiszem, a Mulhollanden lakik. Szóval ideje összeszedned magad, és kiállnod, pajtás. Ez nem fog még egyszer megtörténni veled.

Wyatt felhajtotta a maradék sörét, és a színpad mellé sétált, amelyen egy tökéletes hangú countryénekesnő éppen befejezte a számát. A zenészek és a barátai megtapsolták. Carlyle unottan bámulta a színpadot.

Wyatt felsétált a pódiumra, leült a mikrofon elé, és játszani kezdte az új dalát, amit a vízen írt. A szám Samről szólt, és arról, hogy Wyatt úgy érzi, mintha a saját lényébe olvasztotta volna őt. Az első pár taktus után érezte, hogy megnyugszik.

Éneklés közben ügyet sem vetett a közönségre; csak önmagának dalolt, és szinte látta, ahogy a hangjegyek felszállnak a gitárjából. Sam ott volt vele, mintha a dal visszaröpítette volna élete legboldogabb pillanataiba. *Elakad a lélegzeted, elkapom a lélegzeted. Magába zár tengerszemed. Sam, a szemtelen.*

Ahogy az utolsó hangot is lejátszotta, biztos volt benne, hogy a dal meg fogja változtatni az életét. Amikor a közönség megtapsolta, felnézett, és lopva Carlyle-ra is vetett egy pillantást, aki intett, hogy menjen oda hozzá. *Ez az.* Hz volt az a pillanat, amikor valaki meglátta, mi rejlik benne, és a többi már történelem lesz.

Wyatt odament Carlyle-hoz.

– Wyatt Pope vagyok – nyújtott neki kezét. Várta, hogy hellyel kínálják.

Carlyle levette a szemüvegét, és nem kínálta hellyel.

– A zenéd jól hangzik, de nem fogsz befutni. – Ekkor egyértelművé vált, hogy máshol is ivott már, mielőtt ideért. – A zenéd jó... a fenébe is, ez egy remek dal! De a hangod... Egyszerűen nem elég ahhoz, hogy elvigyen egy együtttest, nem elég jó a szólókarrierhez. Nem elég erős.

– A hangom? – döbönt meg Wyatt.

– Igen. Nagyon sajnálom, hogy egy olyan fickóval, mint te vagy, ez történt. Valószínűleg azért jöttél Los Angelesbe, hogy karriert csinálj. Nekem harminc éve ez a munkám, tudom,

milyen hang kell egy lemezre. A tiéd nem olyan. Úgy gondoltam, hogy ezt el kell mondanom neked.

Wyattnek az a furcsa benyomása támadt, hogy érzi a szívét. Csak állt ott, és bólogatott.

– Nos, ha bárki meg tudja ezt állapítani, az maga. Köszönöm, hogy elmondta.

39.

Sam

Samet egy olyan napon vették fel az NYU-ra, amikor ő vitte fel a leveleket a postaládából. Miután felrohant a két lépcsősoron, senkit nem talált otthon. Kinyitotta a borítékot, és kiterítette az összes benne lévő papírt a konyhapultra. *Üdvözlünk az NYU-n!*

Alig várta, hogy elmondhassa a szüleinek. Ok boldogok lesznek, hogy helyben marad, és repesni fognak az örömtől, hogy kihasználhatják a tandíj kedvezményt, amit az apja professzori állása miatt kapnak. Sam rögtön fel akarta hívni őket. A telefonja ebben a pillanatban megszólalt a hátizsákjában, mintha csak a kérdésére akarna válaszolni.

Wyatt volt az.

Isten szórakozik velem. Ez volt az első gondolata, amikor meglátta Wyatt nevét a többéves szívecske emotikon mellett a kijelzőn. Nem kapta el a zöldet a Tizennegyedik utcán

hazafelé. Nem húzott le egy soron kívüli hosszú az uszodában. Persze hogy Wyatt pontosan abban a másodpercben hívja fel, amikor egyszer csak lehetségesnek érzi a továbblépést. A telefonja hármát csörgött, mire fogadta a hívást.

– Wyatt?

– Szia.

Sam hallgatott pár pillanatig; hagyta, hogy a fiú hangja megérkezzen a fejébe, és betöltse.

– Sam?

– Itt vagyok. Dugóba kerültél, vagy mi van?

Wyatt halkán elnevette magát, de nem azon a boldog hangon, amire Sam emlékezett. Ebben a nevetésben fájdalom bujkált.

– Igen, sok idő eltelt.

– Tizenkét hónap, amennyiben te nem számoltad volna.

– Igen. Nagyon sajnálom.

Ez úgy hangzott, mint amikor azért mentegetőzik valaki, mert véletlenül nekiütközött valaki vállának a folyosón. Nem úgy, mint amikor azért, mert teljesen hátat fordított valakinek, aki szerelmes volt bele.

– Los Angeles milyen?

– Jó – válaszolta Wyatt. – Mármint nem túl jó. Azt hiszem, pont ezért hívlak.

Sam érezte, ahogy megnyílik a szíve, és ismét abban a lelkiállapotban találja magát, amelyben bármit megtett volna

Wyattért, amelyben annyira szereti, hogy a puszta gondolattól is rosszul lesz, hogy a fiú nincs jól.

– Miért? Mi történt?

Wyatt kifújta a levegőt.

– Megpróbáltam. Azt hiszem, ez történt. Csak szörföztem, dalokat írtam, és mások kocsiját tankoltam, mióta ideértem, közben pedig arról álmodoztam, hogy rocksztár vagyok.

Sam pontosan ilyennek képzelte Wyatt életét, csak egy kis éttermi felszolgálással kiegészítve. Már a kanapén feküdt, csukott szemmel, és magába szívta a fiú hangját.

– Szóval, mit próbáltál meg?

– Tegnap este elmentem egy nyílt mikrofonos rendezvényre a Valley-ben. Egy sor rémes előadó lépett fel előttem, és amikor színpadra kerültem, előadtam egy dalt, amit én írtam.

– De az jó, nem?

– Amilyen szerencsém volt, pont hallott egy nagy lemezproducer, és komoly erőfeszítéseket tett azért, hogy elmondja nekem, mennyire szar a hangom.

– Biztos, hogy nem ezt mondta. Ki van zárva.

– Oké, szóval azt mondta, hogy a hangom nem bírna el egy együttest, és nem elég erős ahhoz, hogy lemezre lehessen venni, ami egy szebb megfogalmazásban azt jelenti, hogy szar.

– Sajnálom – válaszolta Sam.

Ő imádta Wyatt énekhangját, de volt annyi esze, hogy ezt ne mondja ki, mert úgy hangzott volna, mint amikor az embert az anyukája próbálja vigasztalgatni.

– Igen. Szóval, azt hiszem, most már csak egy olyan fickó vagyok, aki szörfözget és egy benzinkúton dolgozik. Nem pedig leendő rocksztár. Úgy érzem, mintha semmim nem maradt volna.

– Ismerem ezt az érzést.

Sam felpillantott a repedésre, ami félig végigfutott a nappali mennyezetén. A saját szobája mennyezetén lévő repedésre emlékeztette, amit az elmúlt egy évben bámult, arra vágyva, hogy egyszer csak összehegedjen, és őt is meggyógyítsa. Dr. Judy mindig arra próbálta rávenni, hogy hagyjon fel ezzel a mágikus gondolkodással. Majd kicsit kihúzta magát a kanapén.

– De várj csak. Most miért hívtál fel?

– Azt hiszem, szomorúan ébredtem – válaszolta Wyatt. – És szükségem volt valakire, akivel beszélhetek.

Sam hallotta, hogy egy nagyon különös hang tör fel a torkán. Talán nevetés, de kemény nevetés; ha a ludak képesek lennének nevetni, az adna ilyen hangot.

– Szükséged volt valakire, akivel beszélhetsz? Neked?

– Igen.

Wyatt kicsinek és értetlennek tűnt. Továbbá önzőnek. Sam érezte, hogy összeszorul a szíve. Már nem akarta

megvigasztalni.

– Nem tudom, hogy mondjam ezt el neked, Wyatt, de nekem is szükségem lett volna valakire, akivel beszélhetek. Tudod, a fiúm, aki azt monda, hogy szeret, akiről az egész kibaszott életem szólt, egyszer csak eltűnt a föld színéről. És nem tudom, kit hívhattam volna fel, hogy átsegítsen ezen. Te nem igazán vetted fel a telefont, amikor szükségem lett volna rád.

– Tudom, Sam. Nekem is nehéz volt ez az egész. Sajnálom.

– Sajnálod.

Sam még emlékezett, mennyire semmit nem ért ez a szó, amikor az apja próbált bocsánatot kérni az anyjától. Érezte, milyen hányaveti, milyen felszínes biccentés a romok felé azután, hogy az ember teljesen lerombolt valamit. Fel-alá kezdett járkálni a nappaliban, miközben egyre jobban betöltötte a testét a harag.

– Igen. És azt szeretném, ha megbocsátanál nekem, mert most nagy szükségem lenne rád.

Tűzijáték. Eget-földet megrengető robbanások. Sam érezte, ahogy kitör belőle minden dühe. Érezte, ahogy a haragja felégeti a depressziója és vágyakozása utolsó morzsáit is, és döbbenten konstataálta, hogy mosolyog.

– Nekem is szükségem lett volna rád. Úgyhogy most nem fogsz tudni visszajönni hozzám.

Meghallotta, hogy kinyílik a bejárati ajtó, és a szülei betolják Gracie babakocsiját a nappaliba.

– És ha már itt tartunk – mosolygott rájuk -, ma felvettek az NYU-ra. Úgyhogy oda megyek. Ne hívj fel többé.

Ezzel lerakta a telefont.

– Drágám! Ez fantasztikus! – mondta Laurel, miközben a karjába kapta.

Bili ledobta a hátizsákját, hogy ő is megölelje a lányát.

– Olyan büszke vagyok rád, Sam!

Amikor Laurel már a konyhában nézegette a nagy bejelentés bizonyítékait, Bili azt kérdezte:

– Szóval, ki volt az a telefonban?

– Senki. Senki az égvilágon – válaszolta Sam.

II. RÉSZ

MOST

40.

Anyám Margaritákat szolgált fel vacsora előtt, én csak egy felet ittam. Ez a Margarita abba a halálos fajtába tartozott, amitől az ember tortillára kezd vágyni, majd egy újabb Margaritára. Én már megtanultam ezt a leckét, úgyhogy átváltottam vízre. Jack, mint kiderült, még nem tanulta meg ezt a leckét.

Jack szigorúan tartani szokta magát a legfeljebb kétitalos szabályhoz, de most három Margaritát is láttam a kezében, és talán még többet megivott.

– Ez nagyon finom – mondta az elején.

– Ez nafoninon – mondta később.

A vállamon nyugtatta a kezét, miközben nagypapa apát faggatta arról, hogy mennyire mennek a művei a piacon.

– Szóval, mi a helyzet a művészvilágban? Még mindig olyan nagy, örvényes ízéket csinálsz?

Nagypapa soha nem értette igazán apa munkásságát, és mindig majd megszakad a nevetéstől, miközben arról beszél,

hogy egyesekből nagy pénzeket lehet kihúzni ilyesmiért. Apát ezt soha nem zavarta.

– Mostanában nem – válaszolta apám. – Az a hír járja, hogy az emberek mostanában egyenes vonalakra és földszínekre vágynak. Nekem még szükségem van egy kis időre ahhoz, hogy ezt magamévá tegyem.

Ezzel végignézett a kilátáson, amit az örvényes festményeiből vásárolt. Miközben őt figyeltem, éreztem, ahogy el lágyulok. Sokáig megérdemelt büntetésnek tartottam az ihlete elapadását. De most, azt látva, milyen őszinte sóvárgással fürkészi a látóhatárt inspiráció után, hiányozni kezdett a sikeres énje.

– Ez időbe telik – ismételte meg.

– Szép szakma – jegyezte meg Jack.

– Tényleg szép – válaszolta Hugh kimérten. – Olyasmit csinálni, amit szeret az ember. Te is biztosan így vagy ezzel és a gyógyítással.

– Azt hiszem, igen. De én nem vagdosnék ki ingyen bőrrákot a napimádókból reggeltől estig.

Ez a társalgás hirtelen nagyon nyomasztónak kezdett tűnni a naplementében töltött vacsorához.

– Nos, én szeretem a munkámat – vettem közbe.

– Azt, hogy másoknak parancsolgatsz? – kérdezte Travis.– Olyan, mintha ezt az egész iparágat kifejezetten neked találták volna ki.

Felnevettem, mert eszembe jutottak azok a nyarak, amikor folyamatosan kalandokat szerveztem a tengerparton. Uszóversenyeket a mólóhoz, homokvárépítő vetélkedőket a strandon Milliányi számháborút. Akkoriban persze még csak azért találtam ki játékokat, mert én is játszani akartam. Most viszont azt szervezem meg, hogyan legyenek mások kordában tartva.

– O, igen, Sam és az ő flash mob ja – vetett rám Jack álmos mosolyt, mire imádkozni kezdtem magamban, nehogy ezt bővebben is kifejtse. – Most bemegyek – tette hozzá, pusztítva nyomva a halántékomra.

Vele kellett volna tartanom, hogy ellenőrizsem, rendben betalál-e az ágyába. De tökéletes volt az idő, és nagyi pestót készített.

ESTE TIZENEGYRE TRAVIS és Hugh már hazamentek, mindenki más pedig lefeküdt. Én megpróbáltam folytatni a *Westerleigh mocsarait*, és azon kaptam magam, hogy hatodszor megyek végig ugyanazon a jeleneten. Egyszerűen nem értettem, hogy kapcsolódnak egymáshoz a különböző testrészek. A férfi mindkét kezét a nő nyaka hátulján tartotta, miközben maga felé húzta a csípőjét. Hány keze van ennek a fickónak? De rájöttem, hogy elsiklottam a lényeg felett, és át kellett volna adnom magam a jelenet hangulatának. Felmerült bennem a kérdés, hogy ha ezt felolvasnám Jacknek, ő

viccesnek tartaná-e a dolgot, vagy csak annyit mondana, hogy „valakinek ki kellett volna ezt szúrnia”.

Amikor Jack tökéletesre borotvált arcára és akvamarin-kék szemére gondoltam, ismét felmerült bennem, milyen valószínűtlen, hogy mi összekerültünk. Néha az éjszaka közepén is ezen kezdtem gondolkozni, miközben azt figyeltem, hogy alussza egy olyan férfi álmát, aki végigdolgozta a napot, és kétszer edzett is közben. Az biztos, hogy Jess Landrynek, a Humán Hadtest titkárnőjének köszönhetjük, hogy összejöttünk. Az iroda összedobott neki egy babaváró bulit hétfőn, a tárgyalóban. Túl sok ételt rendeltek, én pedig kicsit szűkösen álltam anyagilag, úgyhogy magamhoz vettem két szendvicset, és beraktam őket keddi és szerdai ebéd gyanánt a közös hűtőbe, ezért volt nálam kedden a fodrászatban plusz harminc dollár az extravagáns beszárításra. És (ezt biztosra veszem) Jack pusztán ezért tarthatott engem olyasvalakinek, akit érdemes randira hívnia, amikor beszálltam abba a taxiba.

Az egymillió alkalom során, amikor azt próbáltam kibogozni, hogy mi hozott minket össze Wyatt-tel, mindig apám *Áramlat* című festményénél lyukadtam ki, ami annyi pénzt hozott a konyhára, hogy abból meg tudták venni ezt a nyaralót. És ha az *Áramlatot* tényleg az a régi, égkék VW Bogár inspirálta, akkor azt hiszem, annak az autónak a megvásárlása lehetett a kulcspillanat. Néha egy olyan apróság

is megváltoztathatja az ember életét, mint egy Bogár, vagy Jess Landry megtermékenyített petéje. Vagy egy olyan hatalmas dolog, mint egy hőhullám, ami annyira felforrósítja a keleti partot, hogy egy fiúnak fel kell sétálnia a házhoz, hogy jéghideg vízzel töltse meg a palackokat. Tehetetlennek éreztem magam, miközben azokon a tényezőkön gondolkoztam, amelyek összefogtak, hogy megváltoztassák az életem folyását. És nagyon reméltem, hogy legalább az állásom megtartását lehetővé teszik.

Wyatt a lombházban volt. Éppen játszani kezdett egy lassú dallamot, ami az óceánra emlékeztetett. Felhúztam a háló– II igein re egy mackónadrágot és egy pulóvert, és mielőtt még észbe kaptam volna, már ki is sétáltam a hátsó ajtón. Anyának igaza volt: mindent ki kell terítenünk az asztalra, hogy utána örökre magunk mögött tudhassuk. És most, hogy Jack életében először és utoljára leitta magát, esélyem nyílt erre, talán az egyetlen. Átsétáltam Pope-ék kertjébe, és láttam, ahogy Wyatt lába lelóg a lombház széléről. Már a kötélletra harmadik fokán jártam, amikor abbahagyta a gitározást.

– Sam? – kérdezte, még mielőtt felértem volna.

– Szia – válaszoltam. – Hallottam, hogy játszol, és nem tudtam aludni. Csak azt szerettem volna...

Lassan kitisztult a látásom a sötétben, és végignéztem a lombházon. A szálkás padló tisztára volt seperve. Egy kézközd csíkos szőnyeg terült el a közepén, a bal oldali fal mellett

pedig egy kanapé formájúra hajtogatott futon hevert. Mellette egy kisasztal állt, olyan, mint egy dohányzóasztal, amin egy meggyújtott gyertya égett. A jobb oldali falról három akusztikus gitár lógott egy megviselt seprű mellett.

– Ezt nem értem.

– Fáradj be – állt fel Wyatt, mire mindketten elneveltük magunkat.

– Most komolyan, te itt laksz?

– Nem. Legnagyobb részt a házban tartózkodom.

– Akkor mi ez az egész?

– Nem tudom. Ez a kedvenc helyem. Egy kicsit kipofoztam. Nem akartam elhagyni.

Ezek a szavak nagy súllyal csapódtak a lelkembe. Engem elhagyott.

Leültem a futonra. A berendezés egyszerű volt, és tisztán láttam, milyen könnyen össze lehet majd pakolni, amikor Wyatt elmegy, de még így is nyilvánvaló volt, hogy nagy gonddal állították össze. Eszembe jutott, amikor Wyatt be akarta keretezni a rajzomat, hogy szép maradjon.

– Beszélhetnénk egy kicsit?

– Persze.

Wyatt leült mellém, de nem túl közel. Egy kifejlett labrador is elfért volna közöttünk.

– Tudom, hogy az már nagyon régen volt, de el akartam mondani, hogy sajnálom, hogy olyan csúnyán szakadt meg a

kapcsolatunk, egy olyan rossz időszakban.

Wyatt meglepettnek tűnt.

– Én is – válaszolta.

– És azt kívánom, bárcsak ne fájt volna annyira, és vissza tudtam volna térni az életedbe. Nagyon nehéz lehetett neked a családod miatt. És a karriered miatt, meg minden.

– Az volt – nyugtázta Wyatt. Utána hozzátette: – Ez benned a legjobb. Az, amikor egyszerűen csak kimondod, amit ki kell mondani.

Nem tudtam, hogyan képes ilyen nyugodt maradni, miközben én olyan ideges vagyok.

– Most elfelejtettem, mit akartam mondani.

– Azt, hogy sajnálod, hogy nem maradtunk barátok?

– segített Wyatt.

Nem igazán.

– Nekem is nehéz volt. Az, hogy elveszítettelek – válaszoltam.

– Travis azt mondta Michaelnek, hogy jól vagy.

– Travis tudta, hogy nem vagyok jól.

Egyenesen Wyattre néztem, és felmerült bennem a kérdés, hogy vajon látja-e az arcomon annak a maradványait, hogy mennyire nem voltam jól.

– Én nem tudtam, hogyan jöhetnék vissza ide – magyarázta ő.– És azt sem, hogyan vehetném fel veled újra a kapcsolatot

azok után, hogy olyan keményen beszéltem. Utána meg te is keményen beszéltél velem.

Lepillantott a kezére, talán puskát keresve, ami átsegíti ezen a pillanaton. Majd végül felnézett rám, és hozzátette:

– Pontosan emlékszem, milyen érzés volt, amikor együtt voltunk, és el sem tudom hinni, hogy képes voltam így hátat fordítani neked. Teljesen összetörtem, és tudom, hogy ez nem mentség, de csak tizenennyolc éves voltam.

Úgy dőlt hátra a kanapén, mintha mi sem lenne természetesebb annál, hogy itt beszélgetünk ezekről. Ennyi évvel később. A tisztára sepert lombházában.

– Te már túltetted magad rajta?

Kiszökött a számon egy kis nevetés.

– Micsoda kérdés. Nemsokára férjhez megyek – bámultam le a kezemre, majd csavargatni kezdtem az eljegyzési gyűrűmet. – Azt hiszem, készen állok arra, hogy túltegyem magam rajta. Már mindenkinek sikerült továbblépnie. Neked megvan a saját életed a zenéddel és az autószereléssel, illetve azzal a bárénekesnővel.

Wyatt felnevetett.

– Nem bárénekesnő.

– Mindegy. Én azt szeretném, ha az lenne. Azt szeretném, ha cigarettafüstszaga lenne, és megfáradt koktéluhákat viselne.

– Néha cigarettafüstszaga van, és nem igazán járunk.

A levegő nedvességétől összekócolódott a hajam, és azzal foglaltam le a kezem, hogy fonogatni kezdtem az arcomba hulló tincseket. Éreztem, hogy Wyatt engem néz.

– Hogy vannak a szüleid?

– Jól. Mindketten újraraházasodtak.

– Michael?

– Jól. Már nem iszik.

– Akkor jó. És te szereted az életedet? – kérdeztem.

– Mindennap olyan dolgokat csinálhatok, amiket szere tek. És mindig szép az idő.

– Hű, ez nagyon zen. Önkiteljesítő.

– Nem igazán. És te? Neked olyan az életed, amelyet szerettél volna?

Felé fordultam, és keresztbe tettem a lábam a kanapén. Ettől összébb ment a köztünk lévő hely.

– Hát, az állásomnak szerintem lóttek. De imádok New Yorkban élni. Nagyon gyakran találkozhatok Gracie-vel, ami csodálatos.

– Szerezz másik állást.

– Valószínűleg ki fognak rúgni. El ne mondd a szüleimnek. Ők repesnének az örömtől.

– Repesnének az örömtől, amiért kirúgnak téged?

– Hát, apám szerintem még mindig nem tudta elfogadni, hogy olyan „karót nyelt” munkám van. Az ő szavaival élve. Imádná, hogy az egész karrieremet romba döntöttem két

szóval, miközben pont az lett volna a dolgom, hogy kordában tartsam az alkalmazottakat.

Wyatt felnevetett.

– Mi volt az a két szó, „karót nyelt”?

– „Flash mob” – válaszoltam, majd a tenyerembe temettem az arcom.

– Te jószágos ég.

– Egy olyan ügyféllel dolgoztam, aki azt szerette volna, ha a csapata szorosabban együttműködik. Cégünk kézikönyvében pontosan háromféle megoldás van az ilyen helyzetekre: elküldeni őket egy kötélpályára, adni nekik egy sor rejtvényt, amit együtt kell megoldaniuk, vagy kitölteni velük egy enneagramtesztet. Már több százszor felsoroltam ezeket különböző embereknek, és egyszerűen torkig lettem velük.

– Szóval?

– Szóval, ott ültem azon a megbeszélésen, és minden olyannak kezdett tűnni, mint egy viszketős pulcsi. Egyre nehezebben tudtam koncentrálni, és képtelen voltam a bevett forgatókönyvet követni. Arra gondoltam, hogy biztosan létezik ezeknél szórakoztatóbb módja is annak, hogy rávegyük az embereket az együttműködésre. Úgyhogy azt mondtam, hogy „flash mob”.

– „Flash mob”? Most komolyan? – Wyatt olyan szélesen vigyorgott, mintha ez lenne a legjobb ötlet, amit valaha is

hallott.

– Egyszerűen kibukott a számon. „Flash mob”. És ez olyan hatást keltett, mint egy szellentés a liftben: nem le hetett visszaszívni, és teljesen betöltötte a teret.

Egészen eddig a pillanatig semmi vicceset nem találtam az egészben. De amikor láttam, mennyire nevet Wyatt, és meghallottam, milyen szavak jönnek ki a számon, éreztem, ahogy az én testemen is végighullámszik a kacagás. Rázkódni kezdett a vállam, és a pulcsim ujjába kellett törölnöm a szemem és az orrom.

– Szóval – szólalt meg Wyatt, amikor már ismét tudott levegőt venni -, megcsinálták?

– Igen. A főnököm padlót fogott, de nem vitatkozhatott az ügyféllel, aki imádta az ötletet. És mivel én javasoltam, az én problémámmá vált. Nekem kellett megkoreografálnom az egészet a *Dancing Queen*re. Amit szintén én javasoltam, bár fogalmam sincs, miért. Utána meg kiderült, hogy aranyszínű nadrágot akarnak viselni. Tiszta rémálom lett az egész. Pedig elég lett volna elküldeném őket egy kötélpályára, és kész.

Wyatt hátradőlt a kanapén, és úgy nézett rám, mintha tizenhat éves lennék. Vidámság és csodálat csillogott a szemében, én pedig arra gondoltam, hogy már nem is emlékszem, mikor tartott utoljára bárki szórakoztatónak vagy csodálatra méltónak.

– Harminc ember táncolt az előcsarnokban aranyszínű nadrágban. Olyan volt, mintha két szóval átírtam volna a cégünk teljes alapszabályzatát. Az ügyfél imádta az egészet, de a főnököm természetesen kiborult attól, hogy önállósítottam magam, mert ez elég sok időnket elvitte.

A tenyerembe temettem a kezem. Már nem nevettem.

– Te soha nem gondoltad végig a hirtelen ötleteidet.

– Ezt a mai napig bizonyítja a szobám falán lévő borzalmas fa is – pillantottam fel Wyattre. – Szóval, ennek az a kevésbé vicces oldala, hogy most nem állnak olyan jól a dolgaim a munkahelyemen. Elég nagy az esélye annak, hogy el fogom veszíteni az állásomat.

– Szerintem megérte – nyugtázta Wyatt.

Nem igazán. Ha visszamehettem volna az időben, hogy töröljem azt a két szót, megtettem volna. De már attól is jobban éreztem magam, hogy elmesélhettem ezt Wyattnek, és átfutott a fejemben, miszerint dr. Judy azt mondaná, hogy a függőség már csak ilyen. Gyors eufória, miután megkapja az ember azt, amire vágyakozott. Kezdtém úgy érezni, hogy talán csak a barátságunkat gyászoltam annyi éven át. Nincs még egy ember a világon, akinek annyira meg tudnék nyílni, mint Wyattnek.

A nevetéstől közelebb csúsztuk egymáshoz a futonon. Fejben méregetni kezdtem a combja és a térdem közötti távolságot.

– Mesélj nekem a barátnődről.

– Tényleg nem a barátnőm. Inkább csak munkakapcsolatban vagyunk.

– Nincs is munkád.

De nem tetszett, ahogy ez kijött a számon, ezért gyorsan Wyatt arcára pillantottam, hogy ellenőrizzem, nem bántottam-e meg. De nem. Tökéletesen kiegyensúlyozottnak tűnt, mind önmagát, mind engem illetően. A combjára tette a kezét, és el kellett nyomnom magamban a késztetést, hogy megérintsem. Minden ugyanolyannak tűnt, ugyanakkor mégsem ugyanolyannak, és felmerült bennem a kérdés, hogy az érintése vajon most is átváltoztatná-e a bőrömet valami mássá.

– De van egészségbiztosításod, ugye?

Wyatt hangosan felnevetett.

– Igen.

– Akkor jó – válaszoltam, és ekkor már nem tudtam uralkodni magamon. Odanyúltam, és a tenyerembe vettem a kezét.

Nem egyszerűen csak megfogtam, inkább vizsgálgatni kezdtem. Végighúztam az ujjaim a keze fején, majd a tenyerén is. Azonnal éreztem, hogy ez hatalmas hiba volt, mert a bőröm rögtön elkezdett összeolvadni az övével, pontosan úgy, ahogy régen. Nem bírtam elvenni a kezem, ugyanakkor féltem is. Ettől az egésztől, ettől a gyermekkori

örülettől, amitől teljesen összetörtem annak idején. Egy évtizedbe telt létrehoznom egy olyan életet, ami biztonságosnak tűnik. Amikor hozzáértem Wyatthez, rettegni kezdtem attól, hogy az összes varrást szét fogom szaggatni a művemen.

Ő a kezemre tette a másik kezét, és megállított.

- Most talán jobb lenne, ha elmennél, Sam, a szemtelen.
- Igen – válaszoltam. – Te is szereted azt a dalt?
- Igen – felelte. – És most tűnés innen.

41.

– Sokáig aludtál – mondta nekem mindenki.

És tényleg így volt. Egészen kilencig aludtam, és kihagytam a szörfözős randinkat Gracie-vel. Még Jack is előbb kelt, mint én.

– Milyen volt az utad Margaritafalvába? – kérdeztem, miközben megöleltem.

– Nem tudom, hogy történhetett ez meg – válaszolta. – Ne haragudj. Rémesen érzem magam.

– Készítsek neked egy Bloody Maryt? – kérdezte nagyi.

– Ne, köszönöm – válaszolta Jack.

– Annyira sajnálom – mondtam neki. – Anya Margaritái halálosak. Figyelmeztethettelek volna. Nem akarsz gyorsan tenni egy kört az óceánban? Az talán segítene.

– Be kell mennem a napról – sétált ki Jack a bejárati ajtón, hogy felmenjen a garázs fölé.

Mivel a hullámokról már lemaradtunk, Gracie és én fogtuk a szörfdeszkánkat, és csak lebegtünk rajta a vízen. Egy kis billenést éreztem a Föld tengelyében, az enyhe szorongás és

az öröm keverékét. Nagyon szerettem volna beszélni anyával. El kellett mondanom valakinek, hogy tettem egy rövid utazást vissza, önmagamhoz, és egy átmeneti időre megkönnyebbültem. Csak attól tartottam, hogy pánikba esne, ha elmondanám neki, mennyire nyíltan beszéltünk Wyatt-tel, és mennyit nevettünk. Anyám számára Jack többet jelentett egy vőlegénynél: azt a buborékos fóliát látta benne, amiben tartani akart.

Gracie és én továbbra is a vízen lebegtünk, amikor a húgom egyszer csak felült a deszkáján, és az egész karjával integetni kezdett a part felé. Az ő szeme jobb, mint az enyém, de tisztán láttam abból a mozdulatból, amit válaszul kaptunk, hogy Wyattnek integetett. Wyatt pár pillanaton belül már hajtani is kezdte magát felénk a deszkáján.

– Szia – mondtam, és a hátamra feküdtem, hogy ne kelljen ránézniem.

– Jack másnapos – közölte vele Gracie.

– Jó neki – nyugtázta Wyatt.

– Nem igazán szeret orvos lenni.

– Az kár.

– És nem szereti a napot és az óceánt.

– Mit szeret?

– Szerintem a Margaritákat.

Ezen nevettek.

Én egyfajta transzba estem a sós víz érintésétől és attól, ahogy a deszkámat nyalogatta. A nap melege az arcomat, a mellkasomat, a lábamat bizsergette. Miközben hagytam, hogy a lábam belógjon a vízbe, tisztán éreztem testem minden egyes négyzetcentiméterét, az összes szellőt, ami leütötte egy kicsit, amikor a nap túl melegen kezdte sütni. Ízlelgetni kezdtem egy gondolatot a fejemben: *Wyatt és én barátok leszünk. Ő* volt a legfontosabb ember az életemben, és egy örökkévalóságon át gyászoltam. Fogtam az összes fájdalmat és kiábrándultságot, amit apám viszonya okozott, és becsomagoltam ebbe a nagy veszteségbe. Erre most Wyatt új életre kelt egy olyan fickó alakjában, aki a kishúgom barátja is. Csak azt kell elérnem, hogy ne akarjam megérinteni. Ez olyan lesz, mint alkoholmentes sört inni, aminek megvan az íze, de a bizsergetés nélkül. *Ezt kapja ki, dr. Judy.*

Csak hallgattam, ahogy Gracie arról mesél neki, hogy iskola után az állatmenhelyen önkénteskedik, hogy később munkát kapjon a kutyák mellett az állatorvosi rendelőben. Ezek az első lépések a húszlépéses tervében, amit abból a célból követ, hogy nagy testű állatok állatorvosa lehessen. Wyatt azt válaszolta, hogy ez jóval keményebb munkának tűnik, mint dalokat írni.

Mindent végighallgattam mindkettejük álommelóiról. Volt valami meghatározó abban, ahogy egymással beszélgettek. Annak idején Gracie jelentette az utolsó cseppet Wyatt számára;

anyám terhességének a híre tette végleg tönkre az amúgy is törékennyé vált kapcsolatunkat. Wyatt jelentette számomra a múltat, Gracie meg azt, ami utána következett. Es ha most képesek egy létsíkon létezni, akkor talán már tényleg csak a jelen létezik. Kezdttem úgy érezni, hogy talán túl sok időt töltöttem a napon.

– Én rajztanár akarok lenni – szólaltam meg a lehető legcsendesebb hangon, szinte csak magamban.

– Mi? – kérdezte Gracie. – Mondott valamit?

– Azt mondta, hogy rajztanár akar lenni – válaszolta Wyatt.

– Sam, ez annyira magától értetődő.

Túlságosan kiszolgáltatottnak éreztem magam háton fekvé, úgyhogy hasra fordultam.

– Semmilyen képesítéssel nem rendelkezem ehhez, de nagyon szeretnék gyerekekkel dolgozni, és segíteni nekik mindenfélét készíteni. Mindig ez jár a fejemben, amikor idejövök, utána viszont mindig elfelejtem, amikor visszatérek a városba.

– Neked az nagyon menne – jegyezte meg Gracie.

– Tényleg ezt kéne csinálnod. Mármint mostantól – egyenesedett fel Wyatt lovaglólülésbe a deszkáján.

– Az nem olyan könnyű. Vissza kellene mennem hozzá az iskolába.

– Nem úgy tűnik, mintha annyi dolgod lenne – nyugtázta Wyatt.

Utálni kezdtem magam azért, hogy ezt szóba hoztam. Fogalmam sem volt, mi szállt meg, hogy ezt elmondtam nekik. A nap, a víz. Biztosan transzba estem tőlük. De ekkor az óceán részesített abban a nagylelkűségben, amit csak ő tud biztosítani, és erőre kaptak a hullámok.

– VALAMI TÖRTÉNT VELED – állapította meg anyám.

– Rengeteg dolog történt velem – válaszoltam. – Harmincéves vagyok.

– Oké, nem muszáj beszélünk róla.

A mosogatógépet pakoltuk ki éppen, és szárazra törölgettük a tányérokat és a poharakat, mert ez a konkrétan negyvenéves mosogatógép már nem szolgált tökéletesen.

– Jobban érzem magam – vallottam be anyámnak. – Beszéltem Wyatt-tel.

Ő a mellkasához szorította a kezében lévő poharat, és a pultnak támasztotta a hátát.

– Mesélj.

– Arról nem esett annyi szó, ami történt. Azt hiszem, azt betudtuk a fiatalságunknak és annak, hogy nem voltunk képesek megoldani a dolgokat. Inkább a mostani életünkről beszéltünk, azt hiszem. Nagyjából úgymint régen, amikor órákig csacsogtunk a semmiről. Úgy érzem, ez hiányzott nekem.

– O. Vagyis jólesik?

Anya egy már száraz poharat törölgetett meg újra és újra. Felmerült bennem, hogy talán neki is lehet egy kis PTSD-je a Wyatt-tel kapcsolatos idegösszeomlásom miatt. Anya élete akkoriban éppen szabadesésben volt, és erre még én is rátettem egy lapáttal a kamaszok stílusában.

– Igen. De nem kell aggódnod emiatt. Azt hiszem, barátok leszünk. És azt hiszem, megbocsátottam neki. És ő is megbocsátott nekem. Úgy érzem, mintha leraktam volna valami nehezét, amit egészen mostanáig cipeltem.

– És ennyi az egész?

– Nagyjából – válaszoltam.

42.

Szombat volt, az utolsó napunk Long Islanden. Számomra ez azt jelentette, hogy másnap visszamegyek a városba, és kitalálom, mi legyen az életemmel. Némi pánik töltött el a gondolatra, hogy a nyár hátralévő részében talán nem lesz munkám, és teljesen céltalanul fogok bolyongani abban a forró városban, miközben Jack győzelemre viszi a lábnapját, a tolónapját és a sikeres orvosi praxisát. Emellett Wyatt-tel kapcsolatban is elbizonytalanodtam. Ajtót nyitottunk valamiféle barátság előtt ugyan, de ez a kapcsolódás talán túl friss ahhoz, hogy nagyobb távolságokat is túléljen.

Anyám számára ez azt jelentette, hogy ez az este az utolsó megálló az eleve sikeresnek tűnő küldetésében, ami arra irányul, hogy megszerettesse Jackkel Long Islandet. Délben felhívta az Old Sloop fogadót, hogy asztalt foglaljon kilenc főre. De az étterem tájékoztatta, hogy egy hónapra le vannak foglalva, mert aznap kezdődik a zenei fesztivál.

Anyát ez teljesen kibillentette a lelki egyensúlyából. Úgy tűnt, mintha nemcsak a vacsoratervei dőltek volna dugába,

hanem az összes terve is. Felmerült bennem, hogy talán nem is csak az esküvőről szólt az a nagy nyomás, ami arra irányult, hogy itt házasodjunk össze. Talán úgy gondolja, hogy ha Jack eléggé megszereti ezt a helyet, akkor én is több időt itt fogok tölteni nyáron. Hogy az esküvőnk az a varázssital, ami engem örökre visszahoz Long Islandre.

Hallottam, ahogy Travisszel beszélget telefonon.

– Ez katasztrófa. Ott kell ennünk ma este, hogy lássák kivilágítva. Hugh nem tudna csinálni valamit?

Tudtam, hogy ez mennyire idegesíti Travist. Mármint az, amikor anya arra célozgat, hogy Hugh-nak komolyabb kapcsolatai vannak, mint neki.

– Wyatt? Miért, ő mit tudna csinálni? – kérdezte ekkor anya.

És így történt, hogy végül Wyattet kérte meg, hogy segítsen nekünk asztalt foglalni estére, és nemcsak kilenc főre, hanem tízre. Wyattnek meg kellett ígérenie, hogy ő is ott lesz.

– Miért, ő javította meg a főpincér kocsiját, vagy mi? – kérdezte Jack.

– Biztosan ahhoz van valami köze a dolognak, hogy segített idecsábítani a zenei fesztivált. Az egész város a lekötelezettje lett – találgatott apa.

És tényleg tartozik valamivel a város Wyattnek; hatalmas dolog, hogy itt rendezik meg a zenei fesztivált. Felmerült bennem a kérdés, hogyan ismerkedett meg vajon Wyatt a

szervezőkkel, és miért hallgattak azok rá, amikor új helyszínt javasolt. Az ember azt hinné, hogy ha ilyen kapcsolatai vannak, valaki csak segített volna betörni neki a zeneiparba.

– Ezt nem tudom – felelte anya de meg vagyok könnyebbülve. Most mégis megnézhetitek, milyen az a hely tele emberekkel, díszkivilágításban.

– Igazi kereskedő lett belőled, drágám jegyezte meg apa.

– Amennyiben elkerülte volna a figyelmedet, engem már megvettél – szólalt meg Jack.

Panamakalapban és hosszú ujjú ingben ült a hátsó tornácon. Ezt nem tudtam összeegyeztetni – mármint azt, hogy Jack imád itt lenni, de egyáltalán nem ment le a partra. Felmerült bennem a kérdés, hogy lehetséges-e nyakig begombolkozva lenni a strandon; és hogy képes lennék-e visszajárni ide életem hátralévő részében anélkül, hogy impulzív gyerekké változnék.

ARRA AZ ESETRE, ha valaki elfelejtette volna, hogy én vagyok a menyasszony, hosszú, fehér vászonruhába öltöztem. A héten lebarnultam egy kicsit, és a színem a régebbi énemre emlékeztetett. Egészségesebbnek tűntem, elevenebbnek. Jack csak a fejét csóválta, amikor meglátott.

Travis és Hugh az étterem előtt vártak minket.

– Tele van emberekkel – közölte velünk Travis. – Nagyi semmit nem fog hallani.

– Néha azok a legjobb esték – válaszolta nagyi.

Besétáltunk, és apa üdvözölte a főpincért.

– Helló, Maurice. Kilenc helyet nem tudtatok adni, de most tízen leszünk. Pope és csapata.

– Természetesen, hátul terítettünk meg, annál a fal mellett is asztalnál. Mr. Pope itt van?

Mindnyájan elgondolkoztunk azon, hogy miről beszél vajon – végtére is. Frank Floridában van –, de ekkor szerencsére megérkezett Wyatt is. Rózsaszín inget viselt, ami a lehető legvékonyabb anyagból készült. Szinte úgy éreztem, hogy teljesen átlátok rajta, és ettől teljesen elnémult az agyam.

Wyatt melegen üdvözölte Maurice-t. Utána odasétált hozzá egy magas, ezüsthajú férfi, és megrázta a kezét. Nekünk is bemutatkozott; Carlyle-nak hívták. Wyatt engem Samantha néven mutatott be neki, nem Samként, ami furcsán és bizarrul hivatalosan hangzott.

– Nos, igazad volt – mondta Carlyle Wyattnek. – Ez jobb, mint Newport. Friss hangulata van, és már ma este megnézhetjük az első csapatokat abban az öreg pajtában, ami nem is olyan szörnyű, mint amilyennek képzeltem.

– Látod? Gyakrabban kellene rám hallgatnod – válaszolta Wyatt.

– Meg is tenném, ha nem lenne olyan szar az énekhangod – felelte Carlyle, majd megmagyarázhatatlan módon mindketten elnevették magukat.

Odasétáltunk a hátul felállított hosszú asztalhoz, és teljesen spontán foglaltunk helyet, de miután leültünk, észrevettem, hogy visszatértünk a régi szokásunkhoz, és az összes gyerek az asztal végében gyűlt össze. Wyatt pont velem szemben ült. Amikor felnéztem, és elkaptam a tekintetét, úgy nézett rám, mintha azt mondaná, hogy *Látod? Hát nem egyszerű? Kibékültünk, és most barátok vagyunk. Rajta, házasodj csak nyugodtan.* De utána rájöttem, hogy ez rengeteg információ egyetlen tekintethez.

– Szóval, mit gondoltok? – kérdezte Hugh. – Koktél odakint, a kertben? Vacsora és tánc idebent? Vagy koktél odafent, a bárban?

– Én az egészet a parton rendezném – jegyezte meg Wyatt.

Jack ügyet sem vetett rá.

– Én imádom ezt a helyet.

– És te, Sam? – kérdezte Travis.

Végignéztem a helyiségen, és hirtelen olyan melegem lett, mintha a mellkasomból egyenesen felsugárzott volna a hő az arcomba. Azt akartam válaszolni, hogy ez tökéletes. Hogy most már tényleg nincs más hátra, mint visszamenni a városba, és megtervezni ezt az esküvőt. Meg fogok tanulni keringőzni, precízen lépkedni négyszögben, megjegyzem, hogyan kell reagálnia a testemnek a zene adott részeire. Szinte már éreztem Jack kezének gyengéd nyomását a

hátamon, amint azt jelzi, merre kell mennem. Egy-két-há, egy-két-há, és így tovább, örökkön örökké.

– Azt hiszem, én egy Martinit szeretnék – válaszoltam.

43.

– Te meg honnan ismered Carlyle Trickettet? – kérdezte Jack Wyatt-től desszert közben.

– Te tudod, hogy ki az? – érdeklődtem.

– Nos, igen – válaszolta Jack.– Ő a legnagyobb lemezkiadó Los Angelesben, már évtizedek óta. Most mondott le negyvenötmillió dollárról a válása miatt. Tényleg érdemes lenne néha beleolvasnod a *Postea*.

Megtenném, vágtam volna rá legszívesebben, csakhogy előtte egy halott Earl memoárján kell átrágnom magam.

– Egy bárban találkoztam vele, a Valley-ben – felelte Wyatt -, nem sokkal azután, hogy megérkeztem Los Angelesbe. Elég gyorsan közölte velem, hogy énekesként semmi jövőm.

Ezt nevetve mondta, amit egyáltalán nem értettem, úgyhogy ellenőriztem a Martinimet, hátha részeg vagyok. De nem, a poharam még tele volt. Amin nem kellett volna csodálkoznom, elvégre nem tudok Martinit inni.

– Erre emlékszem – szólaltam meg.– Nagyon bunkó volt.

– Lehet. De igazat mondott. És azért elég jó érzés, amikor a szórakoztatóiparban valaki megmondja az igazat, Ez ritkaság, és rengeteg felesleges szenvedéstől megkímélheti az embert.

– Nos, ő már csak tudja – nyugtázta Jack. – Szívás.

Ez bunkón hangzott, de Wyatt nem szívta mellre. Csak megvonta a vállát, mintha azt mondta volna, hogy: *Nos, mit tegyen az ember?* Már gyerekkorában is megvolt benne ez az önbizalom, de az a képességeiből fakadt. Először ügyes szörfös volt, utána meg tehetséges gitáros. És talán ő csókolt a legjobban a világon. De el nem tudtam volna képzelni, hogy az a kölyök fel tudja dolgozni, ha összetörik az álmait. Valami nem stimmel ebben az egészben.

Amikor befejeztük az evést, egy pár állt meg az asztalunk mellett, hogy köszönjenek Wyattnek. Mindenképpen szerették volna, ha később beugrik a Bagoly Pajtába. Ő azt felelte nekik, hogy megpróbál eljutni oda. Két dologban biztos voltam: egyrészt abban, hogy Jack ismét túl sokat ivott, másrészt abban, hogy én megittam három korty Martinit és egy pohár fehérbort, ami az én esetemben közel jár a túl sokhoz. Ki-be úszkáltam a beszélgetésekbe. Apa egy új festménysorozatról gondolkozott, ami a látóhatárt idéző vízszintes vonalakból állna. Nagyi azt kívánta, bárcsak több ember mondaná azt, hogy *szívesen* ahelyett, hogy *nem probléma*. Travis és Hugh elképzelhetőnek találták, hogy

vesznek egy kutyát. Én összefont karral, hátradőlve ültem a székekben, és megpróbáltam mindezt feldolgozni.

Ekkor megjelent az asztalunk mellett a pincér, és közölte ve lünk, hogy az étterem állja a fogyasztásunkat, apró köszönetképpen Mr. Pope felé, amiért ekkora forgalmat csinált. Apám köszönetképpen a pincér, majd Wyatt felé emelte a poharát. Wyatt arcán fikarcnyi meglepetést sem láttam. Minden egyes arckifejezését ismertem, és most nyoma sem volt rajta csodálkozásnak. Összehúzott szemmel méregettem az asztal túloldaláról. Ő elfordította a tekintetét.

Nagyon jólesett a friss levegő, amikor kiértünk a parkolóba. A szüleim és nagyszülőim anya autójába szálltak be, mi, többiek, pedig Travisé mellett ácsorogtunk.

– Én még nem igazán szeretnék hazamenni – mondtam.

– Hallgassuk meg a bimbózó zenészeket! – felelte Jack kicsit túl hangosan. Egyértelműen spiccesnek tűnt.

– Én is szívesen megtenném.

Elbúcsúztunk idősebb családtagjainktól és Gracie-től, és bezsúfolódtunk az autóba. Én a hátsó ülés közepére kerültem, Jack és Wyatt közé. Nagyon hálás voltam, amikor Jack leengedte az ablakát, mert szükségét éreztem egy kis levegőnek.

Wyatt a semmit bámulta az ablakon át, mert teljesen sötét volt. Úgy éreztem, mintha igyekezne a lehető legnagyobb távolságot tartani tőlem ebben a szűk térben. Felé fordultam,

és elkaptam a tekintetét. Ő egyszerűen csak megrázta a fejét, és visszafordult az ablakhoz.

A Bagoly Pajta tényleg egy pajta. Még soha nem jártam a belsejében, de állítólag átalakították zenei színtérre, kifejezetten a fesztivál miatt. Amikor beléptünk, éppen countryzenét játszott egy zenekar, és elég ügyesnek tunk. A hely zsúfoltnak és füstösnek tunk, de a lehető legjobb értelemben, úgy, mintha szívesen látná az embereket, és kicsit tompítaná a dolgokat. Egy pultos kilépett a pult mögül, és mindannyiunknak adott egy-egy sört. A nézőtér felé intett, és megölelte Wyattet.

Az együttes belekezdett egy újabb dalba, és Wyatt feszült figyelemmel hallgatta őket. Észrevette, hogy figyelem. Ekkor Travishez fordult, és azt mondta neki, hogy „ez a szám tetszik nekem”, éppen olyan hangon, mint amikor régen az apja furgonjában kocsikáztunk.

Ekkor egy Def Leppard-pólót és kis piros kalapot viselő férfi lépett a mikrofon elé.

– Ez volt a „Blackout”.– Mindenki újra tapsolni kezdett. – Ez csodá... Hé, ott látom Wyatt Pope-ot a közönségben!

Mindenki felélénkült, és nyújtogatni kezdte a nyakát. Wyatt a levegőbe emelte a kezét, mire a közönség üdvrivalgásban tört ki, amit egyáltalán nem értettem. Csak bámultam Wyattet, és egyre jobban elhatalmasodott bennem az érzés, hogy lemaradtam valamiről.

– Lássuk, fel tudjuk-e ide csalni. Csak egy dalra?

Wyatt felém fordult, és majdnem mondott valamit, de utána inkább elindult a tömegben a színpad felé.

Az emberek szó szerint sikítózni kezdtek, amikor felért a színpadra. Piros Kalap odavitt neki egy gitárt és egy támlátlan széket, hogy leülhessen, Wyatt pedig úgy nézegette a hangszeret, mintha a világ minden ideje az övé lenne. Cseppnyi idegességet sem láttam rajta abból, amit én éreznék, ha ki kellene állnom oda, mindenki elé.

– Emberek, Wyatt Pope!

Taps, fütttyentések, éljenzések, majd csend.

Wyatt még pár másodpercig igazgatta a gitárt, majd a mikrofonhoz hajolt.

– Ez volt az első áttörésem – mondta.

Utána játszani kezdett. A harmadik taktus után a tömeg ismét üdvívalgásban tört ki, mintha minden álmuk az lett volna, hogy hallhassák, amint Wyatt Missy McGee dalát játssza. Úgy ismertem a szövegét, mint a *tenyeremet. Elakad a lélegzeted, elkapom a lélegzeted. Magába zár tengerszemed. Sam, a szemtelen*. Miközben egymás után énekelte a sorokat, teljesen olyannak tűnt a dal, amilyennek én mindig is hallottam a fejemben. Inkább country stílusúnak, mint popzenének. És már nem Missy McGee volt fiújáról szólt, hanem Wyattról és rólam. Miután befejezte, és a közönség ismét sikoltozni kezdett, egyenesen rám nézett, és ekkor esett

le teljesen, hogy semmit nem tudok róla. És hogy ezt a dalt ő írta.

A testem beszorult a még mindig tapsoló emberek közé, de a gondolataim szabadon cikáztak. Wyatt elmesélte nekem, hogy dalokat ír Los Angelesben. Még hallottam is dalokat írni a lombházban. Miért titkolta el előlem, hogy ő írta ezt a dalt? Felidéztem Missy McGee többi nagy sikerét, és azt, hogy mennyire hasonlítanak erre. Wyatt végig kamuzott nekem az életéről. Egyszerre éreztem eksztázist a daltól és haragot a hazugsága miatt.

Jack ott állt mellettem.

– Elég jó volt, nem?

– Mi?

– Wyatt. Ez nem volt semmi-válaszolta.– Akár fel is léphetne vele. Mármint nem New Yorkban, de errefelé biztosan.

Visszanéztem a színpadra. Wyatt egyenesen engem bámult, bár azt nem értettem, milyen üzenetet akar közvetíteni nekem. Valami olyasmit érettem volna illendőnek, hogy: *Hé, ne haragudj, hogy elfelejtettem elmondani, ki vagyok, és remélem, nem érzed kínosnak, hogy annyit fecsegtél az ostoba munkádról, mielőtt kiderült, hogy szórakoztatóipari sztár vagyok. És igen, én írtam az elmúlt évtized legnagyobb slágerét, ami rólad szól.* Most komolyan, a lehetőségek szinte végtelennek tűntek.

Nagy szükségét éreztem egy kis friss levegőnek. A tömeg közepén álltam, és megkönnyebbülten nyugtáztam, hogy Jack még mindig mellettem van.

– Ki kell jutnom innen!

– Most viccelsz? – kiabálta vissza. – Ez eszméletlen. Imádom ezt a helyet!

Átfutott a fejemben, hogy biztosan elkerülhette a figyelmemet a tábla, amin az szerepel, hogy SKIP WARREN ITT ALUDT.

Megfordultam, hogy kiveredjem magam a tömegből, de szinte észre sem vette. Wyatt helyét egy rockegyüttes vette át, és már el is kezdtek bemelegíteni. A műanyag poharas söroket szorongató fiatalok anélkül adtak utat nekem, hogy levették volna a szemüket a színpadról.

44.

Utáltam azt a nevetséges fehér ruhát. Leültem egy hordóra a pajta előtt, és biztosra vettem, hogy rozsdafoltok vagy még rosszabb dolgok kenik össze a hátát. Ha lesétáltam volna a tengerpartra, olyannak tűntem volna, mint egy halott menyasszony kísérteté valami viktoriánus regényből. Felidéztem, hányszor voltam közhelyes életemben. A vadóc kishűg. A szerelemittas kamasz. A kelletlen páciens. Most pedig a szökött menyasszonyt alakítom.

Rákerestem a Google-ön. Wyatt Pope. Még Wikipédia-oldala is volt. Ebbe beleszédültem. Az ilyesmit azonnal el kellene mondania mindenkinek. *Hogy vagy?* Válasz: *Van egy Wikipédia-oldalam.* Elég sok információt találtam rajta. Belepörgettem. A „Billboard Top 20” kifejezés nagyon sokszor ismétlődött benne. Hol együtt voltak Missy McGeevel, hol nem. Hét éven át. Az én Wyattem – aki kicseszettül az én Wyattem, bárki bármit is mond – a legnagyobb popsztárral járt a földtekén Madonna óta.

Kamasszá váltam. Nem olyan kamasszá, amilyen ténylegesen voltam, nem gondtalanná és aránylag boldoggá a bőrömben. Tévéfilmes kamasszá váltam, aki szégyelli magát, és úgy érzi, túl erőszakos volt. Megpróbáltam visszacsempészni a volt fiúmat az életembe, mintha magammal vihetném az oltárhoz a csokrom alá rejtve, a zsebkendőm mellé. De mint kiderült, ez az illető túl híres ahhoz, hogy bárhova el lehessen rejteni.

Írtam egy üzenetet apának: Értem tudnál jönni? A Bagoly Pajtában vagyok.

Apa abban a pillanatban ért oda, amikor Wyatt kilépett a pajtából. Csak állt ott a rózsaszín ingében, engem nézve, majd az autót, mintha azt próbálná eldönteni, hogy most mi legyen a következő lépés.

– Hazamész? – kérdezte.

Az autóhoz sétáltam, és kinyitottam az anyósülése ajtaját. Wyatt a kocsi másik oldalához lépett, ahol apám könyökölt ki a nyitott ablakon.

– Hazavigyelek, fiam?

– Igen, köszönöm – válaszolta Wyatt, majd beült hátúira.

– Szóval, milyen volt? – kérdezte apa. – Jó volt a zene?

– Nagyon remélem – válaszolta Wyatt.

– Igen, jó volt – vágtam rá én is. – És tudod, mi történt még? Az, hogy Wyatt egy hatalmas sztár, de nem mondta el

nekünk, mert úgy gondolta, hogy nem tudnánk ezt feldolgozni.

– Természetesen nem gondoltam úgy – válaszolta Wyatt. Apám felém fordult.

– Nagy sztár?

– O, igen. Wyatt, aki a régi gitárját pengetve mászkál mindenfelé, és autókat bütyköl, titokban rendkívül sikeres.

– Ismét a hátsó ülés felé fordultam. – Soha nem akartad elmondani nekem, ki írta azt a dalt? És hogy a kibaszott Missy McGeevel jársz?

Wyatt hallgatott.

– A Google-ön kellett rád keresnem! Miért nem mondtad el nekem?

– Ó, szóval lenyomoztál. Végre – dőlt hátra Wyatt, fonta karba a kezét elégedetten.

– Ki nyomozgatna az interneten emberek után?

– Egyfajta tizenkét lépéses leszoktatásos programban vett részt – magyarázta apám. – A Google tiltólistás lett volna.

– Apa!

Apa visszanézett az útra. Én kibámultam az ablakon.

– Most tényleg, Sam, hogy fordulhatott elő, hogy amikor meghallottad azt a dalt, nem jöttél rá rögtön, hogy rólad szól? – kérdezte Wyatt.

Erre nem válaszoltam. Nem tudtam ugyanis, hogy fordulhatott elő. Most, hogy már rájöttem, nem is lettem

volna képes nem tudni, mint amikor az ember megtalálja az elrejtett teknősbékát a varázsképen, és onnantól fogva mindig előugrik.

Wyatt előrehajolt, és kettőnk közé dugta a fejét.

– Azt hittem, jelentkezel majd, amikor meghallod. Hogy talán elfogadod bocsánatkérés gyanánt.

– Az nem jutott eszedbe, hogy válaszolj az üzeneteimre? Ez megbízhatóbb módszernek számít, mint rejtjeles célzásokat küldeni rádión keresztül.

Apám felnevetett, majd Wyatt felé fordult.

– Elnézést.

Ezzel visszanézett az útra.

– És a „Summer’s End”?

– Az is rólad szól, Sam. Mind rólad szól.

– Nos, örülök, hogy sikerült elég alapanyagot szolgáltatnom.

– Mit gondoltál, miről fogok dalokat írni, amikor felnövök? Én egész életemben téged szerettelek.

– Oké, most kezdem kényelmetlenül érezni magam – hajolt előre apa az ülésében, mintha kettesben akarna hagyni minket.

– Még rá is kérdeztem arra a dalra. Megfogtam a kezéd! Ennél jobb pillanatra vártál ahhoz, hogy elmondd?

– Nem akartam ezt az egészet pont akkor a nyakadba zúdítani, amikor házasodni készülsz.

– Hát, pedig ma ezt tetted.

– Igen, és nem értem, miért. – Wyatt hátradőlt a hátsó ülésen, mire apám megkönnyebbülten felsóhajtott. – Figyelj, tudom, hogy ez ijesztően hangzik, úgy, mintha megszállott lennék, vagy valami ilyesmi, de tényleg te voltál az én nagy szerelmem. És én szerelmes dalokat írok, úgyhogy ebből tudok ihletet meríteni. De most már felnőttünk, és te találtál valaki mást. Ez egyszerűen csak egy gyönyörű pillanat, olyan, amilyeneket meg szoktál rajzolni. Én pedig dalokat írok az ilyenekről.

– Már nem szoktam rajzolni. A „Moonshine”?

– Rólad szól.

– Azt a mindenit.

A szemem sarkából úgy láttam, hogy apa mosolyog. De nem akartam arrafelé fordulni, hogy ellenőrizsem, mert halálra idegesített volna, ha kiderül, hogy tényleg.

Megérkeztünk a házunk elé, és apa leállította az autó motorját.

– Oké, én most bemegyek – közölte velünk, majd gyorsan kiszállt a kocsiból.

Az autóban csend volt, és sötét; még csak a tornác lámpáját sem kapcsolta fel senki. Egyikünk sem mozdult, hogy hazamenjen. Nem tudtam mit mondani, de még nem végeztem. Amikor meghallottam, hogy Wyatt kinyitja a kocsiajtót, összeszorult a szívem. Három másodpercen át

nagyon bánatos voltam; egészen addig, amíg ki nem nyitotta a sofőr ajtaját, hogy beüljön mellém.

– Sam, nézz rám.

Felé fordultam, és úgy éreztem, pont megfelelő távolságra vagyunk egymástól. A váltó és a pohártartók akadályt képeztek közöttünk. Ahogy a sötétség is.

– Én nagyon kikészültem – szólaltam meg. – Sokáig terápiára kellett járnom. Egy éven át nem tudtam aludni. És elveszítettem egy részemet, azt a részemet, ami valódi volt.

Éreztem, hogy könnyes lesz az arcom.

– Te még mindig te vagy, Sam – nézett a szemembe Wyatt, és tisztán éreztem, hogy ő látja azt, ami korábban ott volt.

– Nem tudom elhinni, hogy te írtad azt a kibaszott dalt – közöltem vele, mire felnevetett.

– Én meg azt nem tudom elhinni, hogy nem jöttél rá.

– Azt hittem, hogy biztosan csak ugyanolyan az összes fiatalkori szerelem. Hogy valamikor Missy McGee is azt érezte, amit mi. – Miután kimondtam a nevét, megcsóváltam a fejem. – Te valószínűleg nem Missy McGeenek nevezed.

Wyatt nem válaszolt.

– Örülök, hogy megkaptad – tettem hozzá. – Azt az életet, amiről álmodtál, meg minden.

Wyatt ismét felnevetett, de ezúttal olyan hangon, ahogy az emberek azelőtt szoktak nevetni, hogy valami szomorút mondanak.

– Csak a lány nem stimmel, és nem adhatok elő. De a többi része elég jó. – Két kezébe vette az enyémet; alig láttam a sötétben.– Tudom, hogy megbántottalak, és nagyon sajnálom. Szégyellem, hogy annyira szétestem. De mostanra mindketten túltettük magunkat ezen. Te férjhez fogsz menni, és én azt szeretném, ha boldog lennél.

Ilyenkor természetesen ezt kell mondani. Wyatt gyengéden rácsukta az ajtót a műltra, és ott maradtunk a sötét jelenben. Igen, férjhez készültem menni. Még mindig ott jártam Wyatt fejében ennyi év után is, de csak a szerelem absztrakt ideájaként, olyasmiként, amiről lehet írni. Úgy, mint egy különösen finom fánk egy hideg reggelen. Az ember szívesen felidézi, milyen finom volt, ma viszont inkább omlettet rendel, mert már felnőtt.

Wyatt felemelte a kezét, hogy letöröljön egy könnycseppet az arcomról. Éreztem, ahogy belehajolok az illatába, és a leheletét is, ami alig pár centire volt tőlem.

– Nevetséges, mennyire meg akarsz csókolni – mondta nekem.

Erre felnevettem, mert, nos, igen. Nem tagadhattam; Wyatt pontosan tudta, hogyan olvashat minden egyes porcikámból.

Ő nagyon halványan elmosolyodott, és ismét a két ténye re közé vette a kezem.

– Te jelentesz számomra a legtöbbet a világon, Sam, és nem fogom ezt tenni az életeddel.

Felnéztem a szemébe, és éreztem a keze melegét az enyémben. Tudtam, hogy ez lesz az utolsó alkalom, úgyhogy magamba szívtam a jelenlétét.

– Ha megkerestelek volna az interneten, és felhívtalak volna, mi történt volna?

– Ez most már nem számít, Sam.

45.

Vasárnap a hátsó tornácon villásreggeliztünk, és feltűnt, hogy nem hallok zenét a lombház felől. Jack azt magyarázta, mennyire tetszett neki az Old Sloop fogadó, és hogy az a rákpogácsa volt a legfinomabb, amit életében evett. A „Sam, a szemtelen” rólam szólt. Az összes dal rólam szólt. Ezt sem tudtam felfogni, és azt sem, hogy nem jöttem rá erre hamarabb. Felmerült bennem a kérdés, hogy Wyatt-nek vajon minden egyes alkalommal eszébe jutok-e, amikor Missy előadja ezeket a dalokat, vagy már csak olyanok számára, mint a himnusz: egy rakás szó, amit túl sokszor hallott.

– Szóval, benne vagy? – kérdezte nagyfi. – Sam? Magamhoz tértem.

– Miben vagyok benne?

– Az esküvőben?

– Hát persze – fogtam meg Jack kezét. – Mindenképpen össze fogunk házasodni.

– Igen – nyugtázta anyám -, ezt sejtettük. Nagyanyád azt szeretné tudni, hogy itt fogjátok-e tartani az esküvőt.

Persze – vágta rá Jack helyettem is.

Nem akartam ellentmondani neki. Ez a hely gyönyörű, még ha tele is van szellemekkel.

– Igen, miután hazaértünk, azonnal felhívom őket, és egyeztetjük a dátumot – válaszoltam. Utána: – Ti tudtátok, hogy Wyatt nagy sztárnak számít a zeneiparban? Mármost hogy sikeres?

– Úgy érted, együttese van? – kérdezte nagyí.

– Nem, de egy csomó nagy slágert írt egy popsztárnak, aki egy ideig a barátnője is volt – válaszoltam, miközben rántottál pakoltam a villámra, hogy senkire ne kelljen ránézniem.

– Be kell ismernem, ezt nem is sejtettem – válaszolta Jack.

– Egyáltalán nem olyan a kisugárzása, mintha nagy dolgokat csinálna.

– Ez számunkra is újdonság – tette hozzá anya. – De örülünk neki.

Apám engem figyelt. Csak ő hallotta az előző esti beszélgetésünket Wyatt-tel, és olyan érzésem támadt, hogy anyának nem említette a dolgot. Ő belátott a függöny mögé, és kicsit úgy éreztem, mintha óvni akarná a magánéletemet. Már az idejét sem tudtam, hogy mikor volt utoljára közös titkunk apával.

– Igen, örülünk neki – mondta végül ő is.

JACK ÉS ÉN csendben utaztunk hazafelé a Long Island-i autópályán. Ő úgy cikázott a sávok között, mintha le akarna

faragni tizenöt másodpercet a szintidejéből. Én kaptam egy e-mailt Eleanortól, amelyben az állt, hogy hétfő délelőtt tíz órakor látni akar az irodájában. Ez a rengeteg titokzatoskodás kezdett az idegeimre menni. Miután leválasztottak arról az ügyfélről, egy hétig tétlenül ültem az íróasztalomnál, arra várva, hogy valaki meg hozza a döntést velem kapcsolatban. Rendbe raktam az aktáimat. Színkódokkal láttam el egy táblázatot, amiről úgy sejtettem, hogy valószínűleg soha többé nem fogom használni. Nekik meg valahogy még egy hét kellett ahhoz, hogy elragódjanak a dolgon nélkülem is. Úgy éreztem, mintha Eleanor még meg is akarna büntetni, mielőtt kirúg. Azt válaszoltam neki, hogy „Ott leszek!”, majd azonnal meg is bántam a vidám felkiáltójelet.

Lopva Jackre pillantottam, és felmerült bennem a kérdés, hogy vajon miről gondolkozhat, miközben az utat bámulja. Ő is annyira megdöbbsent Wyatten, mint én? Szívesen töltötte a hetet a tengerparton, a családommal? Rájött, hogy az a dal rólam szól? Úgy tűnt, mintha egymillió kilométerre lenne tőlem, úgyhogy feltettem neki a világ leg– idegesítőbb kérdését.

– Mire gondolsz?

Erre úgy fordult felém, mintha meglepődött volna azon, hogy ott vagyok.

– Elliotra.

– Elliotra?

– Igen, mert át kell raknia a kedd esti teniszünket szerdára. De szerdán van a tolónapom az edzőteremben, és ha átraknám keddre, akkor túl közel kerülne Fritz regenerálódás! edzéséhez.

– Ő – nyugtáztam. – Ez kemény dió.

Jack tovább vezetett, és közben tovább agyait a dilemmáján.

– Eleanor írt. Holnap délelőtt találkozni akar velem.

– Remek – válaszolta Jack. – Szerintem pár hétig pihenned kellene, mielőtt új munkahelyet keresel.

– Nem biztos, hogy ki fognak rúgni.

Jack együttérző mosolyt vetett rám.

– Samantha. Ne hülyéskedj.

En rajzot akarok tanítani, bukott ki majdnem a számon. Jack és én házasodni készültünk, úgyhogy az lett volna a normális, ha beszélhetek neki az álmaimról. De nem akartam azt hallani tőle, hogy ez nem fog menni, hogy ez lehetetlen. Hogy már bedolgoztam magam a szakmába tanácsadóként, és ki kell tartanom. Pedig nem akrobatáskodásra akartam váltani. Csak valami kreatív dolgot szerettem volna csinálni, gyerekekkel.

– Rajzot szeretnék tanítani – közöltem a kocsiablakkal.

– Mondtál valamit?

– Nem. – Majd: – Rajzot akarok tanítani.

– Az szórakoztatóan hangzik – válaszolta Jack.

Megkönnyebbülten felé fordultam.

– Ugye? Az, ahogy az a sok gyerek mindenféle dolgot csinál agyagból meg színes lapokból. Ahogy mindenki teljesen mást hoz ki ugyanabból a feladatból.

– És életed minden napján használhatnál ragasztópisztolyt. Felnevettem.

– Pontosan. Pontosan erre vágyom.

Jack megfogta a kezem, és bármilyen idétlenül is hangzott a vallomásom, úgy éreztem, megértett. És amennyiben ez Jack szerint is járható út, akkor talán tényleg az.

– De te HR– Tanácsadó vagy. Ebből áll a teljes önéletrajzod. Úgyhogy ebből kell a lehető legjobbat kihoznod.

A következő harminc percet végighallgattam, és amikor behajtottunk az alagútba, félni kezdtem. Sikerült ismét felvennünk a kapcsolatot Wyatt-tel, és elbúcsúznunk egymástól. Most éppen olyan rettegés töltött el, mint amit akkor éreztem, amikor hazaautóztunk a városba azután, hogy Wyatt és én elbúcsúztunk a parton, és anyám végig fortyogott magában. Az az irracionális előérzetem támadt, hogy ismét el fognak hagyni, és nem tudok majd aludni. Miközben Gracie még egy hónapig nem jön haza.

írtam Travisnek: Tudom, hogy te mindent tudtál Wyatt-ről. Hihetetlen, hogy nem szóltál nekem. Ezt majd később még megbeszéljük, de most add meg a számát.

Travis: Úgy gondoltam, hogy ha fontos neked, rákeresel az interneten.

En: Ki nyomoz emberek után a kibaszott interneten?

Travis: Mindenki, Sam.

Majd elküldte a számot, és írtam Wyattnek: Itt Sam. Travis adta meg a számod. Csak még egyszer el akartam búcsúzni. És húha. Továbbá gratulálok.

Wyatt: Hahh, koszi. Holnap visszamegyek Los Angelesbe.

Én: Szóval, tarthatnánk a kapcsolatot? Mármint úgy, hogy boldog születésnapot kívánunk egymásnak, és vicces internetes dolgokat küldünk?

Wyatt: Macskás videókra gondolsz?

Rámosolyogtam a telefonomra, majd felnéztem, hogy ellenőrizzem, Jack nem látta-e. De nem.

Én: Igen, olyasmikre.

46.

Hétfő reggel a közös ágyunkban ébredtem, a Hatvanharmadik utcában. Hat óra volt, és tudtam, hogy tízig sehova nem kell mennem, de azért felkeltem, hogy főzzek egy kávé, és összeszedjem a gondolataimat. Nagyon halkan csuktam be a szobánk ajtaját, nehogy felébresszem Jacket. Úgy emlékezem, azt mondta, hogy kilencre várja az első páciensét. De előbb tolónapja lesz. Vagy lábnapja. Ezt már elfelejtettem.

Kisétáltam a nappalinkon át a konyhába, ami a szüleim háza után egy kicsit ridegnek tűnt. „Letisztult vonalak”, ismételte Jack, amikor konyhabútorokat nézegettünk. Szép lett ugyan, de egy kicsit személytelen. Eszembe jutott, amikor nagyfi börtönhöz hasonlította. A rengeteg szürke, fehér és krómszín láttán nagyon vágyni kezdtem egy kis pirosra, amin megpihenhetne a szemem. És az sem segített, hogy a tizennegyedik emeleten laktunk, amiről mindenki tudja, hogy igazából a tizenharmadik emelet. Olyan magasan voltunk, hogy odalent csak játékszereknek tündek ,iz autók. Néha úgy

éreztem, mintha lebegnék, mintha valakinek a gondolatbuborékában lennék.

Lefőztem a kávé, és leültem a konyhapult mellé a telefonommal. Írtam apának, hogy megkérdezzem, küldene-e pár fotót az új látóhatár-sorozata vázlatairól. Ez kicsit erőszakosnak és eltúlzottnak tűnt számomra, mivel az is előfordulhatott, hogy még nem vetett semmit papírra, de azért megtettem. Már nem is emlékeztem, mikor érdeklődtem utoljára apa munkája felől, de most úgy éreztem, mintha nyílt volna köztünk egy kis csatorna.

Ellenőriztem, hogy nem kaptam-e olyan üzenetet Wyatt-től, ami elkerülte a figyelmemet, ami hülyeség volt. Abban állapotunk meg, hogy csak lazán fogjuk tartani a kapcsolatot. Senki nem szokott mindennap macskás videókat küldeni a másiknak.

Jack már edzéshez öltözve lépett ki a hálósobánkból.

– Hű, de jó itthon lenni – közölte velem.

– Ezt már tegnap is mondtad – emlékeztettem.

– Hát, de akkor is. A tengerparton minden olyan nyirkos.

Mielőtt bekeverte volna az edzés előtti italát, megállt, hogy csókot nyomjon a homlokomra. Ő nem szokott kávézni, mert az edzés előtti italában annyi koffein van, mint hat csészében. Ettől a gondolattól egy kis hányinger fogott el.

– Azt próbálom eldönteni, mit vegyek fel a ma reggeli megbeszélésemre. Hétköznapi ruhát, mert nyár van, vagy

öltözzek a helyzet jelentőségének megfelelően?

– A döntés már meghozatott; innentől kezdve akár pizsamában is mehetnél, ha úgy tartaná kedved.

Természetesen igaza volt. Eleanor nem egyezkedni hívott.

Jack felkapta a tornazsákját, és az ajtó felé indult.

– Utána majd felhívlak, jó? – szoltam a hátának.

– Persze, bocs – kapott észbe Jack, és visszajött, hogy megöleljen. – Minden rendben lesz. Rengeteg HR-cég van a városban.

Utána elengedett, és rám mosolygott.

– Észre sem veszed, és máris ismét embereket fogsz formába korbácsolni.

Ezzel elment, de az „embereket fogsz formába korbácsolni” szavak továbbra is ott lebegtek a levegőben. Még soha nem gondoltam így a munkámra. Szívesebben gondolom úgy, hogy én csak felállítom a szabályokat egy olyan játékhoz, amit megnyerhetnek, és arra használok az adatokat, hogy követni tudjuk az eredményeiket. Elmosolyodtam, mert eszembe jutott az a pillanat, amikor végre mindenki elsajátította a flash mob lépéseit. Annyira örültek ennek... és be kellett ismernem, hogy a boldogságuk kicsit ragadósnak bizonyult.

A *Dancing Queen* dallamát dúdoltam, miközben újra megtöltöttem a kávéscsészémet, majd visszabújtam az ágyba. Csak fél óra múlva kellett elindulnom zuhanyozni, hogy utána

felvegyem magamra azt, amit kirúgáshoz szoktak viselni az emberek. Nyomkodni kezdtem a telefonomat . E-mailek olyan cégektől, amelyek szerint több pulóvert kellene vásárolnom. Kilencvenhat embernek tetszett az Instagram-posztom az Old Sloop fogadóról, ami éjszakai díszkivilágításban tündökölt. „Lehetséges esküvői hely szín”, írtam mellé. Közvetlenül azelőtt készítettem azt a fő tét, hogy besétáltunk az étterembe. Wyatt biztosan éppen parkolóhelyet keresett, annak teljes tudatában, hogy csak a hírneve miatt valósulhat meg ez a vacsora.

Már nem igazán tudtam eldönteni, hogy mi a valóság, és mi nem az. Wyattet csak úgy sikerült túlélnem, hogy elhittem, miszerint ő nem több egyfajta függőségnél, hogy csak elveszítettem a józan eszem a szerelemtől. Ő viszont megírta azokat a dalokat, amelyekben rengeteg részlet szerepel a kapcsolatunkról. Vagyis ő is éppen olyan tisztán emlékszik rá, mint én. Nekem el kellett fojtanom magamban annak lehetőségét, hogy ami köztünk történt, az valóság volt, különben beleőrültem volna. Az a rengeteg nevetés és érintés pont azt a fajta szabadságot nyújtotta nekem, amit attól érezne az ember, ha levetné magát egy szikláról. És nem akartam ismét összetörni.

Leraktam a telefonomat, majd ismét a kezembe vettem, írtam neki egy üzenetet: Ébren vagy?

Azonnal megérkezett a válasz: Még kóválygok az időeltolódástól, úgyhogy igen. Milyen az élet a nagyvárosban?

Tisztán emlékeztem, hogy akkoriban is ezt kérdezte mindig, amikor egymástól távol töltöttük az iskolaévet. Mindig mosolyogtam, amikor ezt olvastam, mert nőnek éreztem magam tőle; úgy tűnt, mintha nagyviláginak találná a városi életemet. Most viszont csak bámultam a szavait, kényelmetlenül érezve magam attól, ahogy a testem imbolyog ennek a szakadéknak a szélén.

Wyatt: Sam?

Én: Bocs, csak haját szárítottam. A nagyvárosi élet elég fényűző a munka nélküli tanácsadók számára.

Wyatt: Kirúgtak?

Én: 10-kor állok a kivégzőosztag elé.

Wyatt: Remélem, minden jól alakul, de ne könyörögj egy olyan állásért, ami nem is kell neked. Az nem te lennél.

Én: Te könnyen beszélsz, mert gazdag vagy.

Wyatt: Nem te készülsz éppen hozzámenni egy orvoshoz?

Én: Haha. Oké, most indulnom kell, majd később írok. Nem értettem, miért érzem jobban magam ettől a beszélgetéstől. A „ne könyörögj egy olyan állásért, ami nem is kell neked” remek tanács, és eltökéltem, hogy megfogadom. Az nem én lennék. Leraktam a telefonom, és végignéztam a hálósobán. Ez az a helyiség, amin Jackkel osztozunk. Ő imádja a szürke

redőnyt az ablakokon és az ugyanolyan árnyalatú foteleket az ágy végében. Azért vonzódtunk mindketten a Pottery Barn katalógus visszafogott szürke árnyalataihoz, mert nyugodt, kifinomult hangulatot árasztottak. De ezen a napon úgy éreztem magam tőlük, mintha egy katonai étkezőben lennék.

Tíz perccel a megbeszélt időpont előtt érkeztem meg a Humán Hadtesthez. Ugyanúgy sétáltam végig az előcsarnokon, ahogyan már egymilliószor megtettem, de ezúttal, miközben jó reggelt kívántam Alvinnak a biztonsági örök asztalánál, előre szégyelltem magam amiatt, hogy harminc perc múlva valószínűleg ugyanitt leszek, karomban egy árulkodó kartondobozzal. Hétköznapi ruhát viseltem szandállal, főleg azért, mert Manhattan belvárosában harminchét fok volt, de amikor lepillantottam a lábfejemre, ráébredtem, hogy még soha nem villantottam itt lábujjat.

Eleanor irodájához sétáltam, útközben odabicccentget– ve a fülkékjünkben ülő embereknek, akik valószínűleg már tudták, hogy mi lesz a sorsom. Bekopogtattam a nyitott ajtón, mire Eleanor felnézett, és elmosolyodott. A mosolyát jó jelnek vettem.

– Sam, gyere be.

Eleanor fekete gyapjúkosztümöt viselt, talán azért, mert nem értesült arról, hogy odakint augusztus van. Helyet foglaltam az íróasztalával szemben, és ezzel azonnal alacsonyabb lettem nála három centivel. A Humán Hadtestnél

minden ki van számolva, és úgy éreztem, valószínűleg ez sem jelent kivételt a szabály alól. Eleanor előrehajolt; arany karkötői az asztalhoz koccantak.

– Ez nagyon sok stresszt okozott nekem.

– Sajnálom – válaszoltam, bár nem értettem, miért. Vajon a flash mobot sajnálom, azt, hogy feleslegesen pazaroltam a cég idejét, vagy csupán azt, hogy munkahelyi stresszt okoztam a főnökömnek?

– Pokoli meló volt kimagyaráznunk a menedzsment előtt, hogyan fordulhatott elő, hogy a legjobb szervezeti tanácsadónk ekkora káoszt teremtett.

A „káosz” kicsit extrém kifejezésnek tűnt. Az a dal még négy percig sem tartott.

– Ami azt illeti, az a tánc elég jól meg volt koreografálva.

Nem tudtam, hogy jöhettek ki ezek a szavak a számon, de már nem szívhattam őket vissza.

– Ez valami vicc akar lenni? – feszült meg Eleanor összefont keze.

– Nem. Úgy értem, ez most már nem számít, de engem lenyűgözött, hogy milyen jól együttműködtek. És az ügyiési pont ezt szeretne volna tőlünk.

Ez egyre rosszabbul alakult. Eleanor tökéletesen mozdulatlanul ülve meredt rám. Úgy éreztem, vissza kellene térnem az általános „sajnálomhoz”, de egyszerűen nem volt hozzá kedvem.

– Most kell neked ez az állás, vagy nem?

Ez remek kérdés volt, de csak annyit tudtam, hogy nem akarok másik állást keresni, sem pedig újra és újra magyarázkodni a flash mob miatt.

– Igen – válaszoltam.

Eleanor úgy meredt a padlóra, mintha a megfelelő szavakat keresné. Mindent elkövetett azért, hogy minél inkább megnehezítse a helyzetem, és felmerült bennem a kérdés, hogy vajon most először kellett-e ilyen döntést hoznia folyamatára segítség nélkül.

– Szandál van rajtad – állapította meg végül. – Még soha nem láttalak szandálban.

– Igen. Remélem, nem gond. Odakint harminchét fok van, bár idebent elég fagyosnak tűnik a levegő.

– Nem gond. – Eleanor kiverte a fejéből a lábbelimmel kapcsolatos konklúzióit, és folytatta. – Purcell és én úgy döntöttünk, hogy adunk neked még egy esélyt. Tudom, hogy az ügyfeleink alkalmazottaival kapcsolatban nem támogathatjuk a második lehetőségeket, de most kivételt teszünk, mert te korábban mindig rendkívüli szorgalomról tettél tanúbizonyságot.

– Köszönöm – válaszoltam, bár éreztem, hogy itt még jönni fog egy „de”.

-A következő projektjeid során nem fogsz közvetlen kapcsolatba kerülni az ügyfelekkel. Másoktól kapott

jelentéseket és adatokat kell majd elemezned. Az első egy alkalmazotti egészségügyi költségekkel kapcsolatos elemzés, ami elég fekete-fehér.

Olyan érzésem támadt, mintha visszaengedtek volna valahova; mintha eddig egy körön kívül lettem volna, ami most ismét megnyílt előttem. Azokra a lányokra gondoltam a strandon, akik nélkülem mentek bulizni, és arra, hogy ez rendben is volt, mert tudtam, hogy nekem Wyatt mellett van a helyem, abban az öbölben üldögélve és a vizet nézve, miközben ő homokot lapátol a lábfejemre, nehogy leégjen.

– Sam, miért mosolyogsz? Kezdem úgy érezni, hogy te nem veszed ezt komolyan. Megtarthatod az állásodat, de természetesen korrigálni fogunk. Nem kellene mosolyognod.

Amennyiben az ember szakmája mások viselkedésének mikromenedzseléséről szól, néha nehéz lehet leállni ezzel.

Ráébredtem, hogy nekem kell lezárnom ezt a megbeszélést. Alig egy hetet töltöttem távol, és mintha máris teljesen elfelejtettem volna a forgató könyvet.

– Eleanor, én szeretem ezt a munkát, és nagyon hálás vagyok azért, hogy veled dolgozhatok, és jobbá tehetem az ügyfeleim életét. Elég, ha megmondod, mikor kezdődik az a következő projekt, és azonnal fejest ugróm bele.

– Na, ez a beszéd.

MIKÖZBEN KISÉTÁLTAM A FOJTOGATÓ augusztusi levegőbe, azon gondolkoztam, hogy mit is kellene éreznem.

Csak annyi dolgom volt, hogy meghúzzam magam a következő pár projekt során, és akkor ismét kiengednek a nagyvilágba. És az is eszembe jutott, hogy ha nem lesz olyan kimerítő a munkám, akkor talán a keringőleckékre is időben el fogok jutni. De semennyi megkönnyebbülést nem éreztem. A táblázatok és a keringőleckék is olyannak kezdtek tűnni, mint a viszketést okozó pulóverek.

A telefonomért nyúltam, hogy írjak Wyattnek, de amikor gépelni kezdtem, ráébredtem, hogy ez mennyire nem szép tőlem. Úgyhogy inkább Jacknek írtam, noha tudtam, hogy a betegeivel foglalkozik: Nem rúgtak ki, csak unalmas munkákkal akarnak kínozni egy ideig.

Egy órával később éppen egy női szerző tiltólistás regényét olvastam, amikor Jack válaszolt: Húha, ezen megdöbbszem, de örülök! Este találkozunk.

Egy csokor liliummal tért haza.

– Úgy örülök, és annyira megkönnyebbültem – mondta, miközben a karjába kapott. – Tudom, hogy az esküvői előkészületek komoly stresszsel járnak. És annyira sajnáltam volna, ha még az állásodat is elveszíted emiatt.

Viszonoztam az ölelését, de utána elengedtem.

– Várj csak. Te azt hitted, hogy a flash mob az esküvőnk miatt történt?

– Hát, valahogy úgy. Nem közvetlenül, de másfelé járhattak a gondolataid. Mármint több megbeszél

találkozómról is megfeledeztem, és a kis füzetembe rajzolgattam. Nem vagy nyakig begombolkozva, és úgy éreztem, hogy ez az esküvő miatt lehet.

Ki kellett sepernem a fejemből egy nagyon hosszú, nyakig begombolt ruhát viselő alak képét. Az a nő fenségesnek és kifinomultnak tűnt, továbbá olyasvalakinek, aki nem kap elég levegőt. Lebámultam a szandálomra, és azon gondolkoztam, hogy tényleg nem lehet-e időnként egy-egy gombot kigombolni anélkül, hogy az ember egész élete szétesne.

– De, még mindig nyakig be vagyok gombolkozva – válaszoltam. – Néha elkalandoznak a gondolataim, de a gondolatok már csak ilyenek.

– Az enyéim nem szoktak.

Felnevettem, és ismét átöleltem.

– Ezt szeretem benned a legjobban – dűnnyögtem bele a nyakába.

– Mindent hallani akarok a munkahelyi nagyjelenetedről. Hadd öltözzek át gyorsan, és elviszlek szuszizni.

Miközben Jack elvonult öltözködni, felzúmmögött a telefonom. Wyatt volt az: Szóval?

Én: Nem rúgtak ki, de nem engednek emberek közelébe, amíg úgy nem érzik, hogy megtanultam a leckét.

Wyatt: Jujj.

Én: Semmi gond. Ez jár annak, aki beleszellent a liftbe.

Wyatt egy sor nevető emotikont küldött, én meg konstatáltam, hogy lett egy új belső viccünk.

47.

A szüleim lefoglalták az Old Sloop fogadót október 28-ára, és megrendeltük a meghívókat. Ez elég konkrét döntésnek tűnt, és úgy éreztem tőle, hogy minden visszakerült a megfelelő kerékvágásba. Vagy legalábbis az esküvő. Elkezdtem egy nagyáruház alkalmazotti megbízottjainak a kielemezését, ami napi kilenc óra adatbányászattal állt. A munkafülkémbe nem jutott be természetes fény, úgyhogy ebédidőben elkezdtem kijárogatni a Central Parkba, hogy érezzem egy kicsit a szellőt, és halljam a madarak dalát. Azon a hétfőn, amikor a projekt harmadik teljes hete kezdődött, egy pádon ültem, közvetlenül a Central Park állatkertje előtt, kezemben egy nagy sós pereccel és egy kólával. Azon kaptam magam, hogy egyszerűen nem tudok megmozdulni. Gyerekek sétáltak ki az állatkertből, kezükben olvadozó tölcseres fagylalttal. Egy csirkejelmezes kisfiú felmutatott egy madárra, ami az Ötödik sugárút egyik erkélyén landolt. Egy férfi a fejében szóló zenére táncolt, és amikor egy ideje már néztem, kezdett úgy tenni, hogy a mókások is hallják a muzsikát.

Teljesen eluralkodott rajtam a vágy, hogy olyan helyen legyek, ahol az embereknek gondolatai vannak.

Ebben a pillanatban hívott anya.

– Édesem, nem zavarlak?

– Megbeszélésen vagyok – válaszoltam, miközben letörtem egy darabot a perecemből egy galambpárnak.

– Madarakat hallok.

– Nos, igen. Szóval, mi a helyzet?

– Meg kell szerveznünk ezt az esküvőt – válaszolta anya. – Hamarosan megjönnek a meghívók, és el kell kezdenünk összeválogatni a dolgokat. Donna már kétszer hívott, hogy a színpalettáról érdeklődjön, és én nem egészen értem, hogy mire gondol.

Mint kiderült, az október 28-i esküvővel elég kevés időnk maradt a felkészülésre. Anya azt akarta, hogy menjünk le a szeptember elején lévő hosszú hétvégére, hogy beszélhessünk a virágkötővel, és megkóstolhassuk a tortát.

– Nem most voltunk ott? – kérdezte Jack, miközben a Madison sugárúton sétáltunk vacsora után.

– Az már három hete volt.

– Nem tudom biztosan, képes leszek-e két hippi stílusú tengerparti nyaralásra egy nyáron.

Megtorpantam.

– Azt hittem, te akartad ott rendezni az esküvőt.

– O, igen. Imádom. Csak a szüleid házát nem viselem olyan jól, azzal a rengeteg cuccal mindenfelé. A festékek párolgása önmagában elvett egy évet az életemből.

– Hm.

– Azt hittem, legközelebb csak az esküvőre kell odamennünk. Akkor az Old Sloop fogadóban alhatunk, utána pedig elindulhatunk a nászutunkra. Onnan amúgy is közelebb van a JFK.

Meg sem tudtam szólalni, és még abban sem voltam biztos, hogy miért. Talán azért, mert a lelkem mélyén azt hittem, hogy ha Jack ott akar házasodni, az azt jelenti, hogy hajlandó lesz a tengerparton nyaralni velem. Sőt talán azt is, hogy hajlandó teljes egészében elfogadni a családomat.

Jack menet közben átölelt.

– Figyelj, én tudom, mennyire szereted a szüléidét. De azt, ahogy ott elengedik magukat, egy nyáron csak egyszer bírom elviselni. Nem hozhatnánk meg a döntéseket Face–Time-on?

– Dehogynem. De ez az esküvőnk lesz. Csak egyszer csinálunk ilyet. Én szeretném megkóstolni a tortát, megtapogatni az asztalkendőket, érted?

Jack felnevetett.

– Nos, ha tényleg meg akarod kóstolni a tortát... de így le fogsz maradni a US Openről.

Jack egyszerűen nem volt hajlandó felfogni, mennyire nem érdekel engem a tenisz. Valószínűleg nem is igyekeztem

eléggé az értésére adni ezt, de azt hittem volna, észreveszi, hogy csak én nem hajlok előre feszült figyelemmel az egész stadionban.

– Semmi gond. Vidd el magaddal Elliotot.

– Ez remek ötlet – vágta rá. – Látod, milyen jól megy nekünk ez a házasságosdi?

CSÜTÖRTÖK ESTE VONATOZTAM le Long Islandre, hogy elkerüljem a hosszú hétvége előtti csúcsforgalmat. Jack parkolójegyet is kapott a US Openre, úgyhogy nem akarta, hogy elvigyem az autóját. Élveztem, hogy egyedül szállók fel a vonatra, a hátizsákomban mindazzal, amire szükségem lehet. Egy kisgyerek ült mögöttem, aki karácsonyi dalokat énekelt, és tudtam, hogy Wyattnek biztosan lenne valami vicces megjegyzése ezzel kapcsolatban. Utána arra gondoltam, hogy most már rendben van, hogy ilyenek jutnak eszembe, mert barátok vagyunk.

Meg is írtam neki: Szerintem jó, hogy barátok vagyunk.

Nem jött válasz. A vonat elindult, és hamarosan kiértünk a városból. Olyan házak mellett haladtunk el, amelyekben a saját drámáikkal küzdő családok laktak. Azon gondolkodtam, hogy megvan a módja annak, hogy az ember könnyedebbé tegye a saját életét. A szüleim szabad szellemek, és egy olyan életet hoztak létre maguknak, amibe belefér mindaz, amit csinálni és amilyenek lenni akarnak. Travis a jelek szerint szintén így van ezzel. Felmerült bennem a kérdés, hogy

milyen lehet olyan felnőttnek lenni, aki azonosul a saját szellemiségével, aki egyszerűen feláll egy jól fizető munkahelyről, hogy rajztanárként kezdje újra az életét. Milyen lenne, ha azzal tölthetném az életem, hogy gyerekeknek mutatom meg, hogyan készíthetnek dolgokat, hogyan kapcsolódhatnak az agyuknak ahhoz a részéhez, ami csak az ő sajátjuk, és hogyan használhatják fel arra, hogy olyasmit készítsenek, amit mások is láthatnak? A művészetnek az a lényege, hogy elég védtelenné tegye magát az ember ahhoz, hogy mások is bebújhassanak a bőrébe egy időre. Ennél jobb képességet nem is lehetne tanítani.

Erről eszembe jutott, hogy Jack egy olyan ember, akinek nem igazán tudok bebújni a bőrébe. Megpróbáltam elképzelni, miféle elégedettséget okozhat neki, amikor olyan keményen megdolgoztatja az izmait. Megpróbáltam elképzelni, mit érezhet, amikor olyan páciensekkel kell foglalkoznia, akiktől kicsit viszolyog. Megpróbáltam átérezni, mit érezhet irántam, és a reménykedésnél kötöttem ki. Szeret engem, és a jelek szerint azt reméli, hogy rájövök, hogyan tudok ismét elég fókuszálttá válni. Ekkor megrezzent a telefonom.

Wyatt: Barátok vagyunk? Ez elég váratlanul ért.

Én: Haha. Tudom, még csak 25 éve ismerjük egymást.

Wyatt: Oké, amennyiben biztos vagy abban, hogy már nem vagy szerelmes belém.

Én: Biztos vagyok.

Nem jött válasz. Nem igazán tetszett nekem, amit írtam. Rövidnek és rossznak tűnt. De persze éppen azért ültem a vonaton, hogy megkóstolhassam a tortát, amit egy másik emberrel kötött esküvőmön készülünk megenni. Úgy döntöttem, hogy ráteszek még egy lapáttal.

Én: Éppen a vonaton ülök, és Long Islandre tartok. A szüleimmel töltöm a hétvégét, hogy kiválasszuk a térítőkét, és megkóstoljuk az esküvői tortát.

Wyatt: Úgy döntöttetek, hogy a szabad ég alatt házasodtok össze?

Én: Jacknek nem tetszik az ötlet. Előfordulhat, hogy esni fog.

Wyatt: Reménykedjünk abban, hogy legalább tortából jót választ.

En: ő nem jön. Dolga van, úgyhogy nekem kell döntenem.

Nem érkezett válasz, nem mintha bármi olyasmit írtam volna, ami választ igényel. Kicsit csalódottnak éreztem

magam; talán arra számítottam, hogy egész úton semmiségekről csacsoghatunk majd Wyatt-tel. Én nagyon szeretek nevetni. Kiszámoltam, hogy Los Angelesben nagyjából délután öt óra lehet; talán dolgozik? Vagy szörfözik? Húsz perccel később kaptam egy üzenetet.

Wyatt: Nos, akkor ott találkozunk. Odamegyek a hosszú hétvégére, hogy elintézzek pár dolgot anyámnak. Az éjszakai

géppel megyek, reggel érkezem.

Én: Hú, oké. Találkozunk a parton.

Ez elég kétértelmű invitálásnak tűnt. Amint elküldtem, zavarba jöttem tőle. Most azon igyekszünk, hogy felnőttbarátságot építsünk ki, erre én előrángatom a múltat. Ő nem válaszolt. A szívem zakatolni kezdett egy kicsit, és megpróbáltam mély levegőket venni. A *barátom, Wyatt is ott lesz hétvégén. Milyen kellemes véletlen.* Rögtön azon kezdtek járni a gondolataim, hogy milyen érzés lesz vajon, amikor megölelem, és a nyakába fúrom az arcom. Lehet, hogy arról is ír majd egy dalt. Ezek a gondolatok megrémisztenek, ahogy végigfutnak a *fejemen. Milyen kellemes véletlen.*

48.

Travis kijött elém az állomásra.

– Tudtad, hogy Wyatt is ideutazik hétvégére? – kérdeztem olyan hangon, mintha csak csevegni akarnék.

Travis rámosolygott a kormányra.

– Ezt nem tudtam.

– Holnap reggel érkezik.

– Ő – válaszolta erre.

– Mi az?

Nincs még egy ember a világon, aki annyi ironikus helytelenítést tudna sűríteni a hallgatásába, mint egy testvér. Rengeteg ki nem mondott mögöttes tartalom töltötte be a levegőt.

– Semmi. Csak érdekes, hogy hirtelen ideutazik. Neked meg sikerült valahogy otthon hagynod Jacket.

– Jaj, ne már. Jack nem akart jönni. Ő utál itt lenni.

Ezzel természetesen túloztam egy kicsit, de valahogy úgy éreztem, hogy meg kell védenem magam. Elvégre nem arról volt szó, hogy romantikus hétvégét terveztem volna Wyatt-tel.

– Ó, tényleg? – zökkent ki a szerepéből Travis. – Mit lehet ezen utálni?

– Talán nem is az „utálat” a legjobb kifejezés. Egyszerűen csak jobban kedveli anya és apa városi énjét, mert az normálisabb. Ez a vidék, a bolondos ház és az a rengeteg cucc egyszerűen túl sok neki.

– De ők ilyenek, Sam. Ez a legjobb, legboldogabb énjük. Ezt Jacknek is el kell fogadnia. És bármennyire is szeretsz olyannak tűnni, mint aki karót nyelt, ez a hely neked is a részed.

Már a főutcán jártunk. A július negyediké óta kint hagyott zászlók újabb fellépési lehetőséget kaptak a hosszú hétvégén. Az Old Sloop fogadóból éppen kibotorkált egy pár. Lekanyarodtunk a Saltaire sétányra, és elhaladtunk Wyatt háza előtt; egy lámpa sem égett odabent. Minden más hangulatúnak tűnt, mint pár héttel korábban, mintha Jack védelmező jelenléte nélkül tényleg visszaléptem volna az időben.

Beléptünk a bejárati ajtón, és engedélyeztem magamnak, hogy átérezzem, talán egészen a sejtjeim mélyéig, hogy milyen jó otthon lenni. Mindenki aludt, és tisztán érez

tem a fokhagymás sült krumpli illatát, amit valószínűleg pár órával korábban égettek oda. A bejárati ajtó melletti

asztalkán a befőttesüvegek megszokott gyűjteménye sorakozott, most éppen különböző színű befőttesgumikkal

megtöltve. Elmosolyodtam, miközben azt találgattam magamban, hogy batikolás kísérletre várnak vajon, vagy hajfonatokat fognak rögzíteni. Ilyen emberek körében bármi előfordulhat.

Anyám visszaköltöztette ugyan az ebédlőasztalt az ebédlőbe, de még mindig tele volt uszadék fával és nagy kéregdarabokkal. Egy kosarat is láttam az egyik karosszéken, tele különböző ágakkal. Travis ott talált rám, amint a gallyakat bámultam.

– Először jársz errefelé? – kérdezte tőlem. Felnevettem.

– Amikor legutóbb itt voltam, ez a rengeteg cucc egy rakás örült hulladékának tűnt. Most viszont az öröm sugárzik belőlük.

Travis talált egy megkezdett vörösbort a pulton, egy tálka mogyoró mellett, és mindkettőt kivittük a tornácra.

– Hugh sem bírja elviselni, ha ez vigasztal – jegyezte meg.
– A házat?

– A cuccokat. Legszívesebben elrabolná a szüleinket, hogy összeszedje és kidobja innen az összes felesleges szemetet. Ő úgy gondolja, hogy ha apa minimalista házban élne, akkor újra elkezdene festeni. Erről álmodozik.

– Letisztult vonalak? – kérdeztem.

– Ó, te jóságos ég, folyamatosan ezt ismételgeti. Nevettünk.

– Én szeretem bennük, hogy ők tudják, mi teszi őket boldoggá – jelentettem ki.

Egy ideig hallgattunk, csak a hullámok megtörését figyeltük. Soha nem tudtam eldönteni, hogy éjszaka más hangot adnak a hullámok, vagy csak kevesebb a zaj, ami háttérbe szorítaná őket.

– Úgy érzem, bocsánatot kellene kérnem tőled, amiért nem meséltem Wyattról – szólalt meg Travis ismét -, de valójában nem sajnálom. Nekem nagyon nehéz volt végignézni, mi történik anyával és apával, utána meg azt, ahogy te is szétesel. Az egy rémálom volt, ráadásul én már a kollégiumban laktam, és nem tudtam segíteni. És mire az a dal megjelent, és Wyatt élete megváltozott, te végre egyenesbe kerültél.

– Szóval azt hitted, hogy ismét össze fogok omlani, ha megtudom.

– Ettől féltem. És még két évet kellett várnom arra, hogy előbújhassak, mert te csak akkor kezdted ismét normálisan érezni magad. Az elég kemény időszak volt az életemben, és attól tartottam, hogy ha elmondanám neked, ismét kitörne a dráma. Ami, így utólag, talán önzés volt a részemről.

– Sajnálom.

Egészen eddig bele sem gondoltam, milyen hatással lehetett az idegösszeomlásom Travisre. Mindig úgy képzeltem, hogy ő remekül elvan az egyetemen, mivel sikerült a lehető legjobb pillanatban lelépnie. De arra

emlékeztem, hányszor felhívta anyát érdeklődni, hányszor írt nekem semmiségekről. Ellenőrizte, hogy vagyunk, és kívárta az idejét.

– De most már nem zavar, ha találkozol vele, ugye? Már mint jó, hogy mindezt megtudtad, mielőtt hozzámész Jack-hez, és folytatod a nagyrészt funkcionális életedet.

– Nagyrészt funkcionális – emeltem meg erre a poharam. – Szerinted Missy McGee tudta akkoriban, hogy Wyatt volt barátnőjéről énekel?

– Én arra tippelnék, hogy nem.

AMIKOR REGGEL LEMENTEM a földszintre, olyan érzésem volt, mintha karácsony lenne. Nem tudtam eldönteni, hogy azért, mert szabadnapom van, amit a tengerparton tölthetek, vagy azért, mert láthatom Wyattet. Esetleg azért, mert a gyermekkori otthonom ismét otthonnak tűnik. Legszívesebben csináltam volna egy mogyoróvaj as-lekváros szendvicset, hogy leszaladjak vele a dűnékhez. Anya a konyhaasztalnál festegetett, és amikor meglátott, elmosolyodott.

– Gracie felkelt már? – kérdeztem.

– Mostanában tízig alszik. Emlékszel, hogy megy ez.

Elmosolyodtam, amikor felidéztem, milyen volt tizenkét, majdnem tizenhárom évesnek lenni. Én is sokáig akartam aludni, de még inkább vágytam arra, hogy találkozhassek Wyatt-tel.

– O, emlékszem.

– Valami felengedett benned. Ezt jó látni.

– Talán a tengeri levegő miatt – töltöttem magamnak egy kávét.

Anya hosszan méregetett.

– Igen, amiatt. És talán azért is, mert idén nyáron több időt töltöttél itt. Békére leltél. Végre túltetted magad Wyatten.

Ittam egy kortyot.

– Azt hiszem, barátok leszünk. Minden rendben van köztünk. Tudtad, hogy ő is idejön hétvégére? Mármint ma?

– Nem tudtam. És ez nem zavar téged? Az, hogy ilyen hamar újra látod?

– Azt hiszem, nem.

Anya rám pillantott.

– Úgy értem, nem, örülök, hogy újra látom. És annak is, hogy talán barátok lehetünk.

Arra gondoltam, hogy ez olyan, mint amikor a pincérek figyelmeztetnek, hogy forró a tányér. Újra és újra elmondják, hogy meg fogom égetni a kezem, ha hozzáérek. Én viszont minden egyes alkalommal megérintem.

Anya folytatta a festést. Széles, színes csíkokat húzott néhány kártyára.

– Azok micsodák?

– Az esküvői meghívóitokkal érkeztek, biankó kártyák. El sem tudom hinni, hogy vízfestménypapírra készítettetd a

meghívókat. Ez olyan romantikus.

– Megérkeztek a meghívók? – pattantam fel, mire anya rámutatott az ebédlőasztal alatt lévő három dobozra. Felkaptam az egyiket, és az asztalra téve kinyitottam. – El sem tudom hinni!

Gyönyörűek lettek. Fehér kártyák, ezüstszínű betűkkel. „Mr. és Mrs. Billings Holloway megtiszteltetésnek tekintenék.” Jack és én a Madison és a Nyolcvanhatodik utca sarkán választottuk ki ezt a mintát. Nekem az a meghívó tetszett, aminek az alján gravírozott tengerparti motívum is volt. „Bébi, ez esküvő lesz, nem piknik”, mondta Jack. Úgyhogy inkább ezt választottuk, a maga letisztult vonalaival. És Jacknek igaza volt, ez gyönyörű lett, és a papír visszafogott textúrája megakadályozza, hogy unalmasnak tűnjön. Azért anyához rendeltük a lapokat, mert ő természetesen a kalligráfiához is ért.

-Többet kaptunk, mint amennyire szükségünk van. Mutathatnék neked valamit? – Ezzel anya fogott egyet, belemártotta az ecsetét a rózsaszín festékbe, és végighúzta a közepén, hogy kiemelje a nevünket. Lélegzetelállító lett az eredmény. – Mi lenne, ha mindegyikkel ezt csinálnánk? Különböző színekkel.

– Ez nagyon szép! – Amikor a kezembe vettem, úgy éreztem, mintha egy nyári szellő futott volna végig az

esküvőmön.– De Jack úgy fogja gondolni, hogy ez így rendetlen.

– Ja, oké. Akkor hagyjuk. Szerintem ezt megtartom magamnak. Színek nélkül is szépek.

Anyám nem csinál önérzeti kérdést az ötleteiből vagy a művészi alkotásaiból. Ő önmagának alkot, azért az örömért, amit akkor érez, ha valamit bizonyos módon lát, vagy ha meghallja a megfelelően összefűzött szavak ritmusát.

Miközben a rózsaszín festék lassan megszáradt a nevünkön, arra gondoltam, hogy *én azt szeretném, ha ilyen lenne az esküvőnk hangulata*. Azt szeretném, ha szellő fújna végig rajta, ha frissnek tűnne és olyasminek, ami tart valahova. Miközben ezen gondolkoztam, arra is rájöttem, hogy mindig is a tengerparton képzeltem el az esküvőmet. De még az Old Sloop fogadóban is lehetünk akár kint, akár bent. Csak néztem azt a vízfestékcsíkot, és hirtelen úgy éreztem, hogy minden benne van, amit az esküvőmtől kapni szeretnék.

– Csinálj még egyet. Megkérdezem Jacket, mit szól hozzá.

49.

Wyatt taxija egy órával ezután kanyarodott be a házuk elé, amikor éppen az előkertben voltam, és hortenziákat vágtam a konyhába. Az autó elhajtott, mi pedig csak álltunk ott, egymást nézve a két udvarról. Én sortot és egy NYU-pólót viseltem. A hajamat csálé kontyba kötöttem a fejem tetején. Nem a lehető legjobb formámat hoztam, de elégedett voltam magammal, amiért nem is foglalkoztam ezzel.

– Hát, gyere ide – mondtam, miközben ledobtam a virágokat, és odasétáltam Wyatthez, hogy megöleljem. A nyakába fúrtam az arcom, pont úgy, ahogy elképzeltem. Magamba szívtam a teste érintését, ami teljes természetességgel simult az enyémhez.

– Máris olyan illatod van, mint a tengerpartnak – jegyezte meg.

A karom a nyaka köré fonódott, az ő keze a derekamon volt, miközben ezt mondta. Egyszerre kaptunk észbe, és húzódtunk el egymástól illendő távolságra.

– Milyen volt a repülés? – Elvégre ilyenkor ezt szokták kérdezni az emberek.

– Egész éjjel ébren maradtam.

– Nem volt ágy a repülődön?

– Nincs repülöm.

– Lefogadom, hogy Missynek van repülője.

– Carlyle-nak van repülője, és ennyi.

– Ő – nyugtáztam. Azt szerettem volna, ha ő mondja meg, hogy most mi legyen.

– Most mi következik? – kérdezte. – Úgy értem, milyen esküvői feladatokat kell elintézned?

Gyorsan mély levegőt vettem.

– Oké, igen. Azokból van egy rakás.

– Miért, mennyi mindent kell megcsinálni egy esküvőhöz?

Ruhád van már?

– A városban van – válaszoltam, és elfintorodtam.

– Miért vágsz ilyen arcot? – nevetett Wyatt. – Undorító? Bűdös?

– Semmi baja, csak nagy és merev. – Nem is értettem, miért mondom ezt el neki. – Úgy örülök, hogy itt vagy. Nem megyünk el a Chippy'sbe?

– Dehogynem. De nem azt mondtad, hogy ezer dolgod van?

– Nem igazán. Úgy értem, tényleg sok dolgom van, de holnapra beszéltem meg az egyeztetéseket. Szerintem anya

csak a társaságom kedvéért akarta, hogy hamarabb idejőjjenek. Neked mit kell elintézned anyukádnak?

– Az várhat – felelte Wyatt.– Most együnk valamit, utána meg keressünk hullámokat.

– Szörfözni akarsz? – kérdeztem.

Éreztem, ahogy előnt az izgalom. Egy egész szabadnap a vízen, miközben semmi dolgom a világon. Egy egész szabadnap Wyatt-tel.

– Fogd a cuccod – mondta. – Mi mást csinálnánk egész nap?

AMIKOR MÁR A CHIPPTSBEN ÜLTÜNK a palacsintánkkal és egy közös tányér baconnel, kényelmes távolságra a törzsasztalunktól, megkérdeztem.

– Szóval, dalokat fogsz írni ahhoz a filmhez?

– Lenyomoztál az interneten? – pillantott fel Wyatt az asztal túloldaláról olyan tekintettel, mintha rajtakapott volna valamin. El kellett fordítanom a szemem.

– Egy kicsit. Könnyen rá lehet szokni. A *Varietyben* azt írták, hogy te fogod megkomponálni a teljes filmzenét.

Wyatt felnevetett.

– Tényleg most kezdesz el végre olvasgatni rólam, amikor már felvettük a kapcsolatot, és akár engem is megkérdezhetnél bármiről?

– Úgy érzem, vissza kell mennem a kezdetekhez, és újra kell gondolnom, hogy ki is vagy. Kicsit olyan, mintha azt

tudtam volna meg rólad, hogy beléptél egy szektába. Vagy vegán lettél.

– Esküszöm, hogy nem változtam meg annyira.

– Szóval, van házad?

– Hű, micsoda személyes kérdés.

– Most komolyan.

– Igen, van egy házam Malibuban.

– Úszómedencével?

– Nem. De látom onnan az óceánt.

– Remek.

Elképzeltem Wyattet a házában, amint az óceán felé néz. Elképzeltem, ahogy ott állok mellette, a víz felé nézve, ami rossz irányban van.

– Michael is nálam lakik, és elég nagy az épület ahhoz, hogy ne menjünk egymás agyára. Tudtad, hogy terapeutának tanul?

– Nem. Ez remek.

– És van egy barátnője, akivel az iskolában ismerkedett meg. Vagyis vele is sok minden történik, ami nem baj, mert én elég sok időt töltök Missyvel.

– Ő – vágtam magamnak a villával egy túl nagy falat palacsintát.

– Nem olyan értelemben – tette hozzá.

– Hogy érted, hogy nem olyan értelemben? Felnőttek vagyunk, Wyatt-néztem a szemébe, mert viccesnek találtam,

hogy ettől zavarba jön.

Wyatt felnevetett.

– Szerintem még mindig létezik a kamaszénem, ami nem akarja, hogy megtudd, miszerint megcsaltalak.

– Nagyon nem örülök, hogy ezt kell mondanom, de én is megcsaltalak téged.

– Te. Te férjhez mész! Megérdemelnéd, hogy szakítsak veled. Vagy legalábbis azt, hogy ne írjak rólad több giccses dalt.

Átmelegedett a lelkem a gondolatra, hogy Wyatt dalokat írt rólam, amikor annyira fájt nekem minden. Mint ha ez az információ visszamenőleg is gyógyító hatással lehet ne rám.

– Miért nem tudja Missy maga megírni a saját giccses dalait?

– Ő nem ír zenét. Amikor eljátszottam a dalomat Carlyle előtt, és ő az mondta, hogy nem elég jó a hangom, teljesen összetörtem. De a „Sam, a szemtelen”-t játszottam neki, és egy évvel később felvette velem a kapcsolatot, hogy megvegye azt a dalt Missynek. Így ismerkedtünk meg, és így indult be a karrierem.

– Össze fogtok házasodni?

– Még csak nem is járunk.

– Ne csináld már.

– Természetesen nagyon sok időt töltöttünk együtt. És néha együtt is voltunk.– Wyatten tisztán látszott, mennyire

kellemetlenül érzi magát, miközben a magánéletéről beszél.– Az a legnagyobb probléma, hogy semmiben nem értünk egyet, a zenében különösen. Ő már az elejétől fogva poposabb stílusban vette fel a dalaimat, mint én szerettem volna, és most az egyiket szintetizátorral akarja előadni, ami... szóval, ne már.

Itt beletúrt a hajába, mintha ki akarná simítani a fejéből az idegesítő gondolatokat. Utána mély levegőt vett.

– Ő zseniális előadó, meg minden, csak nem az az ember, akit én keresek.

– És milyen embert keresel?

– Nem tudom, Sam, csak valakit, akivel szívesen vagyok együtt. Én azért nem vagyok annyira bonyolult. – Wyatt a palacsintáira meredt. – És ez jó végszó ahhoz, hogy témát váltsunk.

– Oké, mi a helyzet az autókkal? Az mondtad, hogy még mindig autókat szerelsz. Olyan vagy, mint Jay Leno a Ferrari Jaival?

– Toyotával járok.

– Vagyis az szintiszta hazugság volt.

– Nem. Amikor megérkeztem Los Angelesbe, egy Venice-i benzinkúton dolgoztam, ahol a tankolásban segítettem, és autót szereltem. A benzinkút tulajdonosa egy idős fickó volt, Manny, és azután is benéztem hozzá néha, hogy már nem dolgoztam ott.

– Az nem autószerelés.

– Pár éve pénzügyi nehézségei támadtak, úgyhogy megvettem a benzinkutat, és felvettem őt a vezetőjének. És néha tényleg beugrók hozzá segíteni.

Hátradőltem a bokszban, és végigmértem. Wyatt. A *legjobb jó ember, akit valaha is ismertem*, gondoltam.

– Szóval, hol akarsz hullámokat keresni? – kérdezte.

50.

Felraktuk a szörfdeszkánkat Marion furgonjának a tetejére, és elindultunk a part mentén. Wyatt a Garnet-öbölhöz hajtott, ugyanarra a helyre, ahol először azt mondta nekem, hogy szeret. Felmerült bennem a kérdés, hogy vajon ő is olyan tisztán emlékszik-e erre, mint én.

A parton levettük magunkról a sortot és a pólót, és igyekeztünk nem egymásra nézni. Bevittük a szörfdeszkánkat az óceánba, és kieveztünk a hullámokhoz, amik nagyobbak voltak, mint amekkorákra számítottam. Az elmúlt évtizedben ezen a nyáron szörföztem a legtöbbet, és ebben a pillanatban az egész életem ki volt billenve az egyensúlyából, úgyhogy csak az izommemóriámban és a szerencsémben bízhattam.

Wyatt felpattant az első hullámra, ami megtetszett neki, én viszont haboztam. Visszaevezett hozzám.

- Mire vársz? Meghívóra? – fröcskölte le a deszkámat.
- Ezek a hullámok elég ijesztőek – válaszoltam.
- Menni fog, Sam. Gyere csak.

Ezzel elfordult tőlem, és ismét kievezett a nyílt vízre, mintha nem akarná a butaságaimra vesztegetni az idejét. Még mindig azt a lányt látta bennem, aki nagyon tud számháborúzni.

Elkaptam a következő hullámot, és elég gyorsan le is Zuhantam róla. De jó érzés volt, és amikor felértem a víz színére levegőt venni, mosolyogtam.

– Látod? – mondta Wyatt. Utána visszaevezünk a következőhöz.

Többször leestem, de ez nem igazán érdekelt. Tetszett, ahogy a víz a bőrömhöz ér. Tetszett, hogy a napfény csak pont annyira melegít át, hogy a víz ismét hidegnek tűnjön, amikor lebukom alá. Az óceán háttérzaja betöltötte a fejem, és kiszorította belőle a teendőim listáját és a rettegésemet attól, hogy négyszögben kell keringőznöm. Teljesen szabadnak éreztem magam.

Wyatt odalapátolt hozzám.

– Nem vagy még fáradt?

– De, egy kicsit.

A hasunkon feküdtünk, és ő megfogta a deszkámat, mint régen, nehogy elsodródjunk egymás mellől. Odakint, a vízen úgy tűnt, mintha az időn kívülre kerültünk volna. Egymás szemébe néztünk, és a való világban ez egy idő után kényelmetlennek kezdett volna tűnni. De odakint, a vízen Wyatt és én egyszerre voltunk a múlt és a jelen. Én az a lány

voltam, aki semmitől nem fél, aki anélkül nőtt fel, hogy traumák érték volna. Tisztán éreztem annak a lánynak az erejét, és úgy sejtettem, Wyatt őt látja bennem. Nem akartam elfordítani a tekintetem.

– Én elkapok még egyet – mondta végül, és elengedte a deszkámat.

Jött egy hullám, és azonnal felsiklott rá. Úgy tűnt, mintha érezné maga alatt az óceánt, és egy ritmusra mozogna vele. Erről azonnal kettőnk teste jutott eszembe, de száműztem a fejből a gondolatot.

Wyatt kísértált az óceánból, és követni akartam. A testem már teljesen kimerült, de azért elkaptam a következő hullámot. Nem álltam stabilan a lábamon, amikor felemelt, és rögtön víz alá kerültem, majd buk fencezni kezdtem. A homlokom hozzáért valami hegyeshez a homokban, és elfintorodtam a fáj dalomtól. *Látod? Ez a vége.* A szörfdeszkám rángatni kezdte a bokámon lévő pántot, de túlságosan össze voltam zavarodva ahhoz, hogy felálljak.

Wyatt elkapta a karom, és álló helyzetbe húzott. Gyorsan lecsatolta rólam a deszkát, és átkarolt. Én levegő után kapkodva nekitámaszkodtam, a vállára hajtottam a fejem.

– Jól vagy? – kérdezte, miközben összefogta hátul a hajam, és kicsavarta.

– Azt hiszem, igen – válaszoltam, mert még nem akartam kimenni az óceánból.

Ő elhúzódott tőlem, és végignézett rajtam.

– Te vérzel.

A kezem a homlokomhoz röppent, ahol valami éleset éreztem.

– Ne érh hozzá. Nem olyan szörnyű. Hadd mossam le egy kis sós vízzel, utána bekötjük. Tudsz járni?

– Jól vagyok, csak irányt tévesztettem a vízben. Vagy megtaláltam a helyes irányt. Nem tudom.

Wyatt felkapta a deszkámat, megfogta a kezem, és vezetni kezdett.

– Kérlek, ne kezdj el örültségeket beszélni.

Felnevettem. Lassan haladtam, mert egy kicsit szédültem, ugyanakkor azért is, mert meg akartam jegyezni ezt a pillanatot – azt, hogy milyen érzés Wyatt kezét fogni, és azt, ahogy a víz a bokámat nyalogatta. A tengerfenék puhán körülölelte a talpamat, a nap forrón sütötte a hátamat. Az érzékszerveim minden egyes másodpercet rögzítettek.

Wyatt leterítette a törölközőinket, és kirázta a szürke pólóját. Én leültem, ő pedig fölém térdelt, gondosan összehajtogatta a pólóját, és a sebemre nyomta. Az arca az enyém felett volt, a látóteremet a csupasz mellkasa töltötte be. Felmerült bennem a kérdés, hogy miért illendő ennyire meztelennek lenni a strandon.

– Egyébként fogalmam sincs, hogy kell ezt csinálni – jegyezte meg.

– Nekem nagyon szakszerűnek tűnik a módszered.

Wyatt elhúzta a pólóját.

– Nem olyan csúnya. Már nem vérzik.

Ő is leült a törölközőre, amivel egy kis távolságot teremtett közöttünk. Egyszerre dőltünk hátra, a könyökünkre, és egyszerre nyújtottuk ki a lábunk. Döbbenetesnek tartottam, hogy milyen kevés ruhát viselünk.

– Te belegondoltál már, mennyi időt töltöttünk fürdőruhában gyerekkorunkban? – kérdeztem.

– Gyakorlatilag a strandon éltünk.

– És egész nap félmeztelenek voltunk. És mindig kettesben mászkáltunk az öbölben. Meglep, hogy nem történt meg minden hamarabb.

Wyatt rám mosolygott.

– Az én esetemben már jóval hamarabb megtörtént

Csak arra vártam, hogy valami jelet kapjak tőled.

– Egymillió jelet adtam.

Wyatt visszaneézett a vízre.

– Biztosra akartam menni. Nagyon sok vesztenivalóm volt.

– Tudom.

Nem is értettem, miért hoztam ezt szóba. Mindketten elnémultunk; minden könnyedségünket visszaszívta az óceán.

– Nagyon sajnálom, hogy fájdalmat okoztam neked – szólalt meg végül Wyatt.

Erre nem mondtam semmit.

– Szerintem el tudod képzelni, mennyire szét voltam esve, ha képes voltam hátat fordítani mindannak, ami köztünk volt.

Teljesen felültem, hogy magam elé húzhassam a térdem.

– Én segíthettem volna neked.

– Csak eltaszítottalak volna. Telj esen elveszítettem a lábam alól a talajt, és nagyon haragudtam a családomra. Nem tudtam uralkodni magamon. Az elvesztésednél már csak az lett volna a rosszabb, ha mindezt rajtad vezetem le.

A lábfejemre néztem, ami kezdett leégni. Homokot lapátoltam rá.

– És mire kitisztult a fejem, te már nagyon haragudtál rám. És már késő volt. Ez nagyon nagy kárnak tűnik.

– Nem tudom, mit mondhatnék erre.

– Mondd, hogy megbocsátasz.

– Persze hogy megbocsátok. Az már nagyon régen volt. Nem számít.

Wyatt felült, és mindkét kezét végighúzta a haján. Elfordította a tekintetét, majd visszanézett rám.

– De számított, Sam. Lehet, hogy már vége, de számított. Úgyhogy hagyd ezt abba.

– Tudom. – Persze hogy tudtam.

Wyatt hallgatott egy darabig. Rám nézett, utána visszapillantott a vízre.

– Az, ahogyan azon a nyáron éreztük magunkat, megváltoztatott engem. Mintha a tudat, hogy boldoggá

tehetek egy másik embert, megnyitott volna bennem valamit. Ezért tudok most dalokat írni. Nagyon sok reményt ad nekem, hogy érezhetem magam úgy. Ha az, ami köztünk volt, nem számított, akkor az egész életem a semmire épül.

A térdemre hajtottam a homlokom, és halkán felnevettem. Ha az valódi volt, akkor semminek, ami azóta történt velem, nincs értelme.

– Mi az?

– Én csak úgy voltam képes túltenni magam rajta, hogy elhittem magammal, hogy az nem volt valódi, csak valami kamaszkori megszállottság – válaszoltam.

Wyatt hallgatott egy darabig.

– De mindkettőnk élete jól alakult, nem?

Rámosolyogtam, mert az ő élete jobban alakult, mint azt bármelyikünk el tudta volna képzelni. Felidéztem a pályát, amit azon a nyáron követtünk: Wyatt lézerként fókuszált a zenéjére, én meg egyszerűen csak mindent ki akartam próbálni. Wyatt nagyon keményen dolgozott azon, hogy valóra váltsa az álmát, én meg nagyon keményen dolgoztam azon, hogy létrehozzak egy olyan életet, amihez nem kell semmi újat kipróbálnom.

– Lehet, hogy fel kell mondanom.

– Biztos – felelte Wyatt.

Ezzel mindketten lefeküdtünk, és magunkba szívtuk a napfényt.

51.

Nem tudtam aludni. Egyáltalán nem szorongtam, inkább örömteli izgalom járt át. Nagyon jól éreztem magam. Nagyjából úgy, mint amikor az ember gyomorinfluenzás lesz, majd egyszer csak felébred valamelyik nap, és konstatálja, hogy elmúlt. Amikor már el is felejtette, milyen érzés egészségesnek lenni. Gyakorlatilag az egész napot odakint töltöttem. Az izmaim nagyon kellemesen elfáradtak, a bőrömet étellel töltötte meg a nap. Megpróbáltam kitalálni, hogy vezethetném vissza ezt az érzést a való életembe. Helyet akartam teremteni benne a szörfözésnek. Ki akartam próbálni dolgokat, meg akartam tántorodni, és el akartam esni.

Felnéztem az élet fájára a falamon, amit halványan megvilágított a holdfény. Nem szívesen kritizálom a kilencéves éneket, de az a rajz kicsit gyerekesnek tűnt. A törzse és az ágai a barna egyetlen árnyalatában pompáztak. Apámnak igaza volt, textúrára lett volna szüksége. Összedörzsöltem a mutató- és a hüvelykujjamat, hogy

felidézzem, milyen tapintása van a fának, és erről eszembe jutott a halott fák múzeuma az ebédlőasztalon.

Felkeltem az ágyból, és bekopogtattam a szüleim hálósobájába. Amikor nem jött válasz, bementem, és lábujjhegyen az anyám oldalához sétáltam. Letérdeltem, és anyám karjára tettem a kezem.

– Anya? Minden rendben van.

– Miért beszélsz hozzám?

– Van ragasztópisztolyunk?

– Persze hogy van. A mikrohullámú felett.

– Elhasználhatom a kosárban lévő ágakat?

– Persze – válaszolta erre, majd a másik oldalára fordult.

Lemosolyogtam az alvó szüleimre. Rajtuk kívül senkit nem ismerek a világon, aki egyáltalán nem tenne fel kérdéseket arról, hogy miért van szüksége az embernek ragasztópisztolyra és ágakra az éjszaka közepén.

HAJNALI HAT ÓRÁRA elfogytak a gallyak, de a fa legtöbb ága elkészült. Eleinte szabályos sorokban ragasztottam őket a falra, de ahogy haladtam, egyre organikusabb módon helyeztem fel a soron következőket. Gyerekkoromban is mindig így csináltam ezeket a dolgokat. Követtem a váratlan ötleteimet az éjszaka közepén, és azok vagy működtek, vagy nem. Ahogy most végignéztam a falon, tudtam, hogy amit létrehoztam, az nem kifejezetten szép. Sőt talán csak egy rakás szemét. De legalább valami.

Aludtam néhány órát, majd kiballagtam a konyhába, ahol anya az asztalnál rajzolgatott, másik kezében a kávésbögréjét dédelgetve.

– Vad bulit tartottál éjszaka? – kérdezte.

– Nem tudom, mi ütött belém. De egyszerűen textúrát kellett adnom annak a fának a szobámban. És a te ággyűjteményed pont alkalmasnak tűnt erre.

– Alig várom, hogy láthassam.

– Előfordulhat, hogy porig kell égetnetek majd az egész házat.

Anya felnevetett.

– Ma nem akarom azt hallgatni tőled, hogy fáradt vagy, mert rengeteg a dolgunk. El akarom kezdeni megcímezni ezeket a borítékokat. Egyre át kell menned Ginnie-hez tortát kóstolni, kettőkor pedig az Old Sloopba, hogy megnézd az asztalneműket.

– Remek – válaszoltam. – Wyatt azt mondta, hogy velem tart.

– Hogy van a fejed? – kérdezte anya.

Teljesen félreértettem, hogy mire gondol. Már majdnem azt válaszoltam, hogy kezd kitisztulni, hogy megpillantottam a valódi önmagam, és többet akarok látni belőlem. Meg akartam osztani anyával, hogy attól tartok, hogy ha szabadjára engedem az igazi énem, az fülig bele fog szeretni Wyattbe, és

tönkreteszi az életemet. Anya viszont a homlokomon lévő ragtapaszt bámulta.

– Ja, teljesen rendben van – válaszoltam.

Anya folytatta a rajzolást. Én kinyitottam a hűtőt, és kivettem belőle egy fagyasztott mogyoróvajás-lekváros szendvicset. Kicsomagoltam, és még fagyottan a tenyerembe vettem. Nagyon örültem, hogy anya még mindig rendszeresen vásárol ilyeneket, arra várva, hogy a kislánya megjelenjen, és megegye őket.

– Anya, sajnálom, hogy ilyen sokáig kerültem a tengerpartot.

Erre felnézett rám, és lerakta a tollát.

– Én is. De úgy érzem, kezdesz visszatérni.

– Én is – válaszoltam, és pusztit nyomtam a feje búbjára.

52.

Fura volt a főutcán sétálgatni Wyatt-tel. Az elmúlt tizennégy évben sok üzlettulajdonos-váltás történt, és rengeteg új arcot láttam, mégsem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy maga a város emlékszik ránk. A lámpaoszlopok és a szemetesek, a vörös téglás postahivatal, amelynek a lépcsőjén ülve néztük a július negyedikéi felvonulást. Kicsit úgy éreztem, mintha még mindig egy pár lennénk.

Amikor beléptünk Ginnie pékségébe, megszólalt az ajtó felett a csengő. Ginnie férje, Raoul felpillantott a kasszából, és a szívére tette a kezét, amikor meglátott minket.

– Tudtam! – mennydörögte, miközben kilépett a pult mögül.

Engem megölelt, Wyatt-tel kezét rázott. Tisztában voltam azzal, hogy mi következik, és azzal is, hogy Wyatt is tisztában van vele. Úgy éreztem, ő viccesnek tartja a dolgot. Én egyszerűen nem bírtam annak tartani.

– Helló – köszöntem. – Látom, emlékszel Wyattre. Ő csak azért jött, hogy segítsen a kóstelásban. Nem ő a vőlegény.

Raoul arca megnyúlt.

– Ó.

– Képzelheted, én mit érzek – jegyezte meg Wyatt, mire oldalba könyökölt.

Raoul gyorsan helyesbített.

– Elnézést, csak azt hittem... Pont úgy sétáltatok be ide, mint gyerekkorotokban, egymásba hajolva. Ginnie mondta mindig, hogy ti így szoktatok sétálni, egymásba hajolva. Mi is úgy csináltuk.

Ráébredtem, hogy tényleg Wyatt felé dőlök egy kicsit. A vállunk közötti szabad helyre pillantottam, ahogy ott álltunk egymás mellett, és az nem tűnt normálisnak. Wyatt észrevette, hogy mit nézegetek, és ezúttal ő könyökölt oldalba.

– Szóval, beszéljünk a tortákról – mondta Raoul-nak.

– A torták. Igen, gyertek, foglaljatok helyet.

A sarokban lévő asztal mellé ültünk, amelyen két tortaszelet várt minket. Raoul bemutatta az elsőt.

– Ez vaníliás torta, enyhén citromos vajás krémes bevonattal. Épphogy csak belengi a citrom.

Ettünk belőle egy-egy falatot.

– Ez mennyei – jelentettem ki.

– Én nem vagyok annyira meggyőzve – mondta Wyatt. – Cseppnyi belengést sem éreztem benne. Mid van még?

– Ez egy egzotikus citromos torta, citromkrémes bevonattal. A menyasszonyok kedvence.

Mindketten ettünk belőle egy-egy falatot, és Wyatt bólintott.

– Tényleg egzotikus.

Az övéhez koccantottam a térdem.

– További lehetőségek is vannak?

– Itt van még egy, amit én szeretek – ment vissza Raoul a konyhába.

Wyatt felnevetett, és felém nyúlt, hogy letörölje a számról a krémet egy szalvétával. Nem sikerült mindet eltávolítania, az utolsó cukormorzsákat az ujjával szedte le. Minden porcikámban éreztem, ahogy az ujjával az ajkamhoz ér.

– Maszatos vagy – mondta.

Raoul egy vaníliabevonatos csokoládétortával jelent meg, amelyben egy réteg csokoládédarabkás vajkrém is volt. Szerintem kéjes hangokat adhattam ki, amikor megkóstoltam.

– Ez tetszik neki – konstataulta Wyatt.

– Ezt nem tudhatod – torkoltam le.

– Ismerem a hangjaidat, Sam. Ezt fogja választani.

– Esküvőre nem illik a csokoládétorta, ugye? – kérdeztem Raoult, miközben egy harmadik falatot is ettem.

– Mindenki azt csinál, amit akar, de valóban, a hagyományok értelmében fehér torta szokott lenni az esküvőn. Ebben a süteményben az a vicces, hogy a fehér bevonata miatt tradicionálisnak tűnik, és senki nem tudja, hogy belül csokoládés, amíg fel nem vágják.

-Térjünk vissza az első kettőhöz – javasoltam.

– Sam, ha csokoládétortát szeretnél, akkor válaszd azt. Mindenki imádja a csokoládétortát; az olyasmi, ami ellen senkinek nem lehet kifogása.

– Jacknek nem tetszene – jelentettem ki, miközben felszedegtettem az utolsó csokoládémorzsákat az ujjam hegyével.

– Azt kellene választanod, amit te akarsz. – Wyatt már nem viccelődött.

– Az elsőt kérem – jelentettem ki.

VISSZASÉTÁLTUNK A FŐUTCÁN AZ Old Sloop fogadóhoz, ahol asztalneműket kellett volna választanunk. Én egész éjjel nem aludtam, és ehhez immár túl sokat ettem is.

– Elfáradtam – jelentettem ki. – Hagyjuk a térítőkét, és szunyókáljunk egy kicsit.

– Valószínűleg amúgy is sima fehéret választottál volna – nyugtázta Wyatt.

53.

Teljes beleéléssel aludtam. Abba a fajta mákonyos álomba merültem, amiből az ember verejtékesen ébred, és azt sem tudja, milyen napszak van. A szobám olyannak tűnt, mint egy erdő, és a hátamra feküdtem, hogy végignézhessenek rajta. Megnéztem a telefonom, és láttam, hogy Jack küldött egy fotót a US Openről. Azt válaszoltam, hogy: Jó bulinak tűnik! Én most aludtam egy nagyot.

Jack: Milyen volt a torta?

Én: Mennyei.

Jack: Milyen ízűt választottál?

Én: Vaníliásat.

Jack: És az asztalnemű?

Én: Még nem döntöttem, a sárga tetszett a legjobban.

Jack: Milyen színű volt még?

Én: Bármilyen. Holnap visszamegyek.

Jack: Sárga? Ez komoly?

Én: Valószínűleg fehér lesz.

APÁT A HÁTSÓ TORNÁCON TALÁLTAM, ahol egyenes vonalakat rajzolt egy vázlatfüzetbe. Leültem a mellette lévő napozószékre, és kicsit azt kívántam, bárcsak már koktél– idő lenne.

– Az egyenes vonalakban nincs élet – jegyezte meg apa.

– Konfuciusz lettél?

– Kicsit úgy érzem. Az ügynököm, aki nagyon közel áll ahhoz, hogy végleg lemondjon rólam, folyamatosan azt mondogatja nekem, hogy most az egyenes vonalak mennek. A vízszintes színátmenetek. – Feltartotta a vázlatfüzetét, hogy megmutassa. – Nekem ez nem mond semmit..

Utána új oldalra lapozott, és egy egyenes vonalat húzott a közepére.

– Te tudsz bármit is az esküvői asztalterítőkéről? – kérdeztem.

Fel se nézett.

– Semmit az égvilágon.

– Ma nem mentem be az Old Sloop fogadóba, és hazudtam erről Jacknek. De még mindig visszamehetek holnap, nem igaz? Nem fognak kifogni belőlük, ugye?

– Furának tűnik, hogy pont erről hazudsz – válaszolta apa.

– Főleg annak ismeretében, hogy te rendkívül egyenes ember vagy.

A vizet bámultam, de éreztem, hogy ő viszont engem néz. Azóta figyelt, hogy azon az estén hazafuvarozott minket

Wyatt-tel. Mintha azt várná, hogy most mi lesz ebből.

A válasza ott lógott a levegőben, változatos, csúnya dolgok előtt nyitva ajtót. *Nos, te biztosan tudsz egyet s mást a hazugságokról, apa.* Egy ideig csak hallgattunk.

– A megcsalás csak hazugság, de a testeddel – mondta végül.

Felé fordultam, és láttam, hogy lerakta a vázlatfüzetét. Nagyon úgy tűnt, hogy tényleg eljött ennek a beszélgetésnek az ideje.

– Én nem csaltam meg Jacket. Csak a térítőkről hazudtam.

– Szerintem te elég sokat hazudsz magadnak.

– Ez nem igaz – fontam össze a karom a mellkasomon, hogy megvédelmezzem magam a vád ellen.

– Amikor belekavarodtam abba a dologba Marionnal, én is hazudtam anyádnak, de leginkább csak azért, hogy fenntarthassam azt a hazugságot, amit önmagámnak adtam be – magyarázta apa, miközben úgy nézett a szemembe, mintha engedélyt kérne ahhoz, hogy folytathassa. – Mint azt te is tudod, egyre kisebb érdeklődés övezte a műveimet. Nem csináltam mást, csak egyre unalmasabb verzióit hoztam létre valaminek, ami valamikor régen működött. És egyik este egyszer csak megjelent itt Marion egy szivárványcsíkos ruhában, és ahogy megpördült, az felizzította a fantáziámat. Pár pillanatra nem éreztem magam olyan öregnek és

elnyűttnek; feltámadt bennem a remény, hogy talán mégsem fogok eltűnni. Ez valójában nem is a munkámról szólt.

Hallgattunk egy darabig.

– És megérte? – kérdeztem.

– Egyáltalán nem. Mariont híd gyanánt használtam valami más felé, egy olyan hely felé, ahol más embernek érezhettem magam. Rettegtem attól, hogy nem vagyok elég jó, de Marion nem lett volna képes megváltoztatni. Nem lettem új ember neki köszönhetően, csak mindenkit megbántottam, akit szerettem.

Ekkor már a térdemet öleltem, és igyekeztem megacélozni magam a többihez. Korábban soha nem vágytam arra, hogy lefolytassuk ezt a beszélgetést, de abban a pillanatban készen álltam rá. Hátat fordítottam annak a zavaros káosznak Wyatt-tel, és hátat fordítottam önmagámnak is, de mióta apa végigülte velünk azt az utat a kocsiban, és tanúja volt annak, hogyan kavarguk fel Wyatt-tel mindazt, ami elveszett, úgy éreztem, mintha nyílt volna köztünk egy csatorna. Úgy éreztem, mintha ő tisztábban látna engem, én pedig készen állnék arra, hogy tisztán lássam őt.

– Az ember azért csalja meg a másikat, mert úgy érzi, hogy attól átváltozik valaki mássá, hogy ez megmenti a sajátátkozott nyomorából. És ez az a hazugság, amit ilyenkor mondogat magának. Azt hiszem, ez a lényeg, Sam. Senki nem tud olyasvalakivé változtatni, aki nem vagy, csak

olyasvalakivé, aki eleve vagy. Mindenképpen gondold át, hogy nem valaki mássá próbálsz-e változni Jack kedvéért.

– Nem – válaszoltam. – Úgy értem, én jól érzem magam attól, amikor összeszedettebb vagyok.

– Csak ez ne menjen át színjátékba.

Ekkor gitárzene szűrődött át a lombházból, és felmerült bennem, hogy Wyattnek soha nem hazudtam, egyetlenegyszer sem.

– Ha már a hazugságoknál tartunk, te el tudod hinni, mennyit sunnyogott Wyatt a saját sztárságával kapcsolatban?

– Én azért nem lepődtem meg annyira.

Ekkor rákérdeztem, arra gondolva, hogy miért is ne tenném.

– Szoktál még úgy gondolni rá? Mármint Marionra?

– Ez a legfurcsább az egészben, Sam. Soha, de soha. Már felidézni sem tudom, mit is éreztem akkoriban; olyan, mintha csak átmeneti elmezavarban szenvedtem volna. Amikor lebuktam, az akkora sokkot okozott nekem, hogy alaposan magamba kellett néznem. És már nem szoktam hazudni magamnak. Anyádnak meg pláne.

– Én tényleg nem akarok így élni – válaszoltam. Utána azzal folytattam, mintegy kísérletképpen, hogy: – Azért nem mentem el asztalneműket nézni, mert egész éjszaka nem aludtam, utána pedig cukorsokkot kaptam.

– Na, tényleg olyan nehéz volt?

54.

– Te jószágos ég! Micsoda zsákmány! – kiáltott fel anyám aznap este, amikor Wyatt felsétált a tornácra, három palack bort szorítva a mellkasához.

Apám, Travis és Hugh egy nagy sajtál és hidegtál mellett ültek odakint. Elmosolyodtam, amikor megláttam őket így együtt. Arra gondoltam, hogy talán mégis lehetségessé válik ez a lehetetlen csapat. Az életem, plusz Wyatt, amiről el kellett ismernem, hogy többnek érződik a valódi életemnél. Attól, hogy ott láttam Wyattet, gyakorlatilag karnyújtásnyi távolságban, önmagában is úgy éreztem, hogy minden rendben lesz.

– Ezt talán jobb lenne, ha beraknád a hűtőbe – nyomott a kezembe egy palack Chablist.

A címkére pillantottam, majd visszanéztem rá.

– Ez rendkívül felnőttesnek tűnik. Most már ilyeneket csinálunk?

– Igen. És adó-visszatérítést is szoktam igényelni – válaszolta erre, majd átnézett a vállam felett, és Travisnek is

köszönt.

– Te aludtál? – kérdeztem.

– Mint akit leütöttek.

– Holnap elmehetünk szörfözni? – kérdeztem.

– Nem tudom. Szerepelt a szörfözés az esküvői teendőid listáján ezen a hétvégén?

– Ja, tényleg – válaszoltam. – Térítők és virágok.

Amikor a part felé fordultunk, Gracie-t pillantottuk meg, aki a két házzal odébb lakó Andy Bryanttel sétált hazafelé a dűnéken át. Mindketten szörfdeszkát szorongattak a kezükben, úgyhogy elég szűkösen fértek el az ösvényen. Andy mondott valamit Gracie-nek, aki lehajtotta a fejét, és elfordult, nehogy a fiú meglássa, hogy mosolyog.

– Láttad ezt? – kérdeztem.

– Láttam – felelte Wyatt.-Annak a srácnak most rögtön el kellene szaladnia, hogy mentse az életét.

Legszívesebben elnevettem volna magam, de már nem úgy tűnt, mintha Wyatt viccelődne. Úgy tűnt, mintha távolodna tőlem. Csak nagyon lopva, de Wyatt eltávolodása bevésődött az összes sejtembe, és az egész testem emléke zett rá, hogy milyen.

AMIKOR FELSZOLGÁLÁSRA KERÜLT a csirke és a kukorica, apám pohárköszöntőt mondott.

– A régi barátokra – mondta. – És a nyár végére.

Gracie felnyögött.

– Kedden elkezdődik az iskola. Még két nap a tengerparton, és annyi.

– Jujj – nyögtem fel, mire mindenki rám pillantott magyarázatért.– Csak annyi, hogy egy agysorvasztó projekten kell dolgoznom, és egész nap be vagyok zárva a fülkémbe, ahol kimutatásokat kell készítenem annak bizonyítása végett, hogy semmit nem tudunk tenni az égvilágon az ügyfelünk helyzetének javításáért.

– Ez pokolinak tűnik – jegyezte meg apa.

– A te életed az én legrosszabb rémálmom – gesztikulált Travis egy kukoricacsutkával.

– Esetleg arra fordíthatod a kihasználatlanul maradt agyi kapacitásaidat, hogy az esküvővel foglalkozz – szólalt meg Hugh. – Nem is hangzik olyan szörnyen, hogy kapsz egy kis pluszidőt a következő hónapban.

– Valóban – helyeselt anya.

Wyatt hallgatott, és nem nézett a szemembe. Inkább anyához fordult.

– Sok tennivaló van még?

Anya elnevette magát.

– Ha nyolc héten belül össze akarunk dobni egy esküvőt? Nos, igen.

– Esküszöm, hogy holnap reggel tényleg elmegyek a virágoshoz – jelentettem ki.

Wyatt még mindig nem volt hajlandó rám nézni. Ezúttal anya szólalt meg.

– Nekünk pedig még jövő héten postáznunk kell ezeket az esküvői meghívókat. Kedd este talán átjöhetnél, hogy szétválogassuk és felbélyegezzük őket.

– Nekem a festettek tetszenek – mondta Gracie. – Szerintem kis kagylókat kellene ragasztanunk az alsó sarkukba.

– És talán egy kis homokot is – tette hozzá anya.

– Anya – szóltam rá.

– Tudom, ne haragudj. Nem bírok uralkodni magamon – mentegetőzött erre. Utána mindenkinek töltött még egy kis bort.

Gracie felállt az asztaltól, és beszaladt, hogy körbeadjon néhány festett meghívót. Én egy halványsárga ecsetvonásosat kaptam, és megtapogattam azt a sarkát, amelyben tényleg kagylóknak kellett volna lenniük. Átnyújtottam az asztal felett Wyattnek.

Ő elvette a kezemből a lapot, és két kézbe fogta. Végighúzta az ujját a sárga sávon, a nevünkön. Megpróbáltam kiolvasni az arckifejezéséből, hogy mit érez, mert bizonyos szempontból meglepettnek tűnt, olyannak, mint aki nem számított arra, hogy Jack neve lesz az enyém mellett. Azt szerettem volna, ha felnéz rám, de továbbra is a lapot bámulta.

– Mit szólsz? – kérdezte tőle Gracie. – Színesen jobb, nem?

– Sokkal – válaszolta Wyatt.

– Mondom, hogy Jack soha nem menne bele ebbe – szólaltam meg. – Úgyhogy ne éljétek bele magatokat túlzottan.

Wyatt ekkor végre a szemembe nézett, és megcsóválta a fejét. Felállt az asztaltól, és felvette a telefonját, aminek nem hallottam a csörgését. Amikor visszaült az asztalhoz, nem nézett ki túl jól.

– Vissza kell mennem. Mármint Los Angelesbe – mondta.

– Történt valami? – kérdezte anya.

– Igen. Nincs nagy gond, de Missynek hamarabb be kellene fejeznie az új lemezét, mint gondoltuk.

Wyatt rám nézett, majd az eljegyzési gyűrűmre pillantott. Eddig nem vettem észre, hogy ilyet csinált volna.

– Mindenesetre, most megyek, hogy elintézzem a repülőjegyet, meg mindent. Köszönöm a vacsorát.

Mindenki felpattant, hogy elköszönjön tőle. Wyatt megölelte Gracie-t, és azt mondta neki, hogy mindenkit hagyjon állva nyolcadikban. Utána megölelte Hugh-t, majd Travist is.

Apám is megölelte őt.

– Nos, fiam, most, hogy már tudjuk, miszerint gazdag vagy, és híres, mindenképpen el kell mennünk hozzád Kaliforniába. Esetleg görkorcsolyázni is fogunk egy kicsit.

– O, attól kíméljen meg az ég – sóhajtott fel anya.

– Az remek lenne. Michael is nagyon örülne.

Utána felém fordult, én pedig mindkét kezét megragadtam.

– Azt kívánom, bárcsak maradnál – mondtam. – Ez tényleg a nyár utolsó estéjének tűnik, és én mindig is utáltam az utolsó nyári estéket.

– Tudom – válaszolta. – Viszlát, Sam.

Ezzel lesétált a tornác lépcsőjén a dűnék közé, a többiek pedig visszaültek a helyükre, és folytatták a beszélgetést. Én úgy éreztem, hogy valami nem stimmel. Pár órával ezelőtt még nevetgélünk, és tortákat kóstolgattunk. Pár órával ezelőtt még nem volt köztünk ekkora távolság.

Felpattantam, és leszaladtam a lépcsőn a dűnék közé.

Bele sem gondoltam, milyen következtetéseket fog ebből levonni a családom, de ez nem is érdekelt igazán. Nem hagyhattam, hogy Wyatt így menjen el.

Akkor értem utol, amikor éppen be akart lépni az üveg tolóajtón a házukba.

– Hé, mi történt? – kérdeztem.

Erre megfordult, meglátott, és konkrétan idegesnek tűnt attól, hogy ott vagyok. Pedig Wyatt mindig is örült nekem eddig, egész életemben.

– El kell mennem innen – válaszolta.

– Miért? Én azt hittem, egész hétvégén itt maradsz, és holnap együtt csinálunk dolgokat.

Ez mintha felzaklatta volna. Lenézett a vállam felett a dűnékre.

– Tudod, mi történt, Sam? Utálom a tortádat. Szar a tortád. Elmosolyodtam, mert ez csak valami vicc lehetett.

– Szar a tortám?

De nem az volt.

– Igen, unalmas, és még neked sem tetszik igazán. De azt fogod választani, mert úgy érzed, hogy ez a torta illik ahhoz az élethez, amibe beletemetted magad. És Jack egyszerűen hagyja, hogy eltűnjél, talán azért, mert nem érdekli az egész, vagy azért, mert nem is tudja, hogy ki is vagy te igazából. Ha én lennék a helyében... és voltam a helyében, úgyhogy ez biztos... akkor azt akarnám, hogy bármilyen lehess. Nem állítanék fel neked szabályokat és korlátokat, egyszerűen csak szeretnék, és hagynám, hogy úgy mozogj a világban, ahogy csak akarsz. Te viszont feladtad, Sam. Te elrejtőztél, és ez egyszerűen szánalmas.

– Ez nagyon nem volt szép – jött ki a számon olyan halkán, mintha az utolsó lélegzeteimet venném.

– Nos, de igaz. És nem tudom elhinni, hogy senki más nem szembesített ezzel. Mi a fene van a családdal? Nem tudom elhinni, hogy apád úgy gondolja, hogy őszinte vagy magaddal ebben.

Nem gondolja úgy. De ezt nem mondtam ki.

– Te az a torta vagy, ami szokványosnak tűnik, amíg valaki mélyebben meg nem nézi, és rá nem jön, milyen rendkívüli. Te egy kibaszott csokoládétorta vagy, Sam, de még ezt választani sem vagy hajlandó.

Felnéztem Wyatt arcára, és amit rajta láttam, az leginkább undorra emlékeztetett. A keze felé nyúltam, hogy megfogjam, de ő zsebre vágta.

– Azért haragszol rám, mert nem a csokoládétortát választottam?

– Te vagy a legfontosabb ember az életemben, de még a sajátodban sem te vagy a legfontosabb.

– Ez nem igaz – tettem a kezem az alkarjára.

Wyatt megragadta a kezem.

– És még ez is, Sam. Folyamatosan hozzám érsz. A többi barátodat is ennyit fogdosod? Azt sem tudod, mit akarsz, vagy ki is vagy igazából. Csak levegőt próbálsz kapni.

Erre nem tudtam mit mondani. Elszégyelltem magam az önálló életet élő kezem miatt. Fájt, hogy Wyatt azt hiszi, hogy az életem csak hamis és nevetséges. Dühös akartam lenni, mert az segített volna abban, hogy sarkon fordulhassak, és visszamasírozhassak a mi házukba. *Országomat egy kis jogos felháborodásért*, gondoltam magamban. De csak magam elé bámultam, egyenesen Wyatt mellkasára.

– Most lefekszem – közölte velem. – Holnap pedig elmegyek. Tedd rendbe az életedet, Sam.

55.

Tegyem rendbe az életemet. Én? Már ágyban voltam, amikor végre feltámadt bennem a harag. Kettőnk közül én vagyok az, aki egészséges kapcsolatban van. Wyatt csak összeborul néha egy popsztárral. És lehet, hogy nem vagyok végtelenül kiteljesedve, és nem kergetem az álmaimat, de ő sem lép fel színpadokon. Ha úgy gondolja, hogy én Jack mögé bújok, minek nevezi azt, hogy ő Missynek adja a dalait, és hagyja, hogy tönkretegyék őket? Hahh! Melyikünk is veszítette el a hangját?

Éjfélkor kaptam egy üzenetet Jacktől: Hiányzol!!!

A telefonomra meredtem a sötétben. Minek ez a sok felkiáltójel? Rájuk tettem az ujjam, utána ismét elolvastam a szöveget: Hiányzol. Ez a csendes „hiányzol” jóval romantikusabbnak tűnt, olyannak, mintha Jack lehajtott volna a fejét a párnára, és azért írt volna nekem, mert hiányoztam neki. A kiabálós üzenettől inkább úgy éreztem, mintha egy bárban lenne, és eszébe jutott volna, hogy jön nekem egy pacsival.

Tényleg annyira karót nyeltté váltam volna, hogy átírom a pasim üzeneteit? Azt válaszoltam neki, hogy „Te is hiányzol”.

NYOLCIG ALUDTAM, VALÓSZÍNŰLEG azért, mert volt mit behoznom ezen a téren, és anyát az ebédlőasztalnál találtam, mélyen elmerülve a vízfestékeiben. Fel sem nézett, miközben megszólalt.

– Mi történt Wyatt-tel?

Töltöttem magamnak egy kávé, és végignéztam a pulton sorakozó meghívókon.

– Megint szakítottunk.

– Sam – tette le anyám az ecsetét.

– Mindenben belém kötött. Az esküvői tortával kezdte, mert azt hiszi, hogy ő jobban tudja nálam, melyik tetszik nekem a legjobban. Utána teljesen elveszítette a fejét, és megvádolt azzal, hogy hazugságban élek.

– Ó.

– Mi? Te is azt hiszed, hogy hazugságban élek?

– Én úgy gondolom, hogy felépítettél magadnak egy nagyon kellemes életet, amelyben biztonságban érzed magad.

– És mi a rossz a biztonságban?

– Semmi az égvilágon. A biztonság csodálatos dolog. Csak létezik egy középút a biztonság és a szabadság között, és szerintem te olyan ember vagy, aki szívesebben lenne szabadabb, mint amilyen most lehetsz.

– Már túl öreg vagyok ahhoz, hogy számháborúzzak, anya.

– Nem feltétlenül. De egy kicsit jobban is kiállhatnál magadért a kapcsolatodban. Jack szeret téged, és szerintem még jobban szeretne, ha valamivel többet láthatna belőled.

Felvettem az egyik meghívót, amelyen halványkék ecsetvonás emelte ki a nevünket. Alig észrevehető narancssárga pettyek díszítették a sarkát. *Boldogság*, ugrott be róla. Vonzónak találtam egy olyan esküvő gondolatát, ami olyan meghívókkal indul, amelyek nem félnek egy kis színtől. Néhány apró kiegészítéstől, amelyek engem képviselnek az esküvőnkben. Legalábbis így éreztem.

– Ezek gyönyörűek, anya. Egy kis boldogságlöketet adnak az egészhez.

Anya felnézett, és rám mosolygott.

– Akkor jó. Pont erre lenne szükségünk. – Utána folytatta a munkát, és hozzátette: – Hogy is mondhatna nemet Jack egy kis boldogságlöketre?

56.

A házunk előtt elég jó formában voltak a hullámok, úgyhogy ebédig szörföztünk Gracie-vel. Örültem, hogy a húgommal tölthetem a délelőttöt, és olyasmit csinálunk, ami közben nem kell beszélgetnünk. Wyatt házában nem égtek a lámpák, és ebből azt a következtetést vontam le, hogy elment. Folyamatosan az utolsó beszélgetésünkön rágódtam, ami nem tűnt túl egészségesnek. Még mindig nem tudtam elhinni, hogy Wyatt hazugnak és csalónak nevezett, vagy valami ilyesmi. De leginkább az háborított fel, hogy a szememre hányta, hogy mindig hozzáérek. Nagyon kínosan éreztem magam, amikor erre gondoltam, úgy, mintha nem állna összhangban, amit a testem akar, és amit a fejem szerint mindenki illendőnek tart körülöttem.

Gracie velem tartott az Old Sloop fogadóba, és konkrétan sárga asztalkendőt választottunk. A húgom azt mondta, hogy az esküvőm olyan lesz ettől, mint a napsütés. Eszembe jutottak a meghívók, és elképzeltem, hogy nézne ki egy sárga szalag a derekamon. Kicsit könnyebben vettem a levegőt,

miután meghoztam ezeket a döntéseket; mintha csak most tudtam volna először elképzelni, hogy én is része leszek ennek a napnak, és őszintén mosolygok bele a fényképezőgépbe.

Mire végeztünk a vacsorával, Wyattnek már meg kellett érkeznie Los Angelesbe. Egyetlen üzenetet sem írt nekem egész nap, de nem is számítottam arra, hogy fog. Az volt az utolsó nekem szóló tanácsa, hogy tegyem rendbe az életemet, és el nem tudtam képzelni, hogy mit mondhatnánk egymásnak ezután. Ha *csalódott abban, amivé váltam, az az ő baja, nem az enyém*, gondoltam.

EGÉSZEN HÉTFŐIG A TENGERPARTON maradtam, hogy segítsék bezárni a házat. Szorongó szívvel ébredtem. Elkezdtünk összepakolni, hogy hazamenjünk, mindjárt vége a nyárnak, és rosszban vagyunk Wyatt-tel. A telefonomra pillantottam. Reggel hat óra volt; Wyatt nem jelentkezett. Mintha tíz évet ugrottam volna vissza az időben, és ki kellett űznöm magamból ezt az érzést. Felkeltem, fürdőruhát vettem, és leszaladtam a dűnéken át az óceánhoz. A víz hideg volt, de éppen eleget úsztam az elmúlt pár nap során ahhoz, hogy a testem megszokja. Lebuktam a hullámok alá, és lassú, egyenletes karcsapásokkal az öböl felé kezdtem úszni. Tudtam, hogy még legalább egy órán át senki nem fog felkelni; annyi időt töltök idekint, amennyit akarok.

A tengerben lecsillapodott az elmém. Úgy éreztem, mintha a testem vette volna át felettem az irányítást, és nem lenne más dolgom, mint élvezni a mozdulataim ritmusát. Ez a gyerekkoromra emlékeztetett, amikor az egész napomat azzal tölthettem, hogy kiderítsem, mitől érzem jól magam. Most attól éreztem jól magam, hogy az esküvőmön lesz egy nagy adag napfény is. Kiengedve hagyhatom a hajam, és önmagam lehetek majd. Folyamatosan az járt a fejemben, hogy Wyatt azt mondta, hogy Jack nem is ismer engem igazán. Amennyiben Jacknek nincs teljes képe arról, hogy ki is vagyok, az az én hibám.

Amikor az öbölhöz értem, egyenesen a hársfához sétáltam. A környéke tele volt hínárokkal és kagylókkal, amelyek tényleg úgy néztek ki, mintha egy nagy hullám sodorta volna őket oda. Átfutott a fejemben, hogy milyen hiábavaló volt annyi időt és energiát ölni a kagylóim rendezgetésébe, amikor a természet amúgy is így rendezte volna el őket. Ez értelmetlen volt, ugyanakkor szórakoztató és kielégítő is, így belegondolva. Olyan, mint egy flash mob. Kiválasztottam a kupacból egy különösen szép zöld-kék kagylót, bedugtam a fürdőruhám szegélye alá, és hazaúsztam.

A szüleimmel és Gracie-vel autóztam vissza New Yorkba. Átkeltünk a városkán, majd felhajtottunk a Sunrise autópályára, onnan pedig a Long Island gyorsforgalmira, majd be az alagútba. Teljesen átlényegített ez az út. Magunk

mögött hagytuk a tengerpartot, és a város nyüzsgő forgatagába csöppentünk.

A házuk előtt raktak ki, ahol különösen szorosan öleltem magamhoz Gracie-t.

– Holnap este találkozunk, borítékokat töltögetni – mondtam neki. – Sok szerencsét az iskolában!

Jack és én úgy döntöttünk, hogy a kedvenc olasz éttermünkbe megyünk, a közeibe. Öt is lekapta egy kicsit a nap a US Openen, és jobban nézett ki, mint valaha, de ezt nem említettem meg.

Miután leültettek minket két pohár bor és két tányér spaghetti mellé, Jack azt kérdezte:

– Szóval, szerinted tényleg képesek leszünk ezt nyolc hét alatt megszervezni?

– Nem probléma – válaszoltam, – Ezen a héten már csak néhány utolsó döntést kell meghoznunk, postára kell adnunk a meghívókat, és készen is vagyunk.

– Oké, ne kímélj. Mit kell eldöntenünk?

Jack hátradőlt a székében, és karba fonta a kezét. Mindig is jó érzéssel töltött el, hogy Jackkel úgy intézzük az életünket, mintha egy kis vállalkozást vezetnénk. Átbeszéljük a lehetőségeinket, konstruktív döntéseket hozunk, és továbblépünk.

– Az asztalneműket. Gracie-nek és nekem a sárga asztalkendő tetszik, fehér térítőn. Anya kitalál majd a

virágkötővel valamit, ami illik ehhez. Attól a kis színtől olyan lesz, mintha az egész helyiséget beragyogná a napfény. Imádni fogod.

Ez az *imádni fogod* egy kicsit soknak tűnt. Úgy hangzott, mint valami utasítás, ami nem vallott rám.

– Úgy értem, szerintem tetszeni fog neked. Mit szólsz hozzá? – hajoltam előre, és fogtam meg Jack kezét, ami valamiért idéetlennek tűnt.

– Nem is tudom, Sam. Azt beszéltük meg, hogy az egész esküvő fehér lesz. Klasszikus, nem?

– Igen, de az a szín olyan boldognak tűnik.

– Ez egy esküvő lesz. Nem boldog az önmagában is?

– De, nagyon – szorítottam meg a kezét.

Nem értettem, miért érzem úgy magam, mint valami kereskedő, aki arra próbál rávenni egy idegent, hogy vegyen meg egy szőnyeget.

– Hát, én nem vagyok ebben biztos – felelte Jack. – És még? A tortát sikerült eldöntened?

Ittam egy korty bort, és hátradőltem. A torta elég fájó ponttá vált számomra, mióta arra lett felhasználva, hogy leminősítsék vele az egész életemet.

– Igen, vaníliás lesz.

– Oké, az jó – tekert a villájára Jack egy adag spagettit, és olyan érzésem támadt, mintha úgy gondolná, hogy ezzel le is zártuk a témát. Pedig nem.

– Még valamit meg akartam beszélni veled.

Benyúltam a táskámba, és kivettem belőle egy meghívót. Azt, amelyiken egy kék ecsetvonás emelte ki a nevünket, olyan hangulatot árasztva, mint egy tengeri áramlat. Átnyújtottam neki.

– O, úgy látom, anyukád bedobta magát. Voltak felesleges példányok?

– Körülbelül húsz.

– Cuki – rakta le a lapot Jack, hogy visszatérjen a spagettijéhez.

– Nekem nagyon tetszik – mondtam.

– Mi?

– Ez a meghívó, az ecsetvonással a nevünkön. Anya több színnel is kipróbálta. És mindegyiket imádom.

– Sam, ez cuki ötlet, de ki van zárva. Azért választottuk ezt a meghívót, mert monokrómot akartunk. Hogy is jellemezte a hölgy? „Tradicionális hangulat”?

– Lehet, hogy túl kellene lépnünk a monokrómon.

Kicsit nyomatékosabb volt a hangom a kelleténél. Ezt könnyedén akartam kimondani, úgy, mintha kérdőjel lenne a végén. De úgy jött ki a számon, mint egy kinyilatkoztatás, és talán annak is szántam. Tényleg nagy szükségét éreztem egy kis színnek az életemben.

– Te jóságos ég, Sam. Túl sok időt töltöttél ezen a nyáron a szüléiddel – nevetett fel Jack, majd ismét folytatta a

spagettievést.

A tányéromra szegeztem a szemem, és megpróbáltam úrrá lenni a haragon, ami egyre nőtt bennem. Nem tetszett, ahogy Jack a szüleimről beszél, és valójában több időt akartam tölteni náluk, nem kevesebbet.

– Szerintem jót tett nekem, hogy ezen a nyáron többször is lementem hozzájuk. Tetszik, amikor kicsit belazulnak. Olyankor boldogok.

– Valószínűleg azok, de kicsit meg is örülnek. Olyanná válnak, mint a gyerekek – emelte fel Jack a meghívót a nyomaték kedvéért.

– Ők művészek, nem gyerekek.

Pár másodpercig hallgattunk. Jack a spagettijét ette, én pedig őt néztem. Végül újra megszólaltam.

– Amikor gyerek voltam, nyáron felkeltem reggel, és hagytam, hogy arra sodorjon a nap, amerre akar. Nem viseltem cipőt, soha. Ki-be rohangáltam az óceánból, játékokat találtam ki, és a homokot túrtam.

Tessék, ez vagyok én.

Jack elmosolyodott.

– Idilli – nyugtázta. – De nem csinálhatod ezt életed hátralévő részében – emelte meg a villáját. – A mi gyerekeink teniszórákra fognak járni.

Teniszórákra. Nem mintha bármi baj lenne a teniszórákkal. Tiszta, fehér ruhát viselő gyerekek jelentek meg a szemem

előtt, kis fehér, duplán befűzött sportcipőben, amint igyekeznek a pályán belülre ütni a labdát. Újra és újra. A lelki szemeim előtt ez olyannak kezdett tűnni, mint a keringőzés.

ODAKINT HARMINCHAT FOK VOLT, de én pulóvert viseltem a munkaállomásom előtt. Minden természetellenesnek tűnt. A hosszú hétvége utáni első munkanapomat töltöttem a cégnél, és úgy éreztem magam, mint a nyári szünet utáni első iskolanapon, amikor mindenki rendezett sorokban ül, kemény cipőben. Eleanor kitalált nekem egy újabb feladatot. Nagyon reméltem, hogy a Central Parkban kell elvégeznem.

– Gyere be – mondta, miközben lejjebb tolt a olvasószemüvegét. – Hogy telt a hétvégéd?

– Jól.

– Az esküvőszervezés rendben halad?

– Nagyjából.

– Remek. Szóval, miután végzel az egészségügyi felméréssel, lesz számodra egy újabb feladatom. Tökéletes projektnek tűnik, mert itt is elvégezheted, kettesben az adatokkal.

Kapj le a tíz körmömről, büntess meg, de csak egyszer. Nem akartam, hogy újra és újra felhozza nekem ezt.

– Mi a feladat?

– Egy biztosítóvállalat a salescsapata húsz százalékától meg akar szabadulni. Átküldték az eladási adataikat és az

időpecsétet, neked csak azt kell eldöntened, hogy ki menjen el. Pénteken szeretnének felmondani nekik, úgyhogy talán ma délután munkához is láthatnál.

O, a jó öreg pénteki kirúgások. Eleanor átnyújtott nekem egy aktát.

– Te nem fázol idebent? – kérdeztem.

– Nem.

Örületnek tűnt, hogy ki kellene nyitnunk az ablakokat ahhoz, hogy felmelegedhessünk. És még nagyobb örületnek, hogy az ablakokat nem lehet kinyitni. Fel-alá kezdtem járkálni a vendégszék és az íróasztal között.

– Rosszul vagy? – kérdezte Eleanor.

Ez remek kérdés volt. Figyelni kezdtem a testem. Összeszorult a mellkasom, és úgy éreztem, mintha nem tudnám teljesen megtölteni a tüdőmet levegővel. Megpróbáltam felidézni, milyen előjelei vannak nőknél a szívrohamnak.

– Azt hiszem, jól vagyok. Csak... nem is tudom. Egy kis levegőre lenne szükségem.

– Rendben, levegőzz nyugodtan, de erre péntek délre szükségünk lesz – válaszolta Eleanor.

Én viszont el nem tudtam képzelni, hogy még egy pillanatot a munkafülkémbe töltsék, és olyan emberek életéről hozzak döntéseket, akiket nem is ismerek, véletlenszerű kritériumok alapján. Hogy táblázatokat

készítsek, amelyekben sorrendbe rakom őket, és ledózeroljam az alsó húsz százalék életét anélkül, hogy egyetlen kérdést feltennék nekik. Már nem akartam ez az ember lenni, és úgy éreztem, én semmiképpen nem vagyok ez az ember. Még mielőtt észbe kaptam volna, már mezítláb álltam, kezemben a jobbik munkahelyi cipőmmel. A testem döntött helyettem.

– Nagyon köszönöm, Eleanor, mindazt, amit értem tettél, de nekem ki kell szabadulnom innen. És nem jövök vissza.

CSUKOTT SZEMMEL SÉTÁLTAM ki az épületből, mert érezni akartam a nap melegét a bőrömön. Átvettem azt a papucsot, amit az íróasztalomban tartottam az ebédidőben végzett pedikűrözésekhez, a munkahelyi cipőmet pedig a helyén hagytam. Úgy sejtettem, hogy ezt a döntésemet valószínűleg még meg fogom bánni, de abban a pillanatban remek ötletnek tűnt mindent magam mögött hagyni. Besétáltam a parkba, és a Poet's Walk öreg fái megtapsoltak a legsötétebb zöld leveleikkel. Olyan megkönnyebbültek és boldognak éreztem magam, mintha valami nagyszerű hírt kaptam volna. Leültem egy padra, hogy megírjam Jacknek. De nem sikerült kipréselnem magamból azt a szót, hogy „felmondtam”. Arra jutottam, hogy ezt inkább személyesen kellene közölnöm vele este. Wyattnek nem írhattam. A szüleimmel nem volt kedvem beszélgetni. Úgyhogy végül Travisnek írtam meg: Felmondtam.

Travis: Idegösszeomlás?

Én: Éppen ellenkezőleg.

AMIKOR JACK HAZAJÖTT a csütörtöki teniszezéséből, észre sem vette, hogy vacsorát készítettem, amíg le nem zuhanyozott.

– Ez meg mi? – kérdezte, miközben megcsókolt, majd felkapott egy spárgát a sütőpapírról.

– Azt hiszem, ünnepiek.

– Mit? Kiküldted a meghívókat? Azt hittem, arra csak holnap kerül sor.

Ó, az ma lett volna, gondoltam. Teljesen megfeledkeztem róla.

– Felmondtam a munkahelyemen.

Jack lerakta a spárga végét.

– Várj csak. Miért?

– Mert gyűlölöm. Úgy értem, amikor eljárhattam különböző cégekhez, és kapcsolatba kerülhettem emberekkel, akkor még el tudtam viselni, de most, hogy a kis munkafülkémben kell ücsörögnöm papírkupacok között, egyszerűen nem bírom tovább csinálni.

Jack kísértált a konyhából, és fel-alá kezdett járkálni a nappaliban, mintha több térre lenne szüksége ahhoz, hogy ezt fel tudja dolgozni. Az a rettenetes érzésem támadt, hogy hibát követtem el, hogy kirántottam a biztos talajt a saját lábam alól.

– Rengeteg ember utálja néha a munkáját, Sam. Nekem az egész napom pattanásos felnőttekről szólt. És mégsem mondtam fel.

Már nem is értettem, hogy képzeltem ezt. Amikor besétáltam a piacra, hogy bevásároljak a vacsorához, még olyan lelkes voltam. Akkor még azt hittem, Jack örülni fog, hogy kilábalok ebből a gödörből.

– Én úgy éreztem, hogy nem kapok levegőt – válaszoltam.

– Akkor hazajöhettél volna betegszabadságra. Vagy sétálhattál volna egyet. Nem kellett volna felmondanod. Hisz esetleg megbeszélhettük volna előtte ezt az egészet.

– Akkor beszéljük meg most – ültem le a kanapéra arra várva, hogy ő is letelepedjen mellém. – Úgy gondolom, hogy az a flash mobos dolog egy néma segélykiáltás volt, vagy talán a valódi énem utolsó lélegzetvétele, mielőtt örökre eltűnik. Nem tölthetem életem hátralévő részét azzal, hogy idegeneket tartok kordában.

Jack átkarolt, én pedig belesimultam az ölelésébe. Pont ebben reménykedtem: hogy Jack megért majd, és azt akarja, hogy olyasmit csináljak, ami boldoggá tesz.

– Oké – válaszolta. – Minden rendben lesz. Eleanor nagyon sok időt fektetett beléd. Én azt mondanám, hívd fel már ma este, és tisztázd vele a dolgot. Mondd el neki, hogy nagyon stresszesek számodra az esküvői előkészületek, de természetesen meg akarod tartani az állásodat.

Kibújtam az öleléséből.

– Nem hallottad, amit mondtam? Én nem megyek vissza ahhoz a céghez.

Jack megfogta a kezem.

– Dehogynem. Te ebben vagy jó. És rendesen meg is fizetnek érte. Valószínűleg a következő munkahelyedet is utálnád néha, mert a munkahelyek már csak ilyenek.

Én nem kommunikálok Jackkel. Nem értettem, hogy miért csak most jövök rá erre. Csak hozzávágom a szavaimat, amik nekiütköznek egy falnak, és lecsúsznak róla a földre. Kettőnk között nincs adok-kapok, nincs párbeszéd.

– Már megpróbáltam elmagyarázni neked, hogy én rajzot akarok tanítani.

– Hát, ez elég légből kapott ötlet.

– Mi olyan légből kapott a tanításban?

Jack színpadiasán nagyot sóhajtott, olyan arckifejezéssel, mint akinek kezd elfogyni a türelme.

– Neked nincs tanítói végzettség, nincs tapasztalatod, és azzal kevesebbet keresnél, mint most. Folytassam még?

A rugalmatlansága furcsa módon csak feltüzelt. Úgy éreztem, mintha újabb ötleteket támadt volna kedvem hozzávágni, majd végignézni, ahogy lepattannak róla, pusztán azért, hogy bebizonyítsam, mennyire merev.

– Létezik bármi, amiben támogatnál a saját életed tervein kívül?

– Ez a te életed terve is, Sam. Két gyerek, három év korkülönbséggel, az első három év múlva. Már mindent elterveztünk.

– Mit szólnál három gyerekhez, két év korkülönbséggel?

– Az túl sok gyerek lenne – válaszolta olyan hangon, mintha ezt a közismert tényt az imént olvasta volna a *Családtervezés enciklopédiájában*. – Túl sok egyetemi tandíj.

– Arról a rengeteg teniszóráról nem is beszélve – tettem hozzá.

Ettől kicsit megnyugodott.

– Igen, pontosan.

Én is megnyugodtam. Kezdttem elengedni ezt a valamit, amibe olyan sokáig kapaszkodtam. Felmerült bennem, hogy még egy kérdést hozzávágok, mondjuk arról, hogy mi a véleménye a csokoládés esküvői tortákról, de tudtam, mi. Már nagyon régóta tudtam. Jacknek fogalma sem volt arról, hogy ki vagyok, és úgy éreztem, hogy nem is kíváncsi rá.

Jack hátradőlt a kanapén, a saját megdönthetetlen érveivel elégedetten, abban a hitben, hogy én is beláttam az igazát. Elvégre a teljes felnőttkorom legjellemzőbb tulajdonsága a belátás. Legszívesebben odahajoltam volna hozzá, hogy összekócoljam a haját. Vagy lecseréltem volna az összes bútort... nem is tudom, mire; még soha nem választottam magamnak bútort. Végighúztam a kezem a kanapé szürke tweedhuzatán, majd felnéztem Jack helyes arcára. Ez nem az

ő hibája. Ő az első naptól fogva őszinte volt azzal kapcsolatban, hogy ki is ő, és mit akar. Én vagyok az, aki hazudott, és aki rejtegette a valódi énjét.

Lehúztam a gyűrűt az ujjamról, és a kezébe nyomtam. – Én nem bírom ezt végigcsinálni, Jack.

57.

Előzetes értesítés nélkül jelentem meg a szüleim lakásában. Mindkét kezemmel átöleltem apát, és tovább szorítottam, mint az utóbbi években bármikor. Ő nem lepődött meg túlzottan azon, hogy egy nap alatt véget vetettem a teljes korábbi életemnek. Az ebédlőasztal mellett ültünk, és anyám folyamatosan azt kérdezgette, hogy jól vagyok-e, nem vagyok-e éhes, szomjas, álmos.

Apa tudta, hogy jól vagyok.

– Néha hátat kell fordítanunk azoknak a dolgoknak, amikre nincs szükségünk, hogy helyet csináljunk a jövőnek. Üres váson.

– Igen – helyeseltem, és Gracie odanyúlt, hogy megfogja a kezem. Egyetlen szót sem szólt, de tisztán éreztem a reményt, amit mindig is merítettem belőle. Apám átkarolta anyámat.

Helyesen döntöttem. Ezt pontosan tudtam. De kimerültem. Egy olyan életből kitörni, ami nem működik, nagyon nehéz. Jóval könnyebb lett volna a következő ötven évben is azt folytatni, amit csinálok.

Gracie-re mosolyogtam.

– Kicsomagoljak? Már nagyon régen nem rendeztünk itt alvós bulit.

Ezzel besétáltunk a szobájába, és ledobtam a zsákomat az emeletes ágya alsó részére.

– Ő – lepődött meg. – Ott én alszom.

Ekkor éreztem át igazán, milyen kicsi ez a szoba. Már nem is értettem, hogy tudtunk valaha is megosztózni rajta Travisszel.

– Nem gond – tettem fel a táskámat a felső szintre. – Nekem odafent is jó.

Gracie úgy nézett rám, mintha azt várná, hogy most mit fogok csinálni.

Ekkor pittyent egyet a telefonja, ő ránézett, és elnevette magát. Bepötyögött valamit válaszul, és felnevetett. Utána felnézett, és mintha meglepődött volna, hogy még mindig ott vagyok.

– Bocs, én most... Mindjárt hív egy barátom. Úgyhogy...

– Te jószágos ég. Ne haragudj – válaszoltam.

Gracie nem akarja, hogy itt legyek, gondoltam. Gracie kezd felnőni, és szüksége van magánéletre, erre én rátörök abban a hitben, hogy szafarisat fogunk játszani, miközben gomicukrot eszünk. Te jószágos ég. Kihátráltam a szobájából anyához, aki a konyhában törölgette az edényeket.

– Szerinted létezik nálam bénább ember a földön? – kaptam fel egy konyharuhát, hogy segítsék neki. – Légy őszinte, ismersz akár egyet is?

– Te nem vagy béna, Sam.

– Most komolyan – válaszoltam. – Lássuk a tényeket. Ebben a hónapban be fogom tölteni a harmincegyet. Nincs állásom, és nincs párkapcsolatom. Továbbá – emeltem a magasba a salátavillát a nyomaték kedvéért –, a tizenkét éves húgom túl menő hozzám.

Anya elnevette magát, vagy valami olyasmi.

– Azért nem olyan rossz a helyzet, Sam. Van végzettséged, és mindent előről kezdhetsz. És meglehetősen biztosra veszem, hogy nem arról álmodoztál, hogy örökre Gracie szobatársa leszel.

– Amikor az életem utoljára padlót fogott, ő nagyon sokat segített.

Anya lerakott egy kupac tányért a pultra.

– És most is padlót fogott?

– Ezt hogy érted?

– Úgy értem, most figyeltelek, mármint annak jeleit kerestem rajtad, hogy nem leszel rendben. És nekem úgy tűnik, mintha rendben lennél, de nem tudom. Elképzelhető, hogy már nincs erre szemem.

Átöleltem, és a vállára hajtottam a fejem.

– Anya, én egy olyan munkahelyet hagytam ott, amit nem szerettem, és egy olyan férfit hagytam el, akihez nem akartam hozzámenni. Egyszerűen csak össze kell szednem magam, és ki kell találnom, hogy mi az, amit szeretek. – Ezt jó érzés volt kimondani, olyan, mintha képes lennék a saját szülőmként viselkedni. – Nem kell aggódnod értem.

AZNAP ESTE, AZ EMELETES ágy tetején kaptam egy üzenetet Wyatt-tól: Hallottam. Jól vagy?

Egy ideig csak bámultam a telefonomat, és hagytam, hogy elöntsön a megkönnyebbülés és félelem jól ismert keveréke.

Én: Nos, egyedülálló lettem, munkanélküli és hajléktalan. Úgyhogy nem tudom.

Wyatt: Helyesen cselekedtél?

Én: Igen.

Wyatt: Sajnálom, hogy úgy otthagytalak. Csak nekem ez már sok volt. Nem tudtam, miért tartottam jó ötletnek odarepülni, és segíteni neked férjhez menni.

Én: Nem úgy volt, hogy amúgy is oda kellett menned?

Wyatt: Nem. Látni akartalak, azért mentem oda. Őszintén nem értem, mit képzeltem.

Miközben a sötétben meregettem a szemem, hogy ellenőrizsem, jól olvastam-e, felgyorsult a szívverésem. Wyatt csak engem akart látni. Ahogy az ágyon feküdtem, ugyanazt a repedést nézve a falon, amit évekig bámultam arra várva, hogy Wyatt felhívjon, félni kezdtem. Még csak most

tettem meg az első lépést afelé, hogy újra megismerjem önmagam, és rettegettem attól, hogy elkap az a szökőár, amit Wyattnek hívnak. De mégis...

Én: Visszajöhetnél.

Egy örökkévalóságig kellett várnom a válaszára.

Wyatt: Nem tudok. Itt kell lennem Missy új lemeze miatt, és kezdem utálni azt, amilyené alakul. Mármint minél híresebb, annál többet rögtönöz, és a dalok elromlanak.

Túl lazának tűnt az, ahogy témát váltott. Mintha kitért volna az elől, hogy reagáljon arra, hogy én azt szeretném, ha idejönne.

Én: Talán valaki másnak kellene írnod.

Wyatt: Carlyle szerintem megölne. De örülök, hogy meghoztad a döntést. Szólj, ha szükséged van valamire.

Én: Egy barátira mindenképpen szükségem lesz.

Jobban örülnék, ha Wyatt csak a barátom lenne, mint ha egyáltalán nem lenne jelen az életemben, de ez csak féligazság. Többet is mondtam volna, de nem akartam, hogy ismét témát váltson.

Wyatt: Megbeszéltük. Jó éjt, Sam, a szemtelen.

Ezzel eltűnt, én pedig mosolyogva bámultam a telefonomat. Egy szimpla jóéjttel is búcsúzhatott volna.

FELFELÉ MENTEM A LIFTTEL AHHOZ, ami immár Jack lakása volt. Elég nagy jelentőségűnek tűnt, amit csinálok, emellett kicsit betörésnek is. Jack tudta, hogy odamegyek.

Mondtam neki, hogy majd bemegyek a kulcsommal, amit utána a portán hagyok. Ő csak kilencven perccel később szándékozott hazaérni, ami rengeteg időt biztosított ahhoz, hogy összepakoljam a holmim, és eltűnjek. Amikor a tizennegyedik emeletre értem, a megszokottnál gyorsabb léptekkel sétáltam az ajtóhoz. Nem akartam találkozni a szomszédokkal. Nem akartam elmagyarázni, miért döntöttem úgy, hogy nem megyek hozzá ehhez a tökéletes férfihoz. A családom a jelek szerint mindent értett. De azok az emberek, akik nem ismernek annyira, akik azt hiszik, hogy teljesen kiegyensúlyozott vagyok, biztosan úgy gondolják, hogy rettenetes hibát követek el, hogy én vagyok az a lány a horrorfilmekből, aki még beljebb szalad a házba.

A kulcs könnyedén megfordult a zárban. Két sporttáskát vittem magammal, amiket gyorsan megtöltöttem a ruháimmal. Egy dobozba bepakoltam az íróasztalomon lévő holmikat és a családom fotóit. Kinyitogattam, majd visszacsuktam a konyhaszekrényeket. Azokat a holmikat mind Jack fizette ki, és amúgy sem tudtam volna hova tenni őket. Pár percig még ott ácsorogtam, a táskáimat nézve. Fejben azt próbáltam lejátszani, hogy fogom kipakolni őket abba a szekrénybe, ami már nincs is ott Gracie szobájában, és a helye már amúgy is foglalt. Nem értettem, hogyan csúszhattam le ennyire, hogy Gracie-vel egy szobában lakom, és azt sem tudtam, hogy kerülhettem ilyen távol attól, hogy

olyan életem legyen, ami a sajátomnak tűnik. Végignéztam azon a szürke, nagyon szürke helyiségen, és sírni kezdtem.

Ezt nem akarom. Ebben biztos voltam. Még hangosan is kimondtam. Felemelt bábuvédővel tekéztem. Ennél nincs értelmetlenebb. Térre volt szükségem ahhoz, hogy összeszedjem magam, és az óceánra volt szükségem hozzá. Kicipeltem a holmimat a lifthez, és szereztem egy taxit, ami elvitt a Penn állomásra.

58.

Long Island remek ötlet volt. Az első ott töltött estémen pattogatott kukoricát vacsoráztam, utána meg csak ültem a tornácon azt figyelve, ahogy a hullámok tajtékos ujjukat nyújtogatják felém, hogy magukhoz csalogassanak. Még mindig nyári meleg volt, de egy kis köddel, és a hold fénye szétterült a vízen. Az óceán végtelensége a látóhatáron túl lelkes izgalommal töltött el. Nem láthattam, hogy mi van a mögött a vonal mögött, és ha kiúsztam volna oda, csak egy újabb vonalat találtam volna, ami mögé nem látok el. Csak annyit tudtam, hogy ami előttem áll, az életem hátralévő része, ezzel az estével kezdve. Majd a következő nappal folytatva.

Könnyed, állandó szellő fújt a víz felől, ami csiklandozta a bőrömet, és Wyattre emlékeztetett. Kezdtem összekeverni a szellő érintését azzal az érzéssel, amikor hozzám ért a bőre. Persze, olyan pillanatok is akadtak, amikor ez a két dolog egyszerre következett be, amikor a szellő Wyatt kezén futott végig, ami a bőrömön volt. Tudtam, hogy ha ott akarok

maradni, akkor hozzá kell szoknom, hogy őt érzem a levegőben, őt hallom a sirályok vijjogásában. Rájöttem, hogy mióta a szívemre hallgatok, már tudom, hogy ő mindvégig benne volt.

A második estémen úgy döntöttem, hogy csinálnom kell valamit a hálósobámmal. Elkezdtem leszedegetni az ágakat az életfámról. Úgy éreztem, hogy most, amikor az egész életem egy ragacsos barkácsmutatvánnyá vált, a szobámnak talán már nem kell annak maradnia. Miután az összes ágat visszatettem anya gallygyűjtő kosarába, hátraléptem, hogy megsejleljem azt az ügyetlenül megfestett fát, amit immár rászáradt ragasztófoltok is csúfítottak. Egyre jobban nyomasztott a csúnyasága, úgyhogy kinyitottam az ablakomat. A hold alacsonyan járt a víz felett, a szobámat átjárta a sós éjszakai levegő. *Ebből még többet akarok,* gondoltam. Fogtam egy pulóvert, és kísétáltam a hátsó ajtón, végigmentem a dűnék között, majd felmásztam a kötélletrán a lombházba. Wyatt gitárjai eltűntek, a szőnyegen néhány falevél hevert, de a futon ott maradt, csak egy ponyva került rá, hogy megvédje. Leszedtem a ponyvát, és lefeküdtem a futonra, majd felidéztem, milyen volt Wyatt-tel heverni rajta, és csak beszélgetni, beszélgetni, beszélgetni. Másnap este visszatértem a lombházba egy lepedővel, takaróval és pár gyertyával.

Szereztem egy állást Mrs. Bartonnál, és heti tizenöt órában olvasásgazdagító foglalkozásokat tartottam a könyvtárban iskola után a gyerekeknek. Ez elégnek tűnt ahhoz, hogy fedezze az élelmezésemet. Sokkal hasznosabbnak tűnt volna, ha inkább az önéletrajzom és a bankszámlám kipofozásával foglalkozom, és a következő nagy lehetőséget keresem, De nagyon boldoggá tett, hogy nem ezt csinálom. A korábbi munkámmal az volt a bajom, hogy nem kapott helyet benne a csapatmunka, nem dolgozhattam együtt másokkal. Csak előálltam egy tervvel, és ennyi. Ebben az életemben viszont, a gyerekek mellett dolgozva mindig megkaptam azt, hogy ha felvetek egy ötletet, ők előállnak egy másikkal. És addig kísérleteztünk ezekkel az ötletekkel, amíg haza nem kellett menniük. Még az is felmerült bennem, hogy talán mindig is erről álmodoztam.

Wyatt mindig késő este jelentkezett. Ha olyankor hívott fel, amikor a lomboházban voltam, az különös örömmel töltött el. Néha már aludtam, ő pedig a teraszáról nézte a naplementét, de mindig felébredtem az üzeneteire. Nagyon sokat gondolkoztam azon, hogy mit szólna ehhez dr. Judy. Amennyiben Wyatt tényleg a függőségem tárgya, vontam le a következtetést, egyáltalán nem sikerült leszoknom róla.

Wyatt: Ébren vagy?

Én: Te miért vagy ébren? Már ott is késő van.

Wyatt: Nehéz napom volt. És eszembe jutott, hogy neked milyen napod lehetett.

Kinyújtóztam a futonon, és kiélveztem annak luxusát, hogy tudom, miszerint a válaszomra vár. Dr. Judy kikészült volna ettől.

Én: Talán ez volt a legjobb napom. Egy sárkányos mesét olvastunk, és elővettem a színes papírokat és ollókat, hogy mindenki készíthessen magának saját sárkányt. De egy kislány, Miranda, aki olyan hatéves lehet, azt mondta, hogy a sárkány olyan, mintha sárlény lenne. Megfogta a székét, és húzogatni kezdte a szőnyegen, amit kinevezett sárnak, hogy megmutassa, mire gondol. Én meg arra gondoltam, hogy hű, ez hangzástan, vagy mi, úgyhogy az egész délutánt azzal töltöttük, hogy egymás székeit húzogattuk. És mégsem rúgtak ki.

Wyatt: Szerintem megtaláltad a hivatásodat.

Én: És neked miért volt nehéz napod?

Wyatt: Fel akartam mondani, de kiderült, hogy nem tudok.

Én: Ez meg mit jelent?

Wyatt: Megpróbáltam elmagyarázni Carlyle-nak, hogy már nem akarok Missynek írni, hogy ahhoz a filmhez szeretnék megpróbálni zenét írni, vagy valami máshoz. Hogy nem bírom elviselni, hogy átadok Missynek egy dalt, mire ő egy kupac szarrá változtatja. Carlyle azt mondta, hogy ő 100

millió dollárt remél a következő lemeztől, és ha nem fejezem be, akkor tönkretesz.

Én: Ezt nem teheti meg.

Wyatt: Dehogynem. Neki rengeteg befolyása van erre felé.

Én: Ez rettenetes.

Wyatt: Úgyhogy azt hiszem, holnap fel kell kelnem, és írnom kell Missynek egy újabb dalt.

Erre nem tudtam mit válaszolni. Én arra készültem, hogy másnap felkelek, és elmegyek úszni. Legszívesebben azt mondtam volna Wyattnek, hogy hagyja ott azt az egész hülyeséget, és találkozzunk a parton. Ami önzőnek és abszurdnak tűnt. Én ott feküdtem a lombházban, és nem volt semmi vesztenivalóm, miközben ő azért küzdött, hogy visszaszerezze a kreatív autonómiáját. Be kellett látnom, hogy amikor másnap kísétálok a házból, nem fogom a hátsó tornácon találni, amint engem vár. Amikor felébredek az éjszaka közepén, nem fogom a nyakamon érezni a leheletét. Ekkor jött egy kis szellő a víz felől, és pont úgy simított végig rajtam, mintha maga Wyatt lenne. Azon gondolkoztam,!™ a legkevésbé kétségbeesett válasz, amit írhatok neki.

Én: Lefogadom, hogy csodálatos dal lesz.

Wyatt: Mesélj a könyvtári gyerekekről.

Miközben megírtam neki a napom legjobb részeit, magam előtt láttam, amint a vizet nézi, ami rossz irányban van. Ismét élete egy rosszabb szakaszába ért, és nagyon örültem, hogy

ezúttal támogathatom. Miután jó éjszakát kívántunk egymásnak, lehunytam a szemem, és úgy képzeltem magam elé Wyattet, ahogyan látni akarom: boldogan, kezében a gitárjával. Utána hagytam, hogy a hullámok dala ismét elaltasson.

59.

Amikor egy hete voltam Long Islanden, kezdtem rászokni, hogy reggel először az óceánban ússzak egyet, még kávé előtt. Az volt a célom, hogy leússzak egy kilométert a part mentén, és vissza, és kezdtem megközelíteni ezt, az árapály függvényében. Felidéztem azokat a napokat, amikor a YMCA medencéjében számolgattam a hosszakat, folyamatos alkudozásban Istennel. Most már csak én voltam a vízben, ahol egyik hosszt úsztam a másik után pusztán azért, mert ehhez volt kedvem, mert ez okozott örömet. Eltökéltem, hogy amikor már nem okoz örömet, abbahagyom.

Aznap este a futonról, a takaró alól írtam Wyattnek: Ma egy újabb legjobb nap volt.

Ő nem válaszolt, úgyhogy csak feküdtem ott azon agyalva, mit csinálhat vajon, és kivel. Már volt némi fogalmam arról, milyen lehet az élete Los Angelesben, mit lát a házából. Sötét színű ágyneműben képzeltem magam elé, bár nem tudtam, miért. Úgy aludtam el, hogy Wyatt lebegett a szemem előtt, sötét ágyneműben.

Pár órával később egy üzenetre ébredtem: Mesélj.

Pislogtam, kinyújtózkodtam, majd válaszoltam: Éjszaka van. Te nem tartod a határokat.

Wyatt: Nem tudtam, hogy vannak köztünk határok. Ha jól emlékszem, még egy dalt is írtam erről.

Ezen mosolyognom kellett, és feljebb húztam a takarót magunkon.

Én: Szóval, ma kalóznapi volt, és bevittem pár jelmezt, hogy előadhassunk egy tízperces színdarabot. De a gyerekeknek egyáltalán nem tetszett az én darabom, és írtak egy sajátot, háromfelvonásosat, amit elő is adtak nekem.

Wyatt: Milyen volt?

Én: Értelmetlen és erőszakos. Alig várom a holnapot, amikor egy levesről szóló könyvet fogunk olvasni. Ki tudja?

Wyatt: Ez a legjobb dolog a világon. Menj vissza aludni.

MINT AZ VÁRHATÓ VOLT, a leveses dolog sem úgy ment, ahogy vártam. Én bevittem pár levest megkóstolni, a gyerekek viszont csak a címkéiket akarták lehámozni, hogy kollázst készítsenek belőlük. Amikor hazabicikliztem, tele volt a kosaram jelöletlen konzervdobozokkal, amelyek tucatnyi meglepetésvacsorát ígértek nekem. Ez mintha az egész életemet szimbolizálta volna: pillanatnyilag csak nagy általánosságban tudtam, merre tartok, a részletekről elképzelésem sem volt. De tényleg nem tudott érdekelni, hogy milyen levest fogok enni.

Leparkoltam a biciklit a ház előtt, és kiválasztottam egy levest, amit bevittem. Szeptember közepéhez képest meleg volt az idő, a lilaakác összes virága elnyílt már, de a leveleihez még ragaszkodott. Végigfuttattam az egyiket az ujjaim között, és éreztem, ahogy a sötétzöldje kezd be-
barnulni.

Vacsora után (tyúkhús, tésztával!) felvittem egy sört a lombházba, hogy végignézzem a naplementét. Azon a helyen remekül lehetett rajzolni, és három különböző vázlatot is készítettem Gracie-ről, amint a Bryant kölyökkel sétál. Azt a köztes átmenetet próbáltam elkapni, amikor a kislányok kezdenek rájönni, miért is kellene egy kicsit szégyenlősködniük. Közben felmerült bennem, hogy én meg talán pont elértem azt az átmenetet, amikor kezdek rájönni, miért nem kellene.

Úgy döntöttem, hogy a rajzom már majdnem kész van. Lapoztam egyet a vázlatfüzetemben, és az új oldalon Wyatt-t próbáltam megörökíteni, amint a Bagoly Pajta színpadán ülve énekel. Leginkább arra koncentráltam, ahogy az inge anyaga szétterült a vállán. A telefonomért nyúltam, hogy írjak neki, de végül úgy döntöttem, hogy várok még vele. Los Angelesben még csak fél öt volt, és szívesebben beszélgettem volna vele akkor, amikor már ő is fekszik.

60.

Wyatt

A bejáratí lépcsőn hagytam a bőröndömet és a gitárt, mert nem bírtam tovább várni. Hosszú út állt mögöttem, de persze hosszú évtized is. A biciklije a ház előtt állt, a kosarában egy halom felcímkézetlen konzervvel. Ez annyira érthetetlennek tűnt, hogy elmosolyodtam. Tudtam, hogy biztosan meghúzódik a dolog mögött valamiféle történet. Bekopogtattam az ajtón, de nem jött válasz.

A nap kezdett lemenni. Úgy sejtettem, Sam biztosan a parton lehet. Körbesétáltam a tornácukon, majd elindultam a dúlnék között. Senkit nem láttam a parton. Az a borzalmas érzésem támadt, hogy lemaradtam Samról, hogy csak egy nagyon szűk időablak állt rendelkezésemre ahhoz, hogy visszaszerezsem, de azt elmulasztottam, és Sam elrepült Európába, vagy megismerkedett valaki mással. De kivertem a fejből ezt a gondolatot; alig egy napja beszéltem vele.

Telefonon is elmondhattam volna neki. Nagyon el szerettem volna, ugyanakkor látni akartam az arcát, hogy egyértelműen tudjam, benne van-e ebben velem. Nem akartam a nyakába zúdítni az egészet, majd úgy felülni egy repülőre, hogy közben kétségek gyötörnek a reakcióját illetően. Nagyobb fájdalmat okoztam neki, mint azt valaha is gondoltam volna, és látnom kellett ahhoz, hogy tudjam, képes lesz-e valaha is újra bízni bennem. Végére is, elhagyta Jacket, de nem miattam hagyta el.

Visszasétáltam a dűnék között a saját udvarunkba, és láttam, hogy két láb lóg le a lombház széléről. A kedvenc lábaim. Legszívesebben odarohantam volna, hogy felmászjak a kötélletrán, de megálltam egy pillanatra, hogy csak nézhessem. Sam rajzolt, tudomást sem véve a külvilágról. A haja összevissza állt, mintha reggel elment volna úszni, utána meg fésülködés nélkül hagyta volna megszáradni. Tudtam, hogy ez életem hátralévő része, amit magam előtt látok. Kicsit megijesztett, hogy mennyire boldognak érzem magam, miközben odasétáltam a kötélletrához. Amikor utoljára ilyen boldog voltam, mindent elveszítettem.

– Szia, Sam, a szemtelen.

Sam felnézett, és tágra nyílt a szeme.

– Wyatt!

Lerakta a vázlatfüzetét, és felállt, miközben én felmásztram a létrán. A nyakamba ugrott, és szorosan átölelt. Én még

közelebb húztam magamhoz, és éreztem, ahogy a teste minden egyes porcikámhoz hozzáér. A hüvelykujjam beakasztotta magát a farmersortja derékpántja alá, mint mindig. Egyrészt visszaugrottam az időben, másrészt nem; már nem ugyanazok az emberek voltunk, mint régen. El sem tudtam hinni, hogy ilyen messzire elutaztam a boldog élet reményében, miközben a boldog élet itt várt, a lombházamban.

– Nem akartál szólni nekem, hogy itt vagy? – kérdezte Sam.

– Most szólok.

Ahogy a feje a vállamon nyugodott, beszívtam a haja sós illatát. Valamiért elöntött a megkönnyebbülés attól, ahogy Sam hozzám simult, mintha már majdnem semmivé koptam volna, de most visszakaptam volna minden erőmet. Legszívesebben végigsimítottam volna a pólója alatt, hogy csak a háta alján álljon meg a kezem. Meg akartam csókolni azt a pontot a nyakán, hogy halljam, ahogy elakad a lélegzete, mint régen.

– Mit keresel itt? – emelte fel Sam a fejét a vállamról, hogy a szemembe nézzon. Pár homokszemet láttam a szemöldökén, és átfutott a fejemen a kérdés, hogy vajon egész nap ott voltak-e. – Minden rendben?

– Igen, azt hiszem – válaszoltam.

– Ez mit jelent?

Sam megfogta a kezem, és megvizsgálta az ujjaimat. Megsimogatta a kézfejemet, majd a tenyeremet is. Most először találkoztunk egyedülálló, felnőtt emberként, és már semmi okom nem volt arra kérni, hogy ne érjen hozzám. Egész nap képes lettem volna ott állni és élvezni az ujjai pihekönnyű érintését, de el kellett mondanom, amit el akar tam mondani neki.

- Megszöktem Los Angelesből.
- Mármint felmondtál?
- Felmondtam Carlyle-nál, és felmondtam Missynél.
- Ez elég hosszú történetnek tűnik.

Annak jeleit kerestem Sam szemében, hogy csalódott bennem, amiért feladtam. De csak boldogságot láttam benne, és azt, hogy bármit is mondok neki, az rendben lesz. A tekintete arra emlékeztetett, ahogy azon az utolsó nyáron éreztem magam, amikor átélhettem, hogy én önmagamban is elég jó vagyok, mert elég jó vagyok neki. Odavezetett a futonhoz.

- El sem tudom hinni, hogy itt vagy.

Egy lepedőt és egy takarót láttam a futonon, egy meggyújtott gyertyát a kisasztalon, és két fehér papucsot a padlón. Elmosolyodtam, mert ettől úgy éreztem, mintha Sam rám várt volna. Kicsit olyannak tűnt az egész, amilyenek gyerekkoromban képzelhettem az életet; hogy a lombházban élünk Sammel, akinek a papucsa ott van a padlón.

– Úgy látom, beköltöztél – jegyeztem meg.

– Szeretek itt lenni – válaszolta, és mindketten leültünk.

Az enyémre tette a lábát, úgy, ahogy azt régen megszoktuk, és én önkéntelenül is magamhoz öleltem. Sam bedugta a fejét a nyakam hajlatába, én pedig megpróbáltam felidézni, hol is akartam elkezdni ezt a történetet.

61.

El sem tudtam hinni, hogy itt van.

A térdemen nyugtatta a kezét. Megsimogattam az ujjait. Utána felszaladt a kezem a kulcscsontjáig, lassan, úgy, mintha agyagból próbálnám megformázni a testét. El sem tudtam hinni, hogy itt van. Ő megérintette a combom oldalát. Nem a szemét néztem, hanem azokat a helyeket, ahol a bőrünk összeért. Kicsit úgy éreztem, mintha álmodnék. Csak ekkor ébredtem rá, hogy miközben rendeztem az életemet, tudat alatt valahol erre is vártam. Valamilyen szinten abban reménykedtem, hogy ha én visszatérek magamhoz, Wyatt is vissza fog térni hozzám. Samhez, a szemtelenhez, meg minden.

Magához ölelt.

– Sam, én...

– Még ne – szakítottam félbe.

Rengeteget beszéltünk már, és tudtam, hogy semmi olyat nem tudna mondani, amitől jobban érezném magam, mint egyszerűen attól, hogy ott van mellettem. A hátamra

feküdtem, és magamra húztam. Wyatt arca az enyém felett lebegett, miközben végignézett rajtam. Kisimította a hajamat a szememből, és végighúzta a hüvelykujját az arcsontomon. Már szinte semennyi hely nem maradt az ajkunk között, de én még vártam. Arra vártam, hogy Wyatt megérkezzen hozzám, hogy *ezt* válassza, hogy minket válasszon. Végül megcsókolt, és az ajka melegétől elektromos kisülés futott végig a testemen. Ismét bebizonyosodott számomra, hogy nincs még két ember, aki ennyire összeillene. Volt idő, amikor úgy éreztem, hogy Wyatt és én órákig tudnánk csókolózni, amikor éppen elég eksztázist okozott az, hogy összesimult a mellkasunk, és csókolóztunk. De ez már nem így volt, és ellenállhatatlan késztetést éreztem arra, hogy kibújjak a ruhámból. Levettem a felsőmet, utána az övét is, hogy érezzem, ahogy a bőrünk összeér – mintha egyik réteget húznám le magunkról a másik után, amíg vissza nem kerülünk a legtermészetesebb állapotunkba.

– Sam – lehelte ő a vállamba. – Biztos, hogy ezt akarod csinálni?

– Igen – válaszoltam.

– Tényleg el akartam mondani neked valamit – motyogta a nyakamba. De alig kapott levegőt, és amúgy sem értettem, miért lenne kedve most beszélgetni.

– Kérlek – feleltem, majd az ajkára nyomtam az ujjam, hogy elnémítsam, pont úgy, ahogy ő nyomta az övét a számra

oly sok évvel ezelőtt.

Wyatt megcsókolta az ujjam.

– Oké.

A lábam pontosan emlékezett arra, hogyan fonja magát az övé köré, és az összes érzékszervem egy rég letűnt múltból suttogott– Wyattnek pont ugyanolyan volt az íze, ugyanolyan a tapintása. De már magabiztosabban mozgott, és én is. Attól, ahogy a teste összeolvadt az enyémmel, teljesen cseppfolyóssá váltam; úgy éreztem, mintha feloldódtam volna benne. És tizennégy évvel azelőttől nem emlékeztem ilyesmire.

– TISZTÁRA OLYAN, MINTHA ezt megterveztem volna – állapítottam meg. A futonon feküdtünk, a takaróm alatt, és a vizespalackért nyúltam, amit az asztalon hagytam.

– Egyértelmű, hogy beköltöztél ide, és kétségbeesetten vártál engem.

Wyatt mellkasán nyugtattam a fejem, úgyhogy éreztem, ahogy megrázkódik a nevetéstől. Végighúzta az ujjait a gerincemen. Megpróbáltam felidézni, hogy régen is ezt csinálta-e, de ez nem számított. Ebből az egészből semmi nem tűnt olyasminek, amit csak a régi szép idők kedvéért csinálunk. Minden új volt.

– Nagyon sokáig vártam – válaszoltam.

Nem igazán tudtam, hogy arról a hétről beszélek, mióta Long Islanden lakom, vagy az egész felnőttéletemről.

– Egy idióta vagyok – jelentette ki Wyatt, és megcsókolta a homlokomat.

– Egyetérték.

Rágördültem, és felkönyököltem a mellkasán. Egyszerűen nem bírtam abbahagyni a vigyorgást.

Wyatt a fülem mögé simította az egyik tincsemet.

– Szóval, megmondtam Carlyle-nak, hogy nem fogok több dalt írni Missynek, és most nagyban ügyködik azon, hogy soha többé ne akarjon egyetlen producer sem velem dolgozni. Mármint, nagyjából tíz percbe telt csak, hogy az a filmproducer felhívja az ügynökömet, és közölje vele, hogy más irányt választottak.

– Ó. Nagyon sajnálom.– És tényleg sajnáltam. Összeszorult a szívem a gondolatra, hogy elvehetik Wyatt-től a karrierjét. Megcsókoltam a nyakát, és a vállára hajtottam a fejem.– És ez mit jelent? Munkanélküli lettél? Itt fogsz élni? Nekem ez bevált, neked is ki kellene próbálnod. Nagyon sok levesem van.

Wyatt felnevetett.

– Önálló vállalkozó vagyok, ha éppen tudni akarod.

– Gratulálok? – Nem értettem, mit akar ezzel mondani.

– Most el fogom kezdeni felvenni a saját dalaimat. Nem is értem, miért hagytam, hogy Carlyle vagy bárki más mondja meg, hogy az embereknek tetszeni fog-e a hangom. És ezek az én dalaim.

– Nekem tetszik a hangod – válaszoltam, és felültem. Magamra húztam a takarót, mert úgy éreztem, most minden erőmre szükség lesz. – Tényleg tetszik. És szerintem a Bagoly Pajtában is tetszett mindenkinek. Megőrültek érted, nem? Ugye? Az olyan bizarr egy este volt.

A hold besütött a lombházba, és tökéletesen láttam Wyatt arcát a fényénél. Legszívesebben megállítottam volna az időt.

– Elkezdtem megírni egy új lemezt, és tegnap este kész lett az első dala. Már fel is töltöttem a netre. Elég népszerű kezd lenni. Az a címe, hogy *Summer Songs*. Mint kiderült, nekem nincs is szükségem zenei producerre.

Wyatt a feje mögé tett kézzel figyelte, hogy mit szólok ehhez.

Mosolygott, úgyhogy visszamosolyogtam rá. De szégyelltem magam. Harminc másodperccel korábban, amikor még azt hittem, hogy az egész élete romba dőlt, és most hazajön, boldogabb voltam. De ha egyedül is sikeres tud lenni, és az embereknek tetszik a hangja, akkor megint el fogom veszíteni.

– Keress rám a neten – mondta.

A szememet forgattam.

– Felfogtam, nagymenő vagy. Le vagyok nyűgözve.

– Nem, komolyan. Keress rám.

Megkerestem a sortomat a padlón, kivettem a zsebéből a telefonomat, és bepötyögtem, hogy „Wyatt Pope”. Ami

megjelent, azt először fel sem tudtam fogni, mert addig azt hittem, hogy csak a fejemben létezik. Azt a rajzot láttam magam előtt, amit én készítettem Wyattról dalírás közben, a tetején lévő lyukkal együtt, amit az a régi szög ütött bele. Wyatt szeme egyenesen rám szegeződött, pont úgy, mint abban a réges-régi pillanatban, amikor felmásztam a kötélletrán. És a rajz alján a „Wyatt Pope nyári dalai” cím szerepelt.

Felnéztem Wyattre.

– Ezt nem értem.

– Ez a lemezborítóm. Olyan ütemben fogom kiadni a dalokat, ahogy elkészülnek. De ez lesz a megjelenése. Ehhez fogok újra és újra visszatérni. – Rám mosolygott, és én úgy éreztem, mondanom kellene valamit, de egyszerűen nem találtam a szavakat. – Nem fogsz beperelni, ugye? Ez ajándék volt. Tanúim vannak rá.

– Nem. Úgy értem, igen, ajándék volt. – Utána hozzátettem, mert ennek ki kellett jönnie belőlem: – Ez annyira jó.

Wyatt felnevetett, és megfogta a kezem.

– Tényleg az. Mindenhol felraktam a falra, ahol csak éltem.

Visszafeküdtem mellé, és szorosan hozzábújtam. Nem tudtam, miért számít ez nekem még mindig, de örültem, hogy nem fordított nekem teljesen hátat akkor régen. Furcsa érzés, amikor az ember azt hiszi, hogy valami teljesen szétesett, de utána kiderül, hogy nem is.

Wyatt előbb vette észre, hogy sírok, mint én.

– Sam, mi a baj? Ez jó hír. Szabad vagyok.

Nem akartam ránézni.

– Istenem, én annyira önző vagyok. Ez remek. Persze hogy remek. De egy perccel ezelőtt még örültem, hogy itt vagy, és talán itt is maradsz, most viszont lett egy lemezed, és el fogsz menni, hogy nagy dolgokat csinálj.

– Itt fogok maradni, hogy nagy dolgokat csináljak. – Wyatt a tenyerébe vette az arcom, és letörölt róla egy könnycseppet a hüvelykujjával. – Itt maradok, és itt fejezem be a lemezem. És te is segíteni fogsz benne.

Beletöröltem a szemem a takaróba.

– Ó.

– Sam, én most visszakaptam a hangom – jelentette ki Wyatt. – Azt csinálhatok, amit csak akarok.

– Velem?

– Szeretnéd, ha az elejéről kezdeném az egészet?

– Nem. Felfogtam. Csak...

Ugyanannyira féltem, mint amennyire örültem. Egy ilyen nagy dolgot elveszíteni, miközben újra próbálom kezdeni az életem, többnek tűnt, mint amit én ki tudok bírni. Nem akartam néhány hónapot Wyatt karjában tölteni, hogy utána visszaküldjem Los Angelesbe, én pedig újra felvegyem a kapcsolatot dr. Judyval. Nem tudtam, hogy Wyatt csak itt marad, vagy *marad*.

– Nekem fontos a barátságunk. És ez elég kockázatosnak tűnik.

– Én semmiféle kockázatot nem látok benne.

Erre nem válaszoltam. A mellkasára szorítottam a fejem, és arra összpontosítottam, ahogy a bőre az én bőrömhöz ért a testünk teljes hosszában. Ez túl soknak tűnt ahhoz, hogy elveszítssem.

Wyatt megemelte az állam, hogy egymás szemébe tudjunk nézni.

– Nem akarok több dalt írni arról, hogy mennyire szerettelek, amikor gyerekek voltunk. Azokat a dalokat megkaphatja Missy. Az új lemezem arról szól, most hogy érzem magam. És miután befejezem, írok egy újat arról, hogy eltelt egy év, és még szerelmesebb vagyok beléd.

Olyan eltökélten és magabiztosan nézett rám, hogy szinte hallottam ezeket a dalokat.

– Utána pedig valószínűleg arról fogok írni, hogy milyen egy örült rajztanárnő férjének lenni. Szeretlek, Sam. Egész életemben téged szerettelek. Ebben nincs kockázat.

– Ó.

Nagyon valószínűtlen helyzetben éreztem magam; lel nőtt voltam, és meztelenül feküdtem a lombházban Wyatt mellett, aki szeretett. Persze, tévedett: rendkívül kockázatos ennyire szeretni valakit. De én tudtam, hogy megéri, és évek óta először minden nagyon logikusnak tűnt.

– Én is szeretlek.

Hosszú ideig csak csókolt. Lassan, mintha nem lenne semmi célja vele. Mintha nem lenne semmi dolga utána.

– Már évekkel ezelőtt meg kellett volna ezt tennem – mondta.

– Úgy emlékszem, meg is tetted.

– Nem, úgy értem, el kellett volna jönnöm ide, hozzád. Szerintem ehhez szükségem volt arra, hogy sarokba legyek szorítva.

– Ki szorított sarokba?

Wyatt kicsit szégyenkező arcot vágott. El nem tudtam képzelni, hogy miért, elvégre mindketten meztelenek voltunk már egy ideje, több szempontból is.

– Azért hoztam ide a zenei fesztivált, mert Michael elmondta nekem, hogy férjhez fogsz menni.

Megdöbbszemtem, ugyanakkor nem döbbszemtem meg igazán.

– Kibéreltem a házat anyámtól. Kifizettem a Bagoly Pajta felújítását. Látni akartalak, és meg akartam győződni arról, hogy boldog vagy, és egy rendes emberrel vagy. Úgy gondoltam, szükségem van erre a lezárásra.

Ez tetszett. Örültem, hogy nem csak valamiféle sorsfordító véletlennek vagy egy levitézlett teniszjátékos vonzerejének köszönhető, hogy Wyatt és én itt kötöttünk ki. Ő tudatosan választott engem, és ült fel arra a repülőre.

– Boldog vagyok, és egy rendes emberrel vagyok –
biztosítottam.

Erre közelebb húzott magához.

– Az remek. Pont erre a lezárásra volt szükségem.

62.

A meg nem tartott esküvőm hétvégéjén a szüleim és Gracie is eljöttek Long Islandre. Apa mindenképpen ellenőrizni akarta, hogy nem ereszt-e a bojler, ahogy szinte minden októberben szokott. Vagy legalábbis ezt az ürügyet hozta fel; szerintem csak ránk voltak kíváncsiak. Nagyi és nagypapa is eljöttek, mert már beírták a naptárukba, hogy „Long Island”, tintával. Továbbá ránk is kíváncsiak voltak.

– Hahó! – harsant fel apa hangja péntek este, amikor belépett az ajtón. – Csak nem illegális házfoglalók szállták meg a nyaralómat?

Wyatt éppen poharakat szedett ki a mosogatógépből, és egy pillanatra olyan arcot vágott, mint akit rajtakaptak, hogy tilosban jár. Utána magához tért, és apához lépett, hogy megölelje. Istenigazából megölelte, nem csak futólag, és amikor apa végül elengedte, párásnak tűnt a szeme.

– Egyszerűen olyan boldog vagyok – dünnyögte, miközben lerakta a táskáját az asztalra.

– Nekem mondod? – kérdezte Wyatt.

Anya egy használt metrókártyákkal teli nejlonzacskóval lépett be az ajtón. Megöleltem, és megkérdeztem, hogy ezekkel meg mi a szándéka.

– Még nem tudom biztosan – válaszolta. – Istenem, de gyönyörű vagy.

Úgy fogta meg az arcom, ahogy szereti, két kézzel, hogy több érzékszervével is megfigyelhesse.

– Köszönöm. Én csak... Ez annyira... – Nem igazán tudtam, mit akarok ezzel mondani.

– O, tudom, édesem – válaszolta anya.

Gracie egy bőröndöt húzott maga után, és már nem az az ember volt, akire emlékeztem. Még csak két hónap telt el, mióta utoljára láttam, de legalább három centit nőtt, és laza fonatba fogta össze a haját. Úgy sejtettem, hamarosan teljesen kiengedve fogja hordani, és jelzéseket ad majd vele. Talán még dobálja is majd. Kezdett megérkezni abba az életszakaszba, és nem tudtam, hogy én készen állok-e már erre. Sajnáltam mindazt, amit maga mögött hagy, a gyerekkornak azt a teljesen fesztelen, spontán valóságát. Erősen dolgozott bennem a késztetés, hogy megvédjem, hogy gyorsan végigrepítsem ezeken az éveken, hogy végre harmincéves lehessen. Vagy negyven. De a hernyók nem így szoktak célba jutni. És mi sem.

– Az összes barátom megőrül a „Summer Still”-ért – mondta Wyattnek. – Úgy értem, ez a dal annyira adja most,

amikor egyre hidegebb van!

Rászokott arra, hogy „adja”, és felfelé intonál a mondatai végén. Tudni akartam, ki a felelős ezért.

– Kösz; – válaszolta Wyatt. – Sam és én azt reméljük, hogy tél végére az egész lemez kész lesz.

Ezzel átkarolt, és észrevettem, hogy mindenki abbahagyta egy pillanatra, amit csinált, hogy megnézzen minket magának.

– Sam is segít neked? – kérdezte apa.

– Hát, azzal segít, hogy a nap nagy részét máshol tölti, és így tudok dolgozni.

Elmosolyodtam, és oldalba billentettem.

– Ez nem igaz. Wyatt folyamatosan dolgozik. Szerintem azt az időt, amit a könyvtárban töltök, átalussza.

– Ez olyan fura – jegyezte meg Gracie. – Azt hiszem, én vagyok az egyetlen a családban, aki nem vette észre, hogy örülten bele vagytok zúgva egymásba.

– Gracie – szólt rá anya.

Nem igazán értettem, mire akarja figyelmeztetni. A jelek szerint ő sem, mert elmosolyodott.

– Mindjárt itt lesz nagyí és nagypapa is. Hoztunk pár dolgot, amit feldobhatunk a grillre, ha nincs túl hideg odakint. Travis és Hugh közvetlenül mögöttünk jöttek.

– MA LETT VOLNA megtartva a próbavacsorád – jegyezte meg Travis, mert ő mindig is szeretett egy kis bajt keverni. –

Hol is lett volna?

- A levitézlett teniszező parkjában – válaszoltam.
- Szép időnk lett volna hozzá – jegyezte meg nagyí.

Anya bólogatott. Wyatt megszorította a vállamat, mintha külön fel kellene hívnia a figyelmemet arra, hogy milyen jó, hogy nem a próbavacsorámon vagyunk éppen.

– Nos, tekintsük ezt próbavacsorának – mondta apa. – Holnap este ugyanis még mindig ki kell fizetnem egy ötvenfős vacsorát az Old Sloop fogadóban. Nem adták vissza a foglalót, úgyhogy inkább fenntartottam a foglalást, pusztán a bosszantásuk kedvéért.

- Sajnálom, apa – mondtam neki.
- Nem gond – válaszolta erre, és anyára mosolygott.
- Mondd már el nekik – szólt rá anya.

Apa az asztalra tette a kezét, és végignézett rajtunk, mielőtt megszólalt volna.

– Elég nagy az érdeklődés az új sorozatom iránt. Decemberben lesz egy kiállításom a Nufriti-Greene Galériában. Az a címe, hogy *Mentőkötél*.

– O, apa! – Travis és én egy emberként ugrottunk talpra, hogy megöleljük. – Ez olyan jó érzés lehet!

- Már éppen ideje volt – dünnyögte nagypapa a poharának.
- Ez olyan érzés, mintha már majdnem éhen haltam volna, erre kiderült volna, hogy képes vagyok sajtburgert készíteni a semmiből – magyarázta apa kicsit párás tekintettel.

– És milyen az új sorozat? Megmutatod? – kérdeztem.

– Igazából nagyon egyszerű. Azon az estén kaptam az ihletet, amikor elhagytad Jacket, és Gracie megfogta a kezét az asztal felett. Nincsenek benne egyenes vonalak, csak kapcsolódások, erőkarok, ahogy egymásért nyúlunk, és felhúzzuk a másikat. Az emberek azt fogják mondani, hogy olyanok a képek, mintha egy rakás sirály repkedne rajtuk, de igazából kezek fogják egymást.

– Most komolyan? – kérdezte nagypapa, mire mindnyájan elneveltük magunkat.

Wyatt megemelte a poharát.

– *A Mentőkötélre..*

Mindnyájan ittunk rá. Apa pár másodpercig hallgatott.

– De ha már itt tartunk, amennyiben bármelyikőtök– nek házasodni támadna kedve holnap, ne tartsátok magatokban.

Tudtam, hogy csak viccel, de azért Wyattre pillantottam, és arra gondoltam, hogy *igen, akár holnap is hozzá akarnék menni*. De nem ott, és nem sürgetett minket semmi. Az a ruha, amit meg akartam venni, amikor Jackhez készültem hozzámenni, az a ruha volt, amelyben Wyatt-tel képzeltem el az esküvőmet mindig is. Ezt még el kellett intéznem.

Ekkor egyszer csak megszólalt Hugh is.

– Én.

Lerakta a borospoharát az asztalra, és mindnyájunkon végignézett, majd folytatta.

– Én szeretnék holnap megházasodni. – Travis felé fordult.– Hajlandó lennél rá?

– Mi? Csak nem meg akarod kérni a kezem?

Hugh megfogta a kezét.

– De igen, pont ezt szeretném. Annyi szorongás volt eddig bennem a nagy rendezvény és a rengeteg zaj miatt. Nem csinálhatnánk meg, hogy összetrombitálunk ötven embert az utolsó pillanatban, és ezzel megszabadulunk az összes stressztől? Mert az persze magától értetődik, hogy össze akarok házasodni veled.

Anya elsírta magát, apa mosolygott. Gracie a szájára szorította a kezét, feltételezhetően azért, nehogy kibukjon rajta valami, ami elrontja a nagy pillanatot.

– De igen – válaszolta Travis. – Házasodjunk össze holnap.

Mindnyájan üdvívalgásban törtünk ki, és apa a magasba emelte a kezét, hogy lecsendesítsen minket.

– Ingyenesküvő holnap... egyszer. Ingyenesküvő kétszer – mosolygott Wyattre.

– Nem, köszönjük, de mi elvagyunk – válaszolta ő, miközben megfogta a kezem. – Én mindig is úgy terveztem, hogy a tengerparton fogunk összeházasodni Sammel.

Köszönetnyilvánítás

Csak hogy megspóroljak egy kis időt a középiskolai barátaimnak: ez a regény teljes egészében a képzelet műve. Az összes szereplője kitalált személy. Ha valaha is jártam volna gitáros fiúval, arról tudnátok.

Hálatelt szívvel mondok köszönetét az ügynökömnek, Marly Rusoffnak, aki az első naptól kezdve hitt bennem, és azóta is lelkesen és harciasán kiáll mellettem és a munkáim mellett. Annak a hősies tettének örültem legjobban, amikor bemutatott a szerkesztőmnek, Tara Singh Carlsonnak. Tara, köszönöm a türelmedet, amellyel előcsalogattad belőlem ezt a regényt, majd olyasmivé pofozgattad, ami tökéletesnek tűnik. Hatalmas ajándéknak tekintem, hogy a te méretes agyad és kifinomult narrációs érzéked segít az utamon.

Köszönetem a csapatomnak a G. P. Putnam's Sonsnál – Ashley Di Diónak, Katie McKeenек, Nicole Bitonnak, Ashley McClaynek, Alexis Welbynek, Molly Piepernek, Emily Milehamnek, Maija Baldaufnak, Erin Byrne-nak, Claire Winecoffnak és a nagyszerű Sally Kimnek. Megrendítő az a kedvesség, amit irántam tanúsítottatok, és az az erőfeszítés, amit a könyveim publikálására fordítottatok.

És külön köszönöm a salescsapatnak, hogy olyan lelkesen igyekeztek eljuttatni engem a könyvespolcokra.

Ezer hálám a zseniális borítótervezőnek, Sanny Chiúnak, amiért olyan nagy gondot fordított arra, hogy a könyveim kitűnjenek a sorból; és köszönetem Aja Pollocknak, éles eszű lektoromnak, aki nálam sokkal jobban ért a nyelvtanhoz és az idő működéséhez. Továbbá köszönetem Ashley Tucker-nek, a belívek tervezőjének, aki olyan gyönyörűvé teszi vizuálisan az olvasás élményét.

Következzenek azok az emberek, akik mindig rendelkezésemre állnak, amikor szükségem van rájuk – rendkívül hálás vagyok Brook Picotte pszichológusnak, aki dr. Judy szakmaiságában és Sam lelkiállapotát illetően segített nekem. Emellett köszönetem David Wilsonnak, aki sövényekről és a szörfözésről beszélgetett velem anélkül, hogy megkérdezte volna, miért. És a testvéremnek is, Stefanie Wilsonnak, aki befogadott az egyik átszerkesztési pánikom közben, és finomságokat készített nekem, miközben a padlásán írtam. A testvéreknek tényleg nincs párja.

Mint mindig, most is nagyon hálás vagyok íróbarátaimnak, amiért kiálltak mellettem, és drukkoltak nekem. Nagyon örülök, hogy egy olyan szakmában dolgozhatok, ahol minél jobban megy mindnyájunknak, annál jobban megy mindnyájunknak.

A könyvek világa tele van melegszívű és kreatív emberekkel, és én nagyon hálás vagyok a kedvességükért. Köszönöm a független könyvesboltoknak, a könyvtárosoknak, az instagramosoknak, a tiktokozóknak és a könyvkritikusok egész birodalmának mindazért, amit megtesznek annak érdekében, hogy a könyvek eljussanak az olvasók kezébe. A ti munkátok egyértelműen jobbá teszi a világot.

A három fiamnak, akik közül csak egy olvasta ezt a regényt (igen, pénz is gazdát cserélt eközben), köszönöm, hogy olyan sok szempontból alkalmazkodtatok a háztartási szolgáltatások átmeneti megvonásához. Köszönöm, hogy érdeklődtetek a munkámról, és végig biztattatok. Elképzelhetetlenül büszke vagyok arra, amilyen fiatalemberekké váltatok.

Tom. Mit is mondhatnék? Ha még gitározni is tudnál, valaki valószínűleg már tíz évvel azelőtt lecsapott volna rád, hogy nekem lehetőségem nyílt volna erre. Úgyhogy köszönöm, hogy az életem legjobb része vagy, és hogy nem tudsz gitározni.